

САРА ШЕПАРД БЕЗПОЩАДНО

Част 10 от „Малки сладки лъжкени“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2012

chitanka.info

Гузният негонен бяга.

Уилям Шекспир

ЩЕ СИ ПОЛУЧИТЕ ЗАСЛУЖЕНОТО

Успявали ли сте някога да се измъкнете безнаказано, след като сте направили нещо много, много лошо? Като например да се свалите в закусвалнята с онзи много сладък колега... и да не кажете на гаджето си. Или пък да откраднете онзи страхотен шал на фигурки от любимия бутик... а алармата да не се включи. Или пък да си направите фалшив профил в Туитър и да започнете да пускате гадни слухове за най-добрата си приятелка... и после да си замълчите, когато тя стовари вината върху оная кучка, дете седи пред нея в часа по алгебра.

В първия момент ви обзема еуфория. Но с времето постепенно започва да ви става гадно. Наистина ли сте го направили? Дали някой ще разбере? Понякога очакването е по-страшно от самото наказание и чувството за вина може живи да ви изяде.

Сигурно сте чували хиляди пъти фразата „Извърши убийство и се измъкна“ и никога не сте се замисляли сериозно върху това, но четири красавици от Роузууд наистина се отърваха. И не само това. Опасните им тайни бавно ги разяждат отвътре. На всичкото отгоре сега някой знае всичко.

Съдбата е голяма кучка. Особено в Роузууд, където тайните никога не остават скрити за дълго.

Часът беше почти десет и половина вечерта, на трийсет и първи юли. Въздухът в Роузууд, Пенсилвания, богаташко предградие на Филадельфия, беше тежък, задушливо горещ и пълен с комари. Безупречно окосените ливади бяха придобили сух, жълтеникав цвят, цветята в лехите бяха повехнали, а листата на дърветата се бяха сгърчили и бяха нападали по земята. Жителите на предградието киснеха апатично в басейните си, нагъваха плодов сладолед, купен от местния магазин за органични продукти, който работеше до полунощ, или лежаха в леглата си при надути до дъно климатици и си

представяха, че е февруари. Това бе един от малкото месеци в годината, когато градчето напълно губеше живописния си вид.

Ариа Монтгомъри седеше на задната веранда, бавно търкаше врата си с бучка лед и се чудеше дали да не си легне. Майка ѝ Ила седеше до нея и придържаше с ръка чашата бяло вино, която бе поставила на коляното си.

— Не се ли радваш, че след няколко дни се връщаш в Исландия?
— попита тя.

Ариа се опита да демонстрира ентузиазъм, но дълбоко в себе си усещаше дразнещо безпокойство. Тя обожаваше Исландия — беше живяла там от осми до единайсети клас, — но сега се връщаше там заедно с приятеля си Ноъл Кан, брат си Майк и старата си приятелка Хана Мерин. За последно беше пътувала с тях — както и с другите ѝ две близки приятелки Спенсър Хейстингс и Емили Фийлдс — до Ямайка, през пролетната ваканция. И там се беше случило нещо ужасно. Нещо, което Ариа никога нямаше да забрави.

В същото време Хана Мерин се намиреше в спалнята си и си приготвяше багажа за пътуването до Исландия. Дали странните, бледи викинги, обвързани в роднински връзки, заслужаваха да бъдат почетени от великолепните ѝ обувки „Елизабет и Джеймс“? Тя тръсна глава и вместо това хвърли в куфара едни мокасини „Томс“; когато те изтрополиха на дъното му, във въздуха се разнесе острата миризма на кокосов лосион против изгаряне, който ѝ напомни за слънчевите брегове, скалите и лазурното ямайско море. Също като Ариа, и Хана си припомни онова фатално пролетно пътуване, на което бе отишла с най-добрите си приятелки. „Не мисли за това — обади се вътрешният ѝ глас. — Не смей да си помисляш отново за това“.

Жегата в центъра на Филадельфия беше също толкова изтощителна. Общежитията на университета „Темпъл“ не бяха добре климатизирани, затова студентите от летния курс слагаха навсякъде вентилатори и се плацикаха в шадравана на площада, макар да се носеха слухове, че пияните момчета често пикаят в него.

Емили Фийлдс отключи стаята на сестра си, където се криеше през лятото. Пусна ключовете в чашата с надпис „Отбор по плуване, Станфорд“ и свали подгизналата от пот тениска, намачканите черни панталони и пиратската шапка, които носеше по време на работата си като сервитьорка в „При Посейдон“, ефектен морски ресторант в

крайбрежния район. Единственото, което ѝ се искаше, бе да легне на леглото на сестра си и да си поеме дълбоко въздух няколко пъти, но почти веднага след го направи, ключалката се превъртя и вратата се отвори. В стаята връхлетя Карълайн, понесла купчина учебници. Макар че вече не трябваше да крие бременността си, Емили бързо покри корема си с тениската. Жестът привлече погледа на сестра ѝ. На лицето ѝ се изписа отвращение и Емили засрамено се обърна.

На около километър от тях, близо до Университета на Пенсилвания, Спенсър Хейстингс влезе, залитайки, в една малка стая в местния полицейски участък. По гърба ѝ се стече тънка вадичка пот. Когато прокара пръсти през мръснорусата си коса, тя усети колко е мазна и заплетена. Погледна към отражението си в стъклото на вратата и видя измършавяло момиче с хлътнали, лишени от блясък очи и увиснали краища на устните. Приличаше на мръсен труп. Откога не се беше къпала?

В стаята влезе висок полицаи с пясъчноруса коса, затвори вратата зад гърба си и я погледна заплашително.

— Ти си записана в лятната програма на „Пен“, нали?

Спенсър кимна. Страхуваше се, че ако заговори, ще избухне в сълзи.

Ченгето измъкна от джоба си познатата тубичка с хапчета и я разклати пред лицето ѝ.

— Ще те питам само още веднъж. Твои ли са?

Тубичката се размаза пред очите ѝ. Ченгето се наведе към нея и тя долови миризмата на одеколон „Поло“. Това изведнъж ѝ напомни за Джейсън, брата на някогашната ѝ най-добра приятелка Алисън Дилорентис; когато минаваше през своята „Поло“ фаза, той се обливаше от глава до пети с одеколона, преди да отиде на парти. „Уф, пак се наполих“, простенваше Али, когато Джейсън минаваше покрай тях, а Спенсър и най-добрите ѝ приятелки Ариа, Хана и Емили избухваха в смях.

— Смешно ли ти се струва? — изръмжа полицаият. — Защото смея да те уверя, че като приключим с теб, изобщо няма да ти е смешно.

Спенсър сви устни, осъзнавайки, че несъзнателно се е усмихнала.

— Съжалявам — прошепна тя. Как изобщо може да се сеца за мъртвата си приятелка Али — която всъщност беше Кортни, тайната ѝ близначка — в такъв момент? Сега ще започне да мисли за Алисън Дилорентис, с която Спенсър никога не е била приятелка; момичето, което се беше върнало в Роузууд от психиатрията и беше убило близначката си, Иън Томас, Джена Кавана и без малко да убие самата Спенсър.

Причина за хаоса в главата ѝ сигурно беше хапчето, което беше глътнала час по-рано. Тъкмо беше започнало да действа и умът ѝ препускаше с милион километри в секунда. Очите ѝ шареха из стаята, а ръцете ѝ потрепваха. „Тресе те като пред изпит“ — би казала приятелката ѝ Келси, ако двете се намираха в нейната стая в университетските общежития, а не заключени в две отделни стаи за разпит в мръсното полицейско управление. И Спенсър щеше да се засмее, щеше да тупне Келси по гърба с тетрадката си и после отново щеше да се заеме да пълни с химически формули и без това претърпаната си с информация глава.

Когато стана ясно, че Спенсър няма да признае за хапчетата, ченгето въздъхна и пъкна шишенцето обратно в джоба си.

— Трябва да ти кажа, че приятелката ти не спира да говори — рече той с твърд глас. — Казва, че идеята за всичко е твоя, че тя просто минавала оттам.

Спенсър ахна.

— Какво е казала?

На вратата се почука.

— Не мърдай оттук — изръмжа той. — Ей сега се връщам.

Той излезе навън. Спенсър огледа малката стая. Тухлените стени бяха боядисани в жабешко зелено. По бежовия килим се виждаха подозрително изглеждащи жълтеникавокафяви петна, а луминесцентната лампа на тавана издаваше непрекъснато жужене, от което ѝ скрипваха зъбите. В коридора се чува стъпки. Тя застина на стола си и се послуша. Дали ченгето записваше показанията на Келси? И какво точно беше казала тя за Спенсър? Те не се бяха наговаряли какво да кажат, ако ги хванат. Всъщност изобщо не си бяха мислили, че ще ги хванат. Полицайте сякаш изникнаха отникъде...

Спенсър затвори очи, припомняйки си случилото се през последния час. Купуването на таблетките в Южна Филадельфия.

Измъкването от онзи стряскащ квартал. Воят на сирени зад гърба ѝ. Тя си умираше от страх заради онова, което я очакваше. Телефонното обаждане до родителите ѝ. Разочарованите погледи и безмълвните сълзи. Сигурно щяха да я изключат от „Роузууд дей“ и щеше да се наложи да завършва гимназията в общинското училище. Иначе щяха да я изправят пред съда. След това я очакваше еднопосочно пътуване до държавния университет — или още по-лошо, работа като сервитьорка в местната „Уауа“ или като ходеща реклама на някоя компания за бързи кредити по Ланкастър авеню.

Спенсър бръкна в джоба си и стисна ламинираната университетска идентификационна карта за лятната програма. Помисли си за контролните и есетата, които ѝ бяха върнати преди няколко дни; в горния десен ъгъл на всяко едно от тях грееше ярко максималният брой точки. Нещата се развиваха толкова добре. Просто трябваше да изкара лятната програма докрай, да изкара шестици по четирите предмета от академичната програма, които си беше избрала, и отново щеше да бъде на върха. След цялата история с Истинската Али тя наистина заслужаваше добра почивка. Колко още тормоз и лош късмет би могло да изтърпи едно момиче?

Спенсър напипа айфона в джоба на късите си дънкови панталони и набра телефона на Ариа. Той позвъни веднъж, втори път...

Айфонът на Ариа изврещя в спокойната роузуудска тъмнина. Когато видя името на Спенсър, изписано на екрана, момичето трепна.

— Здравсти — рече предпазливо тя. Двете не бяха разговаряли от скандала на партито на Ноъл Кан.

— Ариа. — Гласът на Спенсър звучеше измъчено, като опъната струна на цигулка. — Трябва да ми помогнеш. Яко съм загазила.

Ариа бързо се шмугна през плъзгащата се врата и изтича към спалнята си.

— Какво има? Добре ли си?

Спенсър преглътна тежко.

— Проблемът е с мен и Келси. Хванаха ни.

Ариа се спря на стълбите.

— Заради хапчетата?

Спенсър изхълца.

Ариа не каза нищо. „Предупредих те — помисли си тя. — А ти ми се нахвърли“.

Спенсър въздъхна, усещайки причината за мълчанието на Ариа.

— Виж, наистина съжалявам за онова, което ти казах на купона у Ноъл. Аз... Не бях на себе си, не говорех сериозно. — Тя погледна през стъклото на вратата. — Но този път наистина загазих. Цялото ми бъдеше може да се срине. Целият ми живот.

Ариа пощипна основата на носа си.

— Нищо не мога да направя. Не искам да си имам работа с полицията — особено след Ямайка. Съжалявам. Не мога да ти помогна. — И тя затвори с натезало сърце.

— Ариа! — извика Спенсър, но на екрана проблеснаха думите „Край на разговора“.

Невероятно. Как можа Ариа да ѝ причини това, и то след всичко, което бяха преживели заедно?

Някой се изкашля пред стаята. Спенсър отново извади телефона си и набра номера на Емили. После притисна слушалката към ухото си и се заслуша в монотонното пиукане.

— Моля те, вдигни, вдигни — шепнеше тя.

Лампата в стаята на Карълайн вече беше угасена, когато телефонът на Емили започна да звъни. Тя видя името на Спенсър на екрана и потрепери стреснато. Приятелката ѝ сигурно искаше да я покани на среща в университета. Емили винаги се извиняваше, че е уморена, но всъщност просто не беше споделила с никоя от приятелките си, че е бременна. Ужасяваше я мисълта, че трябва да им обяснява подробностите.

Но докато екранът примигваше я връхлетя зловецко предчувствие. Ами ако Спенсър беше загазила? Последния път, когато се бяха видели, тя изглеждаше толкова изплашена и отчаяна. Може би имаше нужда от помощта ѝ. Може би двете щяха да си помогнат взаимно.

Емили протегна ръка към телефона, но в този момент Карълайн се обърна на другата страна в леглото си и изръмжа:

— Нали нямаш намерение да отговаряш? Някои хора имат часове рано сутринта.

Емили натисна бутона за прекъсване и се отпусна отново върху матрака, преглъщайки сълзите си. Тя знаеше, че присъствието ѝ тежи на Карълайн — разтегаемият диван заемаше почти цялото свободно пространство, Емили непрекъснато пречеше на Карълайн да учи и

освен това я молеше да запази ужасната ѝ тайна от родителите им. Но трябваше ли да се държи толкова гадно?

Спенсър не изпрати съобщение на Емили. Оставаше ѝ само един човек, на когото можеше да се обади. Тя намери името на Хана в списъка и го избра.

Когато телефонът иззвъня, Хана тъкмо затваряше куфара си.

— Майк? — отговори тя, без да поглежда към екрана. Приятелят ѝ през цялото време ѝ звънеше и ѝ задаваше най-различни въпроси за Исландия — Знаеш ли, че там има музей на секса? Непременно ще те заведе в него!

— Хана — избъбри Спенсър. — Имам нужда от теб.

Хана седна на леглото.

— Добре ли си? — Не се бяха чували цяло лято, още откакто Спенсър започна интензивния си подготвителен курс в „Пен“. Последния път я беше видяла на купона у Ноъл Кан, на който приятелката на Спенсър, Келси, също се беше появила. Изкараха една наистина странна нощ.

Спенсър избухна в сълзи. Говореше накъсано и Хана успя да чуе само откъслечни думи:

— Полицията... хапчета... Опитах се да се отърва от тях... Край с мен, освен ако ти...

Хана се изправи и закрачи из стаята.

— По-спокойно. Да видим дали съм разбрала. Значи... загазила си? Заради наркотици?

— Да, и ти трябва да направиш нещо за мен. — Спенсър стисна телефона с двете си ръце.

— Как мога да помогна? — прошепна Хана. Тя си спомни всичките пъти, когато я бяха водили в полицията — заради откраднатата от „Тифани“ гривна, а по-късно и заради катастрофата с колата на тогавашното ѝ гадже Шон. Едва ли Спенсър искаше от нея да се сближава с ченгето, което я беше арестувало, както навремето постъпи майката на Хана.

— У теб ли са онези хапчета, които ти дадох на купона на Ноъл? — попита Спенсър.

— Ами, да. — Хана се размърда притеснено.

— Искам да ги вземеш и да ги отнесеш в колежа. Иди в общежитието „Фридман“. Задната врата винаги е отключена — можеш

да влезеш оттам. Качи се на четвъртия етаж, стая 413. Комбинацията на ключалката е пет-девет-две-нула. Когато влезеш, пххни хапчетата под възглавницата. Или в шкафа. На някое място, което хем да е скрито, хем не чак толкова.

— Чакай малко, чия е тази стая?

Спенсър сви пръстите на краката си. Надяваше се Хана да не я попита за това.

— На... Келси е — призна си тя. — Моля те, не ме съди, Хана. Няма да издържа тук. Тя иска да ме съсипе, разбираш ли? Искам да занесеш хапчетата в нейната стая, а след това да се обадиш на ченгетата и да кажеш, че всички в „Пен“ знаят за нея, че е дилър. Освен това спомени, че е често се е забърквала в неприятности. Това ще накара ченгетата да претърсят стаята ѝ.

— А Келси наистина ли е дилър? — попита Хана.

— Ами, не. Едва ли.

— Значи ти искаш да натопя Келси за нещо, което двете сте свършили?

Спенсър затвори очи.

— Гаранция ти давам, че в този момент Келси е в стаята за разпити и здраво ме топи. Трябва да се опитам да се измъкна.

— Но аз заминавам за Исландия след два дни! — възрази Хана. — Не ми се иска да минавам през митницата, при положение, че току-виж издадат заповед за моя арест.

— Няма да те хванат — увери я Спенсър. — Обещавам ти. Освен това... помисли за Ямайка. Не забравяй как всички щяхме да загазим здраво, ако не се бяхме подкрепяли.

Стомахът на Хана се сви. Тя правеше всичко възможно да изтрие инцидента в Ямайка от съзнанието си и до края на годината избягваше приятелките си, за да не събудят спомените за ужасното събитие. Същото им се беше случило и когато най-добрата им приятелка Алисън Дилорентис — която всъщност беше Кортни, тайната близначка на Али — се появи в последния ден на седми клас. Понякога трагедиите сплотяват приятелите. В други случаи ги разделят.

Но сега Спенсър се нуждаеше от нея, също както Хана бе имала нужда от приятелките си в Ямайка. Те бяха спасили живота ѝ. Хана стана и нахлу чехлите си.

— Добре — рече тя. — Ще го направя.

— Благодаря ти — каза Спенсър. После затвори и усети как облекчението я залива като прохладен, мъглив дъжд.

Вратата рязко се отвори и телефонът едва не падна от ръцете ѝ. Същото намръщено ченге врхлетя в стаята. Когато забеляза телефона ѝ, бузите му пламнаха.

— Какво прави това у теб?

Спенсър го остави на масата.

— Никой не ми го поиска.

Ченгето грабна телефона и го пусна в джоба си. След това хвана Спенсър за ръката и грубо я изправи.

— Да вървим.

— Къде ме водите?

Полицаят я избута в коридора. Удари я миризма на гранясала храна.

— Сега ще си поговорим.

— Вече ви казах, че нищо не знам — възрази Спенсър. — Какво ви каза Келси?

Ченгето се подсмихна.

— Да видим дали разказите ви ще съвпадат.

Спенсър се вцепени. Представи си как новата ѝ приятелка стои в стаята за разпити, спасява собственото си бъдеще и съсипва нейното. След това си представи Хана, която се мята в колата си и зарежда в джипиеса си пътната карта до университета на Пенсилвания. При мисълта, че ще натопи Келси, стомахът ѝ се сви, но нима имаше друг избор?

Ченгето отвори някаква врата и посочи на Спенсър един от офисстоловете.

— Доста неща трябва да ни обясните, госпожице Хейстингс.

„Така си мислиш ти“ — каза си Спенсър и изпъна рамене. Знаеше, че решението ѝ е добро. Трябваше да се погрижи за себе си. И след като знаеше, че Хана вече е на път, тя бе сигурна, че ще се отърве.

Едва по-късно, след като Хана беше подхвърлила наркотиците, след като се беше обадила в централата и след като Спенсър беше чула две ченгета да обсъждат обиска на стая 413 в общежитието „Фридман“, тя научи истината: Келси не беше казала нищо, което да уличи нея или Спенсър в извършването на престъпленията, в които ги бяха обвинили. Толкова ѝ се искаше да промени всичко, но вече беше

късно — ако признаеше, че е излъгала, това щеше да я вкара в още по-големи неприятности. По-добре да си мълчи. Вече нищо не можеше да насочи полицията към нея.

Скоро след това ченгетата я пуснаха с предупреждение. Когато Спенсър излизаше от стаята за задържани, тя видя двама полицаи да водят Келси по коридора. Държаха я здраво от двете страни, сякаш приятелката ѝ беше сериозно загазила. Когато мина покрай нея, Келси я погледна уплашено. „Какво става тук? — питаше погледът ѝ. — Какво знаят за мен?“. Спенсър сви рамене, сякаш нямаше никаква представа, след което излезе навън в нощта, спокойна, че бъдещето ѝ е спасено.

Животът ѝ продължи. Тя взе изпитите по всички предмети от курса с отличен. Върна се в „Роузууд дей“ като най-добрата в класа. Влезе в „Принстън“ с ранния прием. Докато дните и месеците бавно се точеха, споменът за онази кошмарна нощ бавно избледня и тя се успокои, че тайната ѝ е в безопасност. Само Хана знаеше истината. И никой друг — нито родителите ѝ, нито администрацията на „Принстън“, нито Келси — щеше да я узнае някога.

Докато не настъпи следващата зима. Когато някой успя да научи всичко.

1.

ВСЕКИ УБИЕЦ ЗАСЛУЖАВА ДА РАЗПУСНЕ НЯКОЯ ВЕЧЕР

Една сряда вечер в началото на март Емили Фийлдс лежеше на килима в спалнята, която делеше със сестра си Карълайн. На стената висяха медалите от състезанията по плуване и големият плакат на Майкъл Фелпс. На леглото на сестра ѝ се въргаляха якето на Емили, хиляди тениски с голям размер и чифт момчешки дънки. Карълайн беше заминала за „Станфорд“ през август и Емили се наслаждаваше на самотата си. Особено след като напоследък прекарваше по-голямата част от времето си в стаята.

Тя се превъртя по корем и погледна към лаптопа си. На екрана се мъдреше страница във Фейсбук. *Почивай в мир, Табита Кларк.*

Тя погледна снимката на профила на Табита. Ето ги розовите устни, които се усмихваха толкова изкусително на Емили в Ямайка. Ето ги и зелените очи, които сезираха присвити в тях на хотелската платформа. Сега Табита вече беше само купчина кости, плътта и вътрешностите ѝ бяха изядени от рибите и разнесени от морските вълни.

Ние го направихме.

Емили затвори капака на лаптопа и усети, че ѝ се повръща. Година по-рано, по време на пролетната ваканция, която прекара в Ямайка, тя ѝ приятелките ѝ можеха да се закълнат, че са се изправили очи в очи с истинската Алисън Дилорентис, която беше възкръснала и готова да приключи с тях завинаги, точно каквото възнамеряваше да направи и във фамилната им къща в Поконос. След поредица от странни срещи, в които тази нова, загадъчна непозната разкри тайни, които само Али би могла да знае, Ариа я беше блъснала през ръба на гарвановото гнездо. Момичето падна от няколко етажа на пясъчния бряг и тялото ѝ изчезна веднага, най-вероятно отнесено в морето от прилива. Когато две седмици по-рано четирите приятелки видяха по

новините, че останките на същото това момиче са били изхвърлени на брега на курорта, те си помислиха, че целият свят ще разбере онова, което те вече знаеха: че истинската Али е оцеляла от пожара в Поконос. И тогава падна бомбата: момичето, което Ариа беше блъснала, въобще не беше Али — името ѝ бе Табита Кларк, точно както им беше казала. Те бяха убили невинен човек.

След края на новините Емили и приятелките ѝ получиха смразяващо послание от анонимна персона, известна само като А., в традицията на двамата преследвачи, които ги бяха тормозили преди. Новият А. знаеше какво са извършили и възнамеряваше да ги накара да си платят. Оттогава Емили беше нащрек в очакване на следващата стъпка на А.

Тази мисъл я навестяваше ежедневно, стряскаше я и я караше да се чувства ужасно засрамена. Табита беше мъртва заради нея. Едно семейство бе съсипано заради нея. Тя правеше всичко възможно да се въздържа да не отиде в полицията и да им разкаже какво са извършили. Но това щеше да съсипе живота на Ариа, Хана и Спенсър.

Телефонът ѝ изпиука и тя го взе. На екрана пишеше: „АРИА МОНТГОМЪРИ“.

— Здравсти — каза Емили.

— Здравей — отвърна Ариа. — Добре ли си?

Емили сви рамене.

— Нали знаеш...

— Да — съгласи се Ариа.

Настъпи продължително мълчание. През двете седмици след появата на А. и съобщението, че тялото на Табита е открито, Емили и Ариа се чуваха всяка вечер, просто така, за проверка. В повечето случаи дори не разговаряха. Понякога гледаха заедно телевизия — разни програми като „Да сме в крак със семейство Кардашиян“. Предишната седмица и двете хванаха повторението на „Малка сладка убийца“, телевизионният филм, който разказваше за завръщането на Истинската Али и поредицата убийства. Никоя от приятелките не беше гледала премиерата му — те бяха твърде шокирани от разкритията за Табита, за да се прехвърлят на друг канал. Но Ариа и Емили бяха хванали повторението, като пъшкаха при вида на актрисите, които играеха техните роли и се свиваха при свръх драматизираните моменти, където двойничките им намираха тялото на Иън Томас и

бягаха от пожара в гората на Спенсър. Когато филмът достигна до кулминацията си в Поконос и къщата се взриви с Али в нея, Емили потрепери. Продуцентите бяха дали на филма окончателен край. Бяха убили злодея и бяха осигурили на момичетата тяхното „и живели дълго и щастливо“. Но те не знаеха, че Емили и приятелките ѝ отново бяха преследвани от А.

Веднага щом започнаха да получават бележките от Новия А. — в деня на годишнината от ужасния пожар в Поконос, при който едва не загинаха — Емили беше сигурна, че Истинската Али е оцеляла при пожара и блъскането от платформата в Ямайка и се е завърнала, за да им отмъсти. Постепенно и приятелките ѝ започнаха да го вярват — докато не се появи новината за истинската самоличност на Табита. Но дори това не отхвърли вероятността Истинската Али все пак да е жива. Тя можеше да е Новият А. и да знае всичко.

Емили не се съмняваше какво щяха да кажат приятелките ѝ, ако заяви на всеослушание теорията си: „Приеми го, Ем. Али е мъртва“. Сигурно щяха да се върнат към старото си предположение, че Али е загинала в горящата къща в Поконос. Но имаше нещо, за което те не знаеха: че Емили беше оставила входната врата широко отворена преди къщата да се взриви. Али би могла да се измъкне оттам.

— Емили? — извика госпожа Фийлдс. — Можеш ли да слезеш?

Емили бързо се надигна.

— Трябва да вървя — каза тя на Ариа. — Ще се чуем утре, нали?

Тя затвори телефона, излезе от стаята и надникна през парапета. Във фойето стояха родителите ѝ, все още облечени с еднаквите сиви пуловери, които носеха по време на вечерните си разходки из квартала. До тях стоеше високо, луничаво момиче със същата като на Емили червеникаворуса коса. През рамото си беше преметнала раница, на която с големи червени букви беше написано „ОТБОР ПО ПЛУВАНЕ, УНИВЕРСИТЕТ АРИЗОНА“.

— Бет? — Емили присви очи.

По-голямата ѝ сестра Бет погледна нагоре и разпери ръце.

— Та-дам!

Емили се затича надолу по стълбите.

— Какво правиш тук? — извика тя. Сестра ѝ рядко се връщаше в Роузууд. Тя беше твърде заета с работата си като асистент в Университета на Аризона, където беше учила, а освен това беше и

помощник-треньор на отбора им по плуване, на който бе капитан през последната година.

Бет пусна раницата си на пода.

— Бяха ми останали два почивни дни и реших да те изненадам. — Тя изгледа Емили от главата до петите и се намръщи. — Интересен тоалет.

Емили погледна надолу. Беше облякла тениска на лекета и един твърде тесен клин на „Виктория’с сикрет“ с надпис „розов“ на задничето. Кличето беше на Али — нейната Али или всъщност Кортни. Момичето, на което Емили се беше доверявала, с което се беше забавлявала и което беше обожавала в шести и седми клас. Макар кличето да бе пооръфано по ръбовете, през последните две седмици се беше превърнало в любима дрешка за вкъщи. Незнайно защо тя си беше решила, че щом го носи, нищо лошо няма да ѝ се случи.

— Вечерята ще стане след минутка. — Госпожа Фийлдс се завъртя на токовете си и се запъти към кухнята. — Хайде, момичета.

Те тръгнаха след нея по коридора. Във въздуха ухаеше на доматен сос и чесън. Масата беше подредена за четирима и таймерът на фурната запиука тъкмо когато майката на Емили се запъти към нея. Бет се настани до сестра си и отпи голяма глътка вода от чашата с ваденка на жабока Кермит, която бе нейната специална чаша още от малка. Тя имаше същите лунички и силно тяло на плувкия като Емили, но червеникаворусата ѝ коса беше подстригана късо под ушите и тя носеше малка сребърна халка на горната част на ушната си мида. Емили се запита дали боли да си пробиеш ухото там. Освен това се чудеше какво би казала госпожа Фийлдс, когато я забележи — тя не обичаше децата ѝ да изглеждат „неуместно“, да носят пиърсинг на носовете или пъпчетата си, да боядисват косите си в странни цветове или да си правят татуировки. Но Бет беше на двайсет и четири; може би вече беше извън юрисдикцията на майка им.

— Как си? — Бет се подпря на лакти на масата и погледна Емили. — Имам чувството, че не сме се виждали от векове.

— Трябва по-често да си идваш вкъщи — изчурулика многозначително госпожа Фийлдс откъм плота.

Емили заби поглед в нащърбените си нокти, някои от които бяха изгризани до живеца. Не се сещаше за нито едно безвредно нещо,

което да разкаже на Бет — целият ѝ живот беше една непрекъсната борба.

— Чух, че си прекарала лятото при Карълайн във Филадельфия — подсети я Бет.

— А, да — отвърна Емили, мачкайки в ръка салфетката с щампа на пиленце. Лятото беше последното нещо, за което би искала да говори в този момент.

— Да, щурото лято на Емили в града — каза госпожа Фийлдс с полузасегнат, полушеговит тон, докато поставяше керамичната тава с лазаня на масата. — Не помня ти да си си взимала цяла година почивка от плуването, Бет.

— Е, това е вече минало. — Господин Фийлдс се настани на обичайния си стол и грабна едно парче чеснов хляб от панера. — Емили е уредена за догодина.

— Да, чух! — Бет щипна игриво Емили по рамото. — Пълна стипендия за Университета на Северна Каролина! Сигурно си умираш от кеф?

Емили усети, че погледите на всички са вперени в нея и преглътна.

— Да, умирам си.

Тя знаеше, че трябва да се радва на стипендията, но беше изгубила приятелката си Клоуи Роланд заради нея — Клоуи беше предположила, че Емили се натиска на баща ѝ, който имаше добри връзки с Университета на Северна Каролина, но всъщност господин Роланд бе направил първата стъпка и след това тя се опитваше по всякакъв начин да го избегне. Освен това част от Емили дори не беше сигурна дали изобщо ще отиде в университета. Ами ако А. разкаже на полицията какво бяха причинили на Табита? Дали нямаше опасност да посрещне новата академична година в затвора?

Всички започнаха да похапват лазаня, вилиците им застъргаха по чиниите. Бет започна да разказва за участието си в благотворителната организация в Аризона. Господин Фийлдс направи комплимент на жена си за спанака соте. Госпожа Фийлдс разказа за новото семейство, което беше посетила като част от роузуудския комитет за посрещане на новодомци. Емили се усмихваше и кимаше, и задаваше въпроси, но не можа да се насили да вземе по-дейно участие в разговора. Дори опита

само няколко хапки от лазанята, макар това да беше едно от любимите ѝ ястия.

След десерта Бет скочи от стола си и настоя тя да измие чиниите.

— Искаш ли да ми помогнеш, Ем?

Всъщност Емили нямаше търпение да се прибере в стаята си и да се зарови под завивките, но не искаше да прояви грубост към сестра си, която и без това рядко виждаше.

— Разбира се.

Двете застанаха до мивката и впериха погледи в тъмната нива, с която граничеше задният им двор. Когато умивалникът се напълни със сапунена вода и в кухнята се разнесе ароматът на препаратата за миене на съдове, Емили се прокашля.

— Какво смяташ да правиш, докато си вкъщи?

Бет погледна през рамо, за да се увери, че в стаята са само двете с Емили.

— Всъщност съм планирала доста забавни неща — прошепна тя.

— Утре например ще има карнавално парти, което обещава да е страхотно.

— Звучи... страхотно. — Емили не успя да скрие изненадата си. Онази Бет, която познаваше, не си падаше по купоните. Доколкото си спомняше Бет приличаше много на Карълайн — никога не нарушаваше вечерния си час, никога не пропускаше нито една тренировка по плуване. Последната ѝ година в „Роузууд дей“, когато Емили беше в шести клас, след абитуриентския бал Бет и кавалерът ѝ Чаз се прибраха в дома на семейство Фийлдс, вместо да отидат на дискотека. Същата вечер Али беше останала да спи у Емили и двете се промъкнаха на първия етаж, с надеждата да хванат Бет и Чаз да се натискат. Но те просто седяха в двата края на дивана и гледаха повторение на сериала „24“. „Не искам да те обидя, Ем, обаче сестра ти е много задръстена“ — беше прошепнала Али.

— Добре, защото и ти ще дойдеш с мен. — Бет пръсна Емили със сапунена вода, като оплиска и своята тениска.

Емили поклати глава. Мисълта да отиде на парти я привличаше точно толкова, колкото и ходенето по живи въглени.

Бет включи мелачката за отпадъци на сифона и водата в умивалника забълбука.

— Какво има? Мама каза, че си доста унила напоследък, но ти направо си като изпаднала в кататония. Когато те попитах за стипендията, изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухнеш в сълзи. Да не би да си скъсала с някоя приятелка?

Приятелка. Кърпата се изплъзна от ръцете на Емили. Тя винаги се стряскаше, когато някой от семейството ѝ споменаваше нестандартната ѝ сексуална ориентация. Знаеше, че те полагат всички усилия да я разберат, но понякога приповдигнатото им отношение наистина я дразнеше.

— С никого не съм скъсала — смотолеви Емили.

— Да не би мама да се държи твърде строго с теб? — Бет завъртя очи. — На кого му пука, че си пропуснала летните тренировки по плуване? Та това беше преди месеци! Не проумявам как издържаш съвсем сама в тази къща.

Емили я погледна.

— Мислех, че харесваш мама.

— Харесвам я, но към края на последната година в гимназията нямах търпение да се махна отгук. — Бет попи ръцете си с кърпата за чинии. — Хайде, кажи ми. Какво те тормози?

Емили бавно избърса една чиния и погледна към милото, търпеливо лице на Бет. Искаше ѝ се да може да каже истината на сестра си. За бременността. За А. Дори за Табита. Но Бет щеше да откачи. А Емили вече беше успяла да се отчужди от едната си сестра.

— Доста съм стресирана — промърмори тя. — Последната година е по-трудна, отколкото очаквах.

Бет насочи една вилица към Емили.

— Точно затова трябва да дойдеш с мен на този купон. И не приемам „не“ за отговор.

Емили прокара пръст по назъбения край на чинията. Тя отчаяно искаше да каже „не“, но нещо дълбоко в нея я накара да замълчи. Липсваха ѝ сестрите ѝ, с които можеше да поговори — последния път, по Коледа, когато беше видяла Карълайн, тя се беше постарала да не остава насаме с Емили. Дори спа на дивана в дневната, заявявайки, че е свикнала да заспива пред телевизора, но Емили си знаеше, че го прави, защото не иска да остава в спалнята, която двете деляха. Привързаността и вниманието на Бет ѝ се струваха като подарък, който не би могла да откаже.

— Сигурно ще мога да отскоча за малко — промърмори Емили.
Бет я прегърна.

— Знаех си, че ще се навиеш!

— За какво става дума?

Двете се обърнаха. На прага стоеше госпожа Фийлдс с ръце на хълбоците. Бет вирна глава.

— Нищо, мамо.

Госпожа Фийлд се отдалечи. Емили и сестра ѝ се спогледаха и избухнаха в смях.

— Ще ни бъде адски забавно — прошепна Бет.

И за момент Емили почти ѝ повярва.

2.

СПЕНСЪР ИМА ДВОЙНИК

— Премести го малко вляво. — Майката на Спенсър Хейстингс, Вероника, стоеше във фоайето на семейната къща с ръка на кръста. Двама професионални декоратори поставяха голяма картина на битката при Гетисбърг на стената под витото стълбище. — Сега пък малко стърчи вдясно. Какво мислиш, Спенс?

Спенсър, която тъкмо беше слязла по стълбите, сви рамене.

— Ще ми кажеш ли пак защо свалихме портрета на прапрадядо Хейстингс?

Госпожа Хейстингс я стрелна с поглед, след което извърна грейналите си очи към годеника ѝ Никълъс Пенитисъл, който се беше нанесъл в къщата седмица и половина по-рано. Но господин Пенитисъл, все още облечен с безупречния си работен костюм и лъскави половинки, беше зает да пише нещо на блекбърито си.

— Тук всички трябва да се чувстват удобно, Спенс — отвърна тихо майката на Спенсър и прибра кичур коса зад ухото си. Четирикаратовият диамант на годежния ѝ пръстен проблесна под светлината на стенната лампа. — Аз пък смятах, че портретът на прапрадядо ти те плаши.

— Плаши Мелиса, не мен — промърмори Спенсър. Честно казано, на нея ѝ харесваше ексцентричният семеен портрет — няколко шпаньола с тъжни очи седят в скута на прапрадядо Хейстингс. Той беше пълно копие на бащата на Спенсър, който се беше изнесъл от къщата след развода и си беше купил апартамент в центъра на Филадельфия. Идеята за смяната на портрета с мрачната драматична картина от Гражданската война беше на господин Пенитисъл, който определено искаше да премахне всякакви следи от съществуването на господин Хейстингс от *неговата* нова къща. Но кой би искал, когато се прибира вкъщи да бъде посрещан от група изправени на задните си копита разпенени коне и окървавени конфедерати? На Спенсър ѝ стигаше само да зърне въпросната сцена, за да изпита ужас.

— Вечерята е сервирана! — пропя момичешки глас от кухнята.

Мелиса, по-голямата сестра на Спенсър, надникна в коридора. Тя беше предложила да сготви вечерята, затова носеше черна престилка с надпис „Зеленият гастроним“ и сребристи кухненски ръкавици на ръцете си. Тънка черна кадифена лента придържаше дългата ѝ до брадичката руса коса, на шията ѝ блестеше перлена огърлица, а на краката ѝ се мъдреха балерински обувчици на „Шанел“. Тя приличаше на по-млада версия на Марта Стюарт.

Мелиса улови погледа на Спенсър.

— Сготвих любимото ти ястие, Спенсър. Пиле с лимон и маслини.

— Благодаря. — Спенсър ѝ се усмихна признателно, защото знаеше, че това е жест на солидарност. Двете дълго време бяха във враждебни отношения, но предишната година най-после бяха успели да изгладят различията си. Мелиса знаеше, че Спенсър не се чувства добре в новата семейна ситуация. Но имаше и други неща, които тормозеха Спенсър. Неща, които тя не смееше да сподели със сестра си — или с *кого* и да било друг.

Спенсър тръгна към кухнята след майка си и господин Пенитисъл — тя все още не можеше да се насили да го нарича *Никълъс*. Мелиса тъкмо поставяше чинията с пилето в средата на масата. Бъдещата им доведена сестра Амилия, която бе с две години по-малка от Спенсър, седеше чинно изпъната в ъгъла, разстлала салфетката в скута си. Тя носеше ботите с ниски токчета, които Спенсър ѝ беше избрала по време на последното им пътуване до Ню Йорк, но косата ѝ отново се беше накъдрила и лъщящите ѝ бузи просто плачеха за фон дьо тен.

Когато вдигна глава и видя Спенсър, Амилия се намръщи. Спенсър извърна глава с леко раздражение. Очевидно Амилия още не ѝ беше простила, че заради нея брат ѝ Зак бе изпратен във военно училище. Спенсър не беше издала нарочно Зак на баща му. Но когато господин Пенитисъл ги беше заварил заедно в леглото, той предположи най-лошото и избухна яростно. Единственото, което Спенсър можа да направи, за да го накара да спре да удря сина си, бе да обяви, че Зак е гей.

— Здравсти, Спенсър — чу се мъжки глас. Дарън Уайлдън, приятелят на Мелиса, седеше от другата страна на Амилия и дъвчеше

прясно опечено чесново хлебче. — Какво става?

Спенсър се почувства така, сякаш някой я удари с юмрук в гърдите. Макар да работеше като охрана в музея във Филадельфия, доскоро Дарън беше *полицай* Уайлдън, главен следовател по случая с убийството на Алисън Дилорентис, и основната му задача бе да усеща кога хората крият нещо или лъжат. Възможно ли бе Уайлдън да знае за новия преследвач на Спенсър, който — естествено — се подвизаваше с инициала А.? Възможно ли бе да подозира какво тя и приятелките ѝ бяха сторили на Табита в Ямайка?

— Ами, нищо — отвърна колебливо Спенсър и разхлаби с пръст яката на блузата си. Знаеше, че напразно се притеснява. Нямаше как Уайлдън да знае за А. или Табита. Нямаше как да знае, че всяка нощ Спенсър сънува кошмари за инцидента с Табита, припомняйки си отново и отново онази ужасна нощ в Ямайка. Нито пък би могъл да знае, че Спенсър непрекъснато препрочиташе статиите за разкриването на смъртта на Табита — и за това колко разтърсени бяха родителите ѝ. Как приятелите ѝ в Ню Джърси са провеждали бдения в нейна чест. Как няколко благотворителни организации са заклеили пианството сред тийнейджърите, което според всички я беше убило.

Но всъщност *не* то я уби — и Спенсър го знаеше много добре. Както и А.

Кой би могъл да ги види в онази нощ? Кой би могъл да ги мрази толкова много, че да ги измъчва с тази информация и да ги заплашва, че ще съсипе живота им, вместо направо да отиде в полицията? Спенсър не можеше да повярва, че тя и приятелките ѝ отново са изправени пред задачата да разкрият кой е А. Дори още по-лошо, тя нямаше нито един заподозрян. А. не беше изпращал съобщения на Спенсър или на останалите от онази мъчителна новинарска емисия преди две седмици, но Спенсър бе сигурна, че не е изчезнал завинаги.

Какво ли още знаеше А.? В последното му послание пишеше: „Това е само върхът на сладоледа“, сякаш той или тя беше наясно с тайните им. За нещастие Спенсър имаше още няколко скелета, скрити в гардероба. Като онова, което се случи миналото лято с Келси Пиърс в „Пен“ — Келси бе изправена пред съд за малолетни заради онова, което ѝ беше причинила Спенсър. Ала А. със сигурност нямаше как да научи за *това*. Макар че обикновено А. знаеше всичко...

— Наистина ли нищо? — Уайлдън отхапа от хрупкавия хляб, без да сваля сиво-зелените си очи от нея. — Това въобще не ми звучи като натоварена подготовка на един бъдещ студент в „Принстън“.

Спенсър се престори, че избърсва едно петно от чашата си за вода, с надеждата, че Уайлдън ще спре да я гледа така, сякаш е чехълче под микроскоп.

— Участвам в училищната пиеса — избъбри тя.

— Не просто *участваш*, ти си в главната роля — както обикновено. — Мелиса добродушно завъртя очи. После се усмихна на господин Пенитисъл и Амилия. — Спенсър участва във всяка една продукция още от предучилищна възраст.

— А тази година играеш лейди Макбет. — Господин Пенитисъл седна церемониално в стола начело на масата. — Тази роля си е истинско предизвикателство. С нетърпение очаквам да те видя.

— О, не е задължително да идваш — изтърси Спенсър и усети как бузите ѝ пламват.

— Но разбира се, че Никълъс ще дойде! — изписка госпожа Хейстингс. — Отбелязали сме го в календарите ни!

Спенсър се загледа в отражението си в обратната страна на лъжицата. Последното нещо, от което имаше нужда, бе някакъв мъж, когото едва познаваше, да се преструва, че се интересува от живота ѝ. Господин Пенитисъл щеше да дойде на представлението само защото майката на Спенсър го караше.

Амилия си откъсна малко пилешки гърди от чинията, която се подаваше през масата.

— Аз организирам благотворителен концерт — обяви тя. — През следващите няколко седмици с няколко момичета от „Сейнт Агнес“ ще репетираме тук, а концертът ще бъде в „Роузууд аби“. Всички могат да дойдат да видят изпълнението ми.

Спенсър завъртя очи. „Сейнт Агнес“ беше снобарското частно училище, в което учеше Амилия. Трябваше да намери начин да се измъкне от концерта; някогашната ѝ приятелка Келси учеше в „Сейнт Агнес“ — или поне учеше някога. Спенсър не искаше да рискува да се среща с нея.

Госпожа Хейстингс плесна с ръце.

— Звучи чудесно, Амилия! Кажете ни датата и сме там.

— Искам да съм на разположение за всички вас, момичета. — Господин Пенитисъл погледна поред Амилия, Спенсър и Мелиса и присви сивкавосините си очи. — Сега вече сме едно семейство и наистина имам желание да се сближим.

Спенсър изсумтя. Откъде ги взема тези изречения, от доктор Фил?

— Аз вече си *имам* семейство, много благодаря — рече тя.

Очите на Мелиса се разшириха. Амилия се подсмихна гадно, сякаш току-що бе прочела някаква пикантна клюка в „Ю Ес Уийкли“. Госпожа Хейстингс скочи от стола си.

— Това беше много грубо, Спенсър. Моля те, напусни масата.

Спенсър се изсмя рязко, но госпожа Хейстингс кимна с брадичка към коридора.

— Сериозно говоря. Отивай си в стаята.

— Мамо — каза спокойно Мелиса. — Това е любимото ястие на Спенсър. И...

— После ще ѝ приготвим вечеря. — Гласът на госпожа Хейстингс звучеше напрегнато, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Спенсър, моля те. Просто върви.

— Съжалявам — избъбри Спенсър, докато се изправяше, макар всъщност въобще да не съжаляваше. Бащите не бяха взаимозаменяеми. Не можеше просто така да се сближи с някакъв мъж, когото дори не познаваше. И изведнъж изпита копнеж вече да е есента, когато ще замине за „Принстън“. Далеч от Роузууд, далеч от новото си семейство, далеч от А., далеч от тайната за Табита — и всички останали тайни, които А. може би също знаеше. Но есента нямаше да настъпи толкова бързо. С увиснали рамене тя тръгна по коридора. На масичката до входа беше струпана купчинка писма, а най-отгоре се мъдреше продълговат тънък плик от „Принстън“, адресиран до нея. Спенсър го грабна, погълната за части от секундата от надеждата, че може би от университета я уведомяват, че може да се нанесе по-рано — веднага, например.

Откъм трапезарията се носеха тихи, приглушени гласове. Двата лабрадудъла Руфъс и Беатрис залепиха носове за прозореца, може би подушвайки елен на поляната. Спенсър отвори плика и извади един лист хартия. Най-отгоре се кипреше логото на приемната комисия на „Принстън“.

Уважаема госпожице Хейстингс,
Изглежда при нас се е получило малко недоразумение. Очевидно на ранния прием за студенти в „Принстън“ са кандидатствали двама души с име Спенсър Хейстингс — вие, Спенсър Дж. Хейстингс, и едно момче, Спенсър Ф. Хейстингс от Дариън, Кънектикът. За съжаление Бордът по приемането не е осъзнал, че става дума за две различни личности — едни са преглеждали вашата молба, останалите — молбата на другия Спенсър, но всички сме гласували за вас като за един човек. След като осъзнахме грешката си, се налага нашият комитет да прегледа наново документите ви, за да прецени кой от вас трябва да бъде приет. И двамата сте силни кандидати, така че решението сигурно няма да е лесно. Ако има нещо, което бихте искали да добавите към молбата си с цел да повлияете на решението на борда, сега е най-удачният момент да го направите.

Съжаляваме за неудобството и ви желаем успех!

Всичко най-хубаво,

Бетина Блуум,
Президент на Борда по приемането,
Принстън

Спенсър прочете писмото три пъти, докато емблемата на висшето училище не се размаза пред очите ѝ. Не беше честно. Тя беше *приета* в Принстън. Това беше *факт*.

Допреди две минути бъдещето ѝ беше сигурно. Сега можеше да изгуби всичко.

В стаята се чу весело кискане. Спенсър инстинктивно вдигна глава и погледна към страничния прозорец, който гледаше към къщата на семейство Дилорентис. Между дърветата се мярна нещо. Тя се взря напрегнато в очакване. Но сянката, която ѝ се стори, че беше видяла, не се появи повече. Който и да бе стоял там, беше изчезнал.

3.

МАЛКА СЛАДКА САМОТНИЦА

— Свържете се с божествения източник на целия живот — пропя нежният глас в ушите на Ариа Монтгомъри. — С всяко издишване изпускайте напрежението в тялото си. Първо ръцете, после краката, след това лицевите мускули, после...

Тряс. Ариа отвори очи. Беше вторник сутринта и тя беше в училище. Вратата на малкия салон по физическо се отвори широко и вътре нахлуха група първокурснички, облечени с трика и гети, които започнаха да се подготвят за часа по модерни танци.

Ариа бързо скочи на крака и свали слушалките от ушите си. Тя беше легнала на едно от килимчетата за йога и движеше задника си нагоре-надолу; гуруто от касетата с упражнения за медитиране твърдеше, че това движение ще отпусти чакрите ѝ и ще ѝ помогне да забрави миналото. Но съдейки по многозначителните усмивки върху лицата на някои от момичетата, те явно си мислеха, че се е занимавала с някаква странна секс тренировка.

Тя изтича към оживения коридор, като прибра в движение айпода в чантата си. Всички мисли, от които се опитваше толкова упорито да се отърве, нахлуха отново в главата ѝ като рояк разгневени пчели. Ариа се свря в нишата до шадравана и измъкна телефона си от джоба на якето. С едно натискане на бутона избра страницата, която вманиачено бе следила в Гугъл през последните две седмици.

В памет на Табита Кларк.

Родителите на Табита бяха направили уебстраница в памет на дъщеря си. На нея имаше постове в Туитър на приятелите ѝ, снимки на Табита от тренировките ѝ като мажоретка и балетни рецитали, подробности за стипендията, учредена в нейно име и линкове към свързани с Табита истории, публикувани в мрежата. Ариа не можеше да спре да разглежда страницата. Тя редовно следеше новините, изпълнена с ужас, че нещо — или *някой* — ще свърже смъртта на Табита с нея. Но като че ли всички продължаваха да я смятат за

трагичен инцидент. Нямаше дори предположения, че това може би е убийство, и никой не направи връзка с Ариа и приятелките ѝ, които се намираха в Ямайка по същото време и в същия курорт като Табита. Дори братът на Ариа, Майк, и приятелят ѝ Ноъл, които бяха с тях, не коментираха новината. Ариа дори не беше сигурна, че са я гледали. За тях това сигурно беше поредната безсмислена смърт.

Но имаше един човек, който знаеше истината.

А.

Някой се изкиска зад гърба ѝ. Група второкурснички бяха застанали пред гардеробчетата в дъното на коридора и я гледаха.

— Малка сладка убийца — прошепна една от тях и останалите отново избухнаха в смях. Ариа потръпна. Откакто по телевизията беше излъчен филмът със същото заглавие, учениците по коридорите на „Роузууд дей“ току ѝ подхвърляха реплики от биографичната лента. „Мислех, че сме най-добри приятелки!“ — беше казала телевизионната Ариа на Истинската Али накрая, когато Али се опита да изгори къщата в Поконос. „Преди да те срещнем, бяхме пълни загубенячки!“. Като че ли Ариа би казала нещо подобно на глас!

Изведнъж пред погледа ѝ изникна позната фигура. Ноъл Кан, приятелят на Ариа, пропусна пред себе си в кабинета по английски Клаудия Хууско, русокосата финландка, пристигнала по Програмата за обмяна на ученици, която живееше в дома му. Клаудия кривеше лице при всяка стъпка, държеше бинтования си глезен във въздуха и се облягаше изцяло на мускулестото рамо на Ноъл. Всички момчета в коридора се спряха и зяпнаха развълнуваната ѝ гръд.

Сърцето на Ариа заби ускорено. Две седмици по-рано Ноъл, двамата му по-големи братя, Ариа и Клаудия отидоха на ски в един зимен курорт. Щом се озова там, Клаудия каза на Ариа, че смята да спи с Ноъл и че Ариа не може да направи нищо, за да я спре. Разгневената Ариа „случайно“ блъсна Клаудия от лифта. След това каза на всички, че Клаудия просто се е подхлъзнала, а финландката се преструваше, че не помни нищо от случилото се, но Ноъл така или иначе обвини Ариа. След пътуването той денонощно се умилкваше на Клаудия, караше я до училище, носеше учебниците ѝ между часовете и я черпеше с кафета и суши по време на обедната почивка. Истинско чудо, че още не беше започнал и да ѝ слага сушито в устата с пръчиците за хранене, на които бе гравирани емблемата на „Роузууд дей“.

Играта на Флорънс Найтингейл означаваше, че той няма никакво време за Ариа — не я поздравяваше в коридорите, нито ѝ се обаждаше. Вече втора седмица пренебрегваше съботните им срещи в „Рив Гош“ в мола „Кинг Джеймс“. Освен това пропусна и курса по готварство, който двамата посещаваха в колежа „Холис“, спестявайки си лекциите по приготвяне на грил и марината.

Минута по-късно Ноъл излезе от кабинета по английски. Когато зърна Ариа, вместо да се престори, че не я вижда и да се обърне, както бе правил през последните две седмици, той тръгна право към нея. Ариа се оживи. Може би щеше да ѝ се извини, че я е пренебрегвал напоследък. Може би нещата ще се върнат в обичайното си русло.

Тя погледна към треперещите си ръце. Изопнатите ѝ нерви ѝ напомниха за единствения път в седми клас, когато Ноъл я беше заговорил на един от купоните, организирани от Тяхната Али. Двамата дори си допаднаха и Ариа витаеше в облаците, докато по-късно Али не седна до нея и не ѝ каза, че през цялото време, докато е разговаряла с Ноъл, Ариа е имала голямо парче магданоз между зъбите. „Според мен Ноъл не е от твоята класа — беше казала Али — всъщност Кортни — с нежен глас, в който се усещаше подигравателна нотка. — Пък и си мисля, че той харесва някой друг“.

„Като например теб?“ — си беше помислила горчиво Ариа. Че кое момче *не* харесваше Али?

Ноъл се спря пред витрината, в която бе изложено тазгодишното сглобено и украсено знаме на Капсулата на времето, което бе емблема на ежегодната игра в „Роузууд дей“. Във витрината се намираха и принтирани копия на предишните знамена — оригиналите бяха заровени в полето зад футболното игрище — включително онова от времето, когато Ариа бе в шести клас. В средата му липсваше едно голямо парче — Истинската Али го беше намерила, тяхната Али го беше откраднала, а след това брат им Джейсън Дилорентис го беше отмъкнал от тях и го беше дал на Ариа. И всичко това се случи заради размяната, извършена от Тяхната Али, която бе заела мястото на сестра си в семейството, а нея бе изпратила в психиатрична клиника за четири дълги години.

— Здравсти — каза Ноъл. Той ухаеше на портокалов сапун и пипер, нетипична комбинация, на която Ариа не можеше да се насити. Когато погледна към раницата му, Ариа забеляза, че значката с двата

носорога, носещи клоунски шапки, която му беше купила на местния панаир на занаятите, все още стои забодена между значката на отбора по лакрос и на бейзболния „Филаделфия Филис“. Това беше добър знак, нали?

— Здравей — отвърна тихо Ариа. — Липсваше ми.

— О. — Ноъл се престори, че гледа вгълбено часовника си. — Да, бях много зает.

— Да се грижиш за Клаудия? — не може да се сдържи Ариа.

Лицето му се напрегна, сякаш се готвеше да се впусне в редовната си реч „Тя е от друга страна и ти трябва да проявиш повече деликатност“. Вместо това просто сви рамене.

— Трябва да поговорим.

Ариа усети буцата, която започна да се образува в гърлото ѝ.

— З-за какво? — заекна тя, макар да имаше ужасното усещане, че знае какво ще каже Ноъл.

Ноъл завъртя жълтата си гривна, която всички играчи от отбора по лакрос носеха като някакъв свръх мъжкарски символ на приятелството им. Той не поглеждаше към Ариа, нито дори към краката ѝ.

— Мисля, че нещата между нас не вървят — изтърси той. Гласът му леко потрепери.

Ариа се почувства така, сякаш бе получила ритник от карате в стомаха.

— З-защо?

Ноъл сви рамене. Обикновено спокойното му лице беше намръщено, а безупречната му кожа изглеждаше на петна.

— Не знам. Всъщност ние нямаме много общо, нали?

Светът пред очите ѝ изведнъж почервения. Докато Ариа се беше преструвала на приятелка на Клаудия, финландката спомена колко различни са те двамата. Добре де, Ариа наистина приличаше на играещите лакрос, облечени в еднакви поло блузи на Ралф Лорен клонинги, с които обикновено излизаше Ноъл, но той беше казал, че това му харесва. Но пък как би могла тя да се сравнява с ледено русата финландска сексбогиня?

Миризмата на препарата, с който обикновено миеха пода, подразни обонянието ѝ. Едно високо момче от баскетболния отбор се

блъсна в нея, тласвайки я към Ноъл, но тя бързо се отдръпна, притеснена от докосването.

— Значи това е... *краят*? И цялото време, което прекарахме заедно... просто няма значение?

Ноъл пъхна ръце в джобовете си.

— Съжалявам, Ариа. — Той улови погледа ѝ и за части от секундата изглеждаше така, сякаш *наистина* съжалява. Но в него се долавяше и някаква дистанцираност, сякаш отдавна се беше сбогувал с нея.

Очите ѝ се насълзиха. Спомни си всичките уикенди, които беше прекарала с него. Всички мачове по лакрос, които беше посещавала, макар всъщност тази игра да ѝ беше абсолютно неясна. Всички тайни, които му беше изповядала, като например как в седми клас двете с Тяхната Али бяха хванали баща ѝ да се натиска със студентката му Мередит близо до колежа Холис. Как когато предишната година Истинската Али се беше върнала и беше започнала да се натиска на Ноъл, Ариа беше решила, че той ще я зареже. Как след като Истинската Али едва не ги уби в Поконос, тя заспиваше вечер на светната лампа и с пъхнат под възглавницата самурайски нож, който баща ѝ беше донесъл от пътуването си до Япония. И как, макар да бе изгубила девствеността си още в десети клас от едно момче в Исландия, тя искаше втория ѝ път да бъде наистина, ама наистина специален. Може би бе направила добре, че бе решила да изчака с Ноъл, предвид онова, което се случваше сега.

Но все пак имаше и тайни, които Ариа не бе споделила с Ноъл. Като например какво бе сторила с Табита или какво наистина се беше случило по време на пътуването им до Исландия. Онзи инцидент щеше да е достатъчен Ноъл да я зареже още тогава. Може би по един извратен кармичен начин тя си го беше заслужила.

Отнякъде се разнесе кискане и Ариа надникна през отворената врата на класната стая. Клаудия седеше на първия чин, вдигнала ранения си крак върху един стол. Кейт Рандъл, Наоми Циглър и Райли Улфи седяха до нея — разбира се, че трите щяха да поискат да станат приятелки със също толкова неискрената, обичаща клюките Клаудия. Четирите гледаха към нея и Ноъл, ухилени до ушите. Бяха избрали предните редове, за да се насладят на скъсването им. Скоро

новината щеше да обиколи училището. *Малката сладка смотла току-що бе малко сладко позарязана!*

Ариа се завъртя на токчетата си и тръгна устремено към тоалетната, преди сълзите да успеят да рукнат от очите ѝ. Тя погледна през рамо с надеждата да чуе как Ноъл вика името ѝ, но той се беше обърнал и вървеше в обратната посока. Щом видя Мейсън Байърс, един от най-добрите му приятели, той се спря и двамата плеснаха длани. Сякаш не му пукаше. Сякаш бе щастлив. Доволен, че веднъж завинаги се е отървал от ексцентричната Ариа Монтгомъри.

4.

ХАНА МЕРИН, КАМПАНИЕН СТРАТЕГ

В четвъртък вечерта, докато слънцето се скриваше зад дърветата и оцветяваше небето в ярко оранжево, Хана Мерин притисна айфона към ухото си и зачака да чуе пиукането след съобщението на гласовата поща.

— Майк, пак съм аз. Ще вдигнеш ли някога? Колко пъти трябва да ти казвам, че съжалявам?

Тя натисна бутона за край на разговора. През последните две седмици му беше оставила шестнайсет съобщения на гласовата поща, беше изпратила единайсет есемеса, тонове постинги в Туитър и цял куп имейли, но бившето ѝ гадже Майк Монтгомъри не отвърна на нито едно от тях. Тя беше наясно, че е действала прибързано, когато скъса с него, след като я предупреди за онзи гнусен фотограф Патрик Лейк, който убеждаваше Хана, че може да я направи модел в Ню Йорк. Но откъде би могла да знае, че Патрик ще ѝ направи компрометиращи снимки и ще заплаши да ги качи в интернет, ако тя не му плати?

Майк ѝ липсваше. Липсваше ѝ как двамата заедно гледаха „Американски идол“ и се подиграваха на певците. Беше чула, че е приел малка роля в училищното представление на „Макбет“. Докато бяха заедно, те се съветваха помежду си, преди да се включат в разни мероприятия — Хана със сигурност би била против участието му в пиесата.

Майк обаче особено много ѝ липсваше предвид случилото се с А. и Табита. Хана в никакъв случай не би му признала какво са направили, но точно в този момент присъствието на някой, който я обича, щеше да ѝ помогне много. Вместо това тя се чувстваше самотна и изплашена. Толкова ѝ се искаше да повярва, че онова, което бяха причинили на Табита, е било при самозащита. Бяха си помислили, че Табита е Истинската Али, решена на всяка цена да ги убие.

Но колкото и да се стараше да го оправдае, всичко се свеждаше до ужасяващия факт, че бяха убили невинно момиче. Всички бяха

виновни. И го знаеха. Както го знаеше и А.

Хана слезе от своята тойота приус и се огледа. Покрай кръглата подходна алея към новата шестстайна къща на баща ѝ в Честърбридж, който се намираше през два града от Роузууд, бяха насадени млади фиданки, леко привързани с въженца. Бели гръцки колони поддържаха покрития вход, големият шадраван в предния двор спокойно бълбукаше, а от двете страни на портала бяха подредени идеално подстригани храсти с формата на обърнати надолу с главата фунийки със сладолед. Подобно грамадно жилище като че ли беше прекалено голямо за тримата души, които живееха в него — баща ѝ, новата му съпруга Изабел и дъщеря ѝ Кейт — но *наистина* изглеждаше подходящ дом за човек, който се кандидатира за сенатор. Кампанията на господин Мерин беше започнала няколко седмици по-рано и той имаше големи шансове да спечели. Стига, разбира се, А. да не издрънка тайната на Хана за Табита.

Хана позвъни на звънеца и Изабел отвори вратата почти веднага. Тя беше облечена в син кашмирен пуловер, черна права пола и обувки с ниски токчета. Идеалната старомодна съпруга на един бъдещ сенатор.

— Здравей, Хана. — Изражението на лицето ѝ подсказваше, че не одобрява бохо-роклята на Хана и сивите ѝ велурени боти. — Всички са се събрали в кабинета на Том.

Хана тръгна по коридора, по чиито стени висяха поставени в сребърни рамки фотографии от сватбата на Изабел и баща ѝ. Тя се намръщи, когато видя своя снимка, на която беше облечена с възможно най-грозната шаферска рокля, която Изабел можеше да избере: ментовозелен, влачещ се по пода парцал, който правеше ханша ѝ да изглежда огромен, а кожата ѝ — болнава. Тя хвана снимката и я закачи наобратно, с лице към стената.

Баща ѝ и екипът, отговарящ за изборната му кампания, бяха насядали около ореховото бюро в кабинета му. Доведената ѝ сестра Кейт беше кацнала на викторианския диван и си играеше с айфона. Когато видя Хана, очите на господин Марин грейнаха.

— Ето я и нея!

Хана се усмихна. Няколко седмици по-рано, когато консултантите на кампанията му казаха, че тя е приемана добре от избирателите, Хана изведнъж стана любимата дъщеря на татко.

Изабел се шмугна в стаята след Хана и затвори вратата зад себе си.

— Ето защо ви събрах тук. — Господин Мерин разпиля по масата няколко флаера и снимки на уебстраници. На тях се виждаха заглавия като „Истината за Том Мерин“, „Не вярвайте на лъжите“ и „Това не е човекът, на когото можете да се доверите“. — Всичко това е платено от комитета на Тъкър Уилкинсън — обясни господин Мерин.

Хана цъкна с език. Тъкър Уилкинсън беше най-големият съперник на баща ѝ за партийната номинация. Той беше щатски сенатор от години и разполагаше с огромен фонд за кампанията си, както и с приятели на високи постове. Тя погледна към снимката му и се намръщи. Тъкър Уилкинсън беше висок, привлекателен, тъмнокос мъж, който леко приличаше на Хю Джакмън. На устните му играеше леко изнервящата усмивка на ултра бял политик, който усилено се опитва да внуши „Вярвайте ми!“.

Сам, един от по-възрастните помощници, който имаше леко сънливи очи и предпочиташе да носи папионки, поклати глава.

— Чух, че Уилкинсън подкупил един от членовете на приемната комисия в „Харвард“, за да приемат в университета най-големия му син въпреки ниските му оценки.

Винсънт, който поддържаше уебстраницата на господин Мерин, лапна една дъвка, преди да заговори:

— Освен това по време на предизборните кампании прави всичко възможно, за да изкара наяве кирливите ризи на опонентите си.

— За щастие, не е намерил нищо за нас. — Господин Мерин огледа екипа си. — И няма и да *намери* — освен ако няма нещо, което би трябвало да знам. Постъпката на Джеремая беше истински шок за мен. Не искам да имам и други слаби места.

Хана трепна, когато баща ѝ спомена Джеремая, помощника му, който наскоро беше уволнен заради кражбата на десет хиляди долара от парите за дребни разходи. Работата беше там, че не Джеремая бе откраднал парите... а Хана. Но тя бе *принудена* да го направи. Само така можеше да накара Патрик да си мълчи за снимките, които беше направил.

Телефонът на Кейт иззвъня. Тя погледна екрана и се изкиска.

— Кейт? — В гласа на господин Мерин се усети раздражение. — Би ли изключила това?

— Извинявай. — Кейт обърна айфона си с екрана надолу и впери поглед в Хана. — Шон ми изпрати ужасно смешен есемес.

Хана настръхна вътрешно, но се опита да запази спокойствие. Кейт ходеше отскоро с бившето ѝ гадже Шон Ейкърд. Той ни най-малко не ѝ липсваше, но Хана се почувства засегната от това, че е избрал да излиза с момичето, което тя мразеше най-много на света.

Господин Мерин събра материалите в спретната купчинка.

— Така. Някой иска ли да си признае нещо?

Хана усети как стомахът ѝ се свива. Дали хората на Уилкинсън щяха да разберат за Табита? Тя погледна през прозореца. По пътя бавно премина кола. Хана присви очи и се вгледа в дърветата, които служеха като преграда между двора на баща ѝ и съседите. За части от секундата ѝ се стори, че между тях се стрелна някаква сянка.

Телефонът ѝ избипка.

Тя го извади от чантата си и изключи звука, но след като се увери, че баща ѝ не я гледа, погледна към екрана. Когато видя, че е получила есемес от непознат номер, изтръпна. Натисна бутона за прочитане.

Какво би казал татко, ако разбере, че новата му любимка е крадла?

А.

Хана се напрегна, за да запази каменно изражение на лицето си. Кой ли ѝ причиняваше това? Как би могъл А. да знае къде се намира Хана в този момент? Тя погледна към Кейт — нали доведената ѝ сестра си играеше с телефона допреди няколко секунди. Кейт я изгледа раздразнено.

Хана затвори очи и започна да прехвърля през ума си останалите възможности за това кой би могъл да е А. В началото Истинската Али ѝ се струваше много реална възможност. Сигурно беше оцеляла по някакъв начин в пожара и падането от гарвановото гнездо и се беше върнала да ги тормози. Но след като Хана вече знаеше, че момичето, което бяха убили, е Табита, тя осъзна колко налудничаво е мисълта, че Али е успяла да се измъкне от къщата в Поконос. Но кого още бяха

наранили? Кой беше станал свидетел на случилото се в Ямайка и кашата, която Хана бе забъркала с Патрик, и Бог знае още какво?

— Хана?

Тя вдигна замаяно очи. Всички бяха станали и излизаха от стаята. Баща ѝ се беше надвесил над нея със загрижено лице.

— Добре ли си? Изглеждаш ми малко... бледа.

Хана погледна към отворената врата. Кейт и Изабел се отдалечаваха към кухнята. Останалите от екипа бяха изчезнали.

— Всъщност можеш ли да ми отделиш минутка? — попита Хана.

— Разбира се. Какво има?

Хана си прочисти гърлото. Тя никога не би разказала на баща си за Табита, но имаше едно нещо, за което би могла да си признае, преди А. да го е разгласил.

— Ами става въпрос за това, което каза преди малко — че трябвало да ти разкрием грозните си тайни.

Между веждите на господин Мерин се оформи бръчка.

— Да...

— Ами... мисля, че трябва да ти кажа нещо.

Хана се обърна с гръб към него и му разказа цялата история. За Патрик. Как е била сигурна, че той наистина вярва в нея. Как гадно се усмихвал, когато ѝ показвал разголените снимки.

— Наистина се уплаших, че ще ги публикува в интернет — каза тя и погледна към купчината навити рекламни постери в ъгъла. — Притесних се, че ще те съсипе. Затова взех парите от сейфа. Не знаех какво друго да направя. Не исках да унищожа кампанията ти.

След като завърши, в стаята настъпи тягостна тишина. Клетъчният телефон на господин Мерин изпиука, но той не отиде да провери какво има. Хана не смееше да го погледне. Чувстваше се изпълнена със срам и ненавист към себе си. Това бе дори още по-зле от онзи път, когато Тяхната Али беше хванала Хана да повръща след обилен гуляй в къщата на баща ѝ в Анаполис.

Изведнъж болката я връхлетя. Тя изхлипа жално. Раменете ѝ се разтресоха. След миг чу баща си да въздъхва.

— Хей. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Хана. Не плачи. Всичко е наред.

— Не, не е — избъбри тя. — Съсипах всичко. И сега ти пак ме мразиш.

— *Пак ли?* — Господин Мерин се отдръпна назад и се намръщи. — Никога не съм те мразил.

Хана шумно подсмръкна и вдигна поглед към него. *Да бе, да.* Баща ѝ вирна брадичка.

— Искам да кажа, че съм *изненадан*. И леко шокиран. Но беше много смело от твоя страна да си признаеш нещо, с което не се гордееш. Само че защо изобщо си отишла в апартамента на някакъв си непознат, който да те снима? И защо не дойде при мен, когато това се случи?

Хана наведе глава.

— Не исках да те притеснявам.

Баща ѝ я погледна умолително.

— Но аз можех да направя нещо. Можех да сложа край на това. Трябва да знаеш, че когато имаш проблеми, винаги можеш да дойдеш при мен.

Хана рязко се изсмя.

— Всъщност, татко, *не мога* — изтърси тя. — Така е от години. — Баща ѝ трепна и Хана клюмна. — Съжалявам. Не исках да прозвучи така. Имах предвид, че...

Той вдигна ръка, за да пресече думите ѝ.

— Напротив, мисля, че точно *така* искаше да прозвучи. Но аз опитах, Хана... Не забравяй, че години наред ти отказваше да разговаряш с мен. Според теб *аз* как се чувствах тогава?

Очите на Хана се разшириха. Доста дълго време, докато баща ѝ живееше в Анаполис, тя не отговаряше на обажданията му, преструвайки се на заета. А всъщност не искаше да слуша за Кейт и за това колко по-прекрасна е тя в сравнение с грубоватата, грозна, дебела Хана. Дватамата всъщност никога не бяха разговаряли за това. Хана дори не смяташе, че баща ѝ го е забелязал.

— Съжалявам — промърмори тя.

— Ами и аз съжалявам — рече пресипнало баща ѝ.

Сълзите рукнаха по бузите ѝ. Миг по-късно баща ѝ вече я беше прегърнал и нежно потъркваше ръката ѝ. Най-накрая тя избърса очите си и го погледна.

— Искаш ли да се обадя на Джеремая? Мога да му се помоля да се върне. Да оправя кашата, която забърках. — Тя можеше само да си представя самодоволната усмивка на лицето на Джеремая, когато му каже *тези* думи.

Господин Мерин поклати глава.

— Всъщност Джеремая вече работи за Тъкър Уилкинсън.

Хана ахна.

— Шегуваш се!

— Ще ми се да беше така. Изглежда, наистина *не може* да му се вярва. — Господин Мерин грабна от бюрото си тетрадката с щампа „Том Мерин за сенатор“. — Искам да ми кажеш всичко възможно за този тип Патрик. Имейли, телефони, всичко, за което се сетиш. Онова, което ти е причинил, е извратено, Хана. Трябва да го намерим и да го накараме да си плати.

Хана провери в телефона си и му даде всичко, с което разполагаше.

— Ами парите, които откраднах? Искаш ли да ти ги върна по някакъв начин?

Господин Мерин завъртя химикалката между пръстите си.

— Просто искам да работиш двойно по-упорито в кампанията ми. И без това днес смятах да те помоля за това — имаме нужда от човек, който да привлича гласовете на младите. Кейт вече е с нас. А ти?

— Не трябва ли да плащаш на екипа си да върши това?

— Разбира се, че трябва. Но аз искам и вие двете да участвате.

Хана натисна отвътре бузата си с език. Последното нещо, което искаше, бе да участва в някаква комисия заедно с перфектната Кейт, но нямаше никакво намерение да отказва на баща си — поне не сега.

— Добре.

— Не знам по какъв начин да достигна до младите хора — каза господин Мерин. — Предполагам, че вие двете ще имате някакви идеи.

Хана се замисли за миг.

— Имаш ли профил в Туитър?

— Да, но не мога съвсем да го *разбера* този Туитър. — Господин Мерин я погледна смутено. — Трябва ли да каниш хората да ти бъдат приятели, както във Фейсбук?

— Хората просто те следват. Ако искаш, аз ще се заема с профила ти в Туитър. Какво ще кажеш да го използваме, за да организираме флашмоб?

Господин Мерин се намръщи.

— Нали преди няколко години точно един флашмоб доведе до бунтовете във Филадельфия?

— Това ще бъде *контролиран* флашмоб — каза Хана с тънка усмивка. — Бихме могли да се свържем с всички в местните университети като „Холис“ или „Хайд“ и да ги съберем на импровизиран митинг. Може да наемем и група. Колкото по-готино звучи, толкова повече младежи ще дойдат, дори и да не знаят за какво става въпрос. Ти можеш да се появиш и да изнесеш реч, а ние ще пуснем наши хора в тълпата, които могат да ги регистрират да гласуват.

Господин Мерин вирна глава. Очите му проблеснаха по същия начин, както някога, когато се канеше да каже „да“ на молбите на Хана да идат в „Хършли парк“.

— Защо да не опитаме — каза най-накрая той. — Мисля, че трябва да започнем с колежа „Хайд“ — той е по-малък и се намира по-близо до Филадельфия. Можеш ли да организираш мероприятиято?

— Разбира се — отвърна Хана.

Господин Мерин се наведе напред и я хвана за ръката.

— Видя ли? Тези неща ти идват отвътре. А относно онова, което каза по-рано, за... за това как нещата между нас са се променили. — Гласът му беше мек и колеблив, усещаше се нервна нотка. — Аз не *искам* да е така.

— Нито пък аз — изсумтя Хана. — Но не знам какво да направя по въпроса.

Господин Мерин се замисли за миг.

— Защо не останеш тук за няколко нощи?

Хана го погледна.

— *Какво?*

— Новата къща е толкова голяма. Има спалня за теб, която винаги ще е на разположение. — Той завъртя сребърния химикал между пръстите си. — Липсваш ми, Хан. Свикнал съм да си около мен.

Хана се усмихна свенливо, страхувайки се, че всеки момент ще заплаче отново. Тя не искаше отново да живее с Кейт, но отношенията с баща ѝ като че ли се бяха променили. Може би този път животът с него щеше да е по-различен. И *биха могли* да започнат отначало.

— Добре — рече срамежливо тя. — Предполагам, че следващата седмица бих могла да остана тук няколко дни.

— Страхотно! — Господин Мерин изглеждаше въодушевен. — Когато поискаш. — След това лицето му отново стана сериозно. — Значи това е всичко? Нищо друго ли не искаш да ми кажеш?

Лицето на Табита проблесна в съзнанието ѝ като светкавица, но Хана затвори очи и го прогони.

— Не, разбира се.

Той ѝ се усмихна и леко стисна ръката ѝ.

— Добро момиче.

Хана стана, целуна баща си и излезе. *Това* мина далеч по-добре, отколкото бе планирала. Може би дори много по-добре, отколкото бе планирал А. Но след като излезе през входната врата, тя забеляза нещо да стърчи изпод предната ѝ гума. Беше смачкан рекламен флаер на „Малка сладка убийца“, телевизионния полудокументален филм, който бе излъчен в нощта, когато се разнесе и новината за Табита.

Очите на Али бяха призрачно сини, а жестоката ѝ усмивка изглеждаше жива, сякаш всеки момент момичето щеше да изскочи от хартията. В ушите на Хана прозвуча слабо кискане. Тя рязко се завъртя и огледа тихата улица. Наоколо не се виждаше никой, но въпреки това Хана усещаше, че някой я наблюдава. Че знае всичките ѝ тайни. И е готов да говори.

5. МАЛКАТА РУСАЛКА

— Не разбирам защо отиваме на този купон в полунощ. — Емили се намести на бар стола в кухнята на семейство Фийлдс. — Не каза ли, че ще започне в девет?

Бет слагаше сенки върху клепачите на Емили.

— Никой не отива на купон в девет. Модерно е да се появиш там към полунощ.

— И как точно *ти*, такова послушно момиче, си наясно с това?

— Послушно момиче? — Бет изсумтя. — Ха!

— Говори по-тихо! — прошепна Емили.

Беше малко след единайсет и родителите им вече се бяха оттеглили в стаята си след вечерята, играта на асоциации и отегчителното документално филмче за историята на железопътните линии. Те нямаха представа, че Емили и Бет смятат да излизат, камо ли, че отиват в някакъв апартамент във Филадельфия, пълен с колежани и пиене.

През последния час Бет беше гримирала Емили, беше използвала маша, за да накъдри червеникаворусата ѝ коса и дори бе настояла Емили да си сложи черния сатенен сутиен с подплънки на „Виктория’с сикрет“, който беше купила заедно с Мая Сен Жермен.

— Преобразяването ще те освободи от страха ти — посъветва я Бет.

Емили беше повече от сигурна, че единственото нещо, което можеше да я освободи от страха ѝ бе да се окаже, че цялата история с убийството на Табита е била сън, но оценяваше усилията на сестра си.

— Ето. Преобразяван ето ти е завършено — каза Бет и леко забърса малко от червилото по долната устна на Емили. — Виж се.

Тя тикна едно малко огледалце в ръцете на Емили. Емили погледна към отражението си и ахна. Очите ѝ изглеждаха натежали и страстни, скулите ѝ бяха изсечени, а устните — пълни и готови за целувка. Това ѝ напомни за гостуванията с преспиване, когато Али я

гласеше по същия начин. Всичките ѝ приятелки я караха да си слага грим за училище, но тя никога не можеше да го направи както трябва.

Бет разлюля под носа ѝ една черна тясна рокля и черна лента за коса, над която се полюляваше перо.

— Сега облечи и това и си готова.

Емили погледна към късметлийското клинче на Али, което все още носеше. Искаше ѝ се да попита Бет дали може да остане с него, но дори тя усещаше, че това вече щеше да е прекалено.

— Мога ли да обуя дънки?

Бет се намръщи.

— Това е маскено парти! А дънките са нещо обикновено. Пък и нали искаме да забършем нещо тази вечер.

Да забършем? Емили повдигна току-що оскубаната си вежда. Бет не спираше да я изненадва от мига, в който се прибра у дома. Емили беше чула от стаята ѝ звуците на някаква песен на Лил Ким, а Бет ѝ припяваше, като повтаряше дори нецензурните думи. Освен това ѝ беше показала снимка на Брайън, новото ѝ гадже — който се оказа същевременно и треньор на отбора по плуване.

— Коя си ти и какво си сторила със сестра ми? — пошегува се Емили, докато поемаше роклята от ръцете на Бет.

— Защо, не ме помниш като човек, който поема рискове ли? — пошегува се в отговор сестра ѝ.

— Помня, че приличаше много на Карълайн. — Емили сбърчи нос.

Бет се наведе напред.

— Да не се е случило нещо между вас?

Емили погледна към хладилника. Изключително организираната ѝ майка беше планирала менюто за цялата следваща седмица. Понеделник — такос. Вторник — спагети с кюфтенца. Във вторник *винаги* приготвяше спагети с кюфтенца.

Бет опря брадичка върху ръката си по начина, по който го правеха водещите в различните токшоута.

— Хайде де, признай си.

На Емили ѝ се искаше да може да го направи. „Карълайн не ме остави да забравя каква ужасна дъщеря съм — би могла да каже тя. — Единственото, което исках от нея, бе да ме прегърне и да ми каже, че всичко ще бъде наред, но тя така и не го направи. Дори не дойде с мен

в клиниката, когато настъпи моментът. Чак след това разбра, че е свършило и единственото, което каза, беше едно «О!»“.

Но вместо това просто сви рамене и извърна глава; болката и тайната ѝ тежаха твърде много.

— Няма значение. Просто глупава история.

Бет я погледна така, сякаш усещаше, че Емили крие нещо. Но след това извърна глава и погледна часовника, който висеше на стената над микровълновата.

— Добре, госпожице Великолепна. Тръгваме в десет.

* * *

Купонът се организираше в Стария град — по ирония на съдбата в квартала, където се намираше кабинетът на акушера на Емили. След като намериха място, където да паркират, Бет, която носеше корона на Статуята на свободата, дълга, зелена туника в гръцки стил и гръцки сандали, тръгна бързо по неравния калдъръм към товарния асансьор на една сграда с вид на фабрика. Заедно с тях в него се качиха и други новодошли, облечени в пищни костюми, и изведнъж в тясното пространство замириса силно на дезодоранти и алкохол. Две момчета с гангстерски костюми на райета и филцови шапки огледаха одобрително Емили. Бет я смушка развълнувано, но Емили просто оправи лентата на косата си и впери поглед в инструкцията за безопасно пътуване с асансьор, която висеше на стената, чудейки се кога ли за последен път техник е преглеждал това нещо. „Ако не се счупи, докато сме вътре, ще остана на купона цял час“ — обзаложи се тя със себе си.

Докато асансьорът се изкачваше със скърцане до третия етаж, през стените се чуваше оглушителна музика. Накрая вратите се отвориха и Емили се озова в сумрачно таванско помещение, пълно с църковни свещи, огромни гоблени и картини, и десетки хора, облечени с различни костюми. Шер се гънеше пред Франкенщайн на импровизирания дансинг. Злата кралица от „Снежанка“ танцуваше с динозавърчето Барни. Едно зомби подрипваше върху масата, а две извънземни махаха на минаващите коли от противопожарната стълба.

— Кой организира купона? — извика Емили на Бет.

Сестра ѝ разпери ръце.

— Нямам представа. Получих покана в Туитър. Мотото е „Чудовищна мартенска лудост“.

Панорамните прозорци гледаха към крайбрежната алея и река Делауеър. Емили изви глава и веднага забеляза „При Посейдон“, рибния ресторант, в който беше работила през лятото. Само там предлагаша здравни осигуровки — Емили не можеше да си представи как в извадката от застрахователната сметка на родителите ѝ ще се появи перо „пренатален преглед“ — затова всеки ден работеше, докато не я заболяха глезените, гласът ѝ не прегракнеше от силното „Йо-хо-хо!“, което трябваше да крещи с груб пиратски тон, и не ѝ се доповръщаше. Всеки път се прибираше в общежитието на сестра си вмирсана на пържени миди.

Когато стигнаха до бара, Бет поръча четири шота.

— До дъно! — побутна тя двете чашки към Емили.

Емили огледа тъмната течност. Миришеше на гадния сироп за кашлица, който баща ѝ я караше да пие всеки път, когато имаше зачервено гърло, но въпреки това я изпи. После усети как някой се блъсва в нея. Едно момиче със зелена перука и дълга рокля на русалка, допълнена с извита рибена опашка, едва не падна в ръцете ѝ.

— Извинявай! — извика момичето. След това огледа Емили от глава до пети и устните ѝ се разтеглиха в усмивка. — Убиец!

Емили се вцепени и отстъпи назад.

— Моля?

— Костюмът ти. — Момичето опипа плата на роклята ѝ с пръсти. — *Истински убиец!*

— О! Б-благодаря. — Сърцето на Емили постепенно се успокояваше. *Естествено*, момичето нямаше предвид, че Емили е убиец.

— Роклята е моя. — Бет се намърда между тях и прегърна Емили през раменете. — Но не мислиш ли, че изглежда страхотно с нея? Опитвам се да я изкарам от черупката ѝ и да поразпусне тази вечер — да потанцува върху някоя маса, да се понатиска с някой непознат, да се помотае по Маркет стрийт...

Очите на русалката грейнаха. Тя приличаше на по-сексапилна, зеленокоса версия на Ариел от „Малката русалка“.

— О, това ми харесва. Списъкът на лошите момичета.

Двете с Бет се поздравиха с плесване на дланите.

— С какво искаш да започнеш, Ем?

— Какво ще кажеш за целувка с непознат? — предложи русалката.

— Или кражбата на нечие бельо — рече Бет.

— Пфу! — Емили сбърчи нос.

Бет сложи ръце на хълбоците си.

— Хубаво де. Дай ми по-добра идея.

Емили се извърна и огледа тълпата. Идеята за списъка на лошите момичета въобще не ѝ харесваше. Музиката беше бърза и наелектризираща, нищо общо със стандартните парчета, които диджеите пускаха по купоните в „Роузууд дей“. Две момичета, облечени като хипита, се държаха за ръце в ъгъла. Други двама, облечени като щурмоваци от „Междузвездни войни“ се наливаха с шотове на дивана до прозореца.

Тогава русалката я хвана за ръката, наведе се към нея и я целуна по устата. Емили замръзна. След Истинската Али миналата година тя не беше целувала никой друг, а устните на момичето бяха меки и топли.

Русалката се отдръпна и се ухили.

— Готово. Сега вече можеш да зачеркнеш едно нещо от списъка. Целувка с непознат.

— Това не се брои! — извика Бет. — Тя целуна теб! Сега *ти* трябва да целунеш някого!

— Да, избери си някой! — Русалката плесна с ръце. — Или дори още по-добре — затвори очи, завърти се и посочи някого!

Емили се опита да успокои дишането си, устните ѝ все още потръпваха. Целувката беше *невероятна* и отключи нещо в нея. Изведнъж ѝ се прииска да покаже на това момиче, че е нахакана и не се страхува от нищо — че е достойна за още една целувка. Завъртя се и посочи с пръст. Когато отвори очи установи, че сочи високо, симпатично момиче, което носеше очила с тъмни рамки и бе облечено с костюм на Супермен.

— Супергърл! — Бет побутна Емили напред. — Дръж я!

Усетила странен прилив на адреналин, Емили обърна и втория шот и тръгна към момичето с надеждата, че русалката я гледа.

Супергърл разговаряше с група момчета. Емили я хвана за ръката и избъбри:

— Може ли за момент?

Когато Супергърл се обърна с въпросително изражение на лицето, Емили се надигна на пръсти и залепи звучна целувка върху устните ѝ. В първия момент момичето като че ли изглеждаше шокирано, устните ѝ бяха твърди, но миг по-късно тя омекна и отвърна на целувката. Имаше вкус на боровинков блясък за устни.

Емили се отдръпна, примигна и хукна обратно към сестра си.

— Е? — попита Бет. — Как беше?

— Забавно! — призна си Емили, зачервена и ободрена. Тя се огледа за русалката, но момичето беше изчезнало. Опита се да прогони разочарованието.

— *Добре.* — Бет хвана Емили за ръцете и ги залюля. — Сега какво ти се прави?

Емили огледа залата и посочи към дивана.

— Да поскачам върху възглавничките?

— Става!

Бет я побутна напред. Емили колебливо се качи върху дивана и леко подскочи. Тъкмо се канеше да слезе на земята, когато стоящото наблизо момче със сомбреро и бродирана мексиканска риза ѝ се ухили. „Давай!“ — произнесоха беззвучно устните му и той вдигна окуражаващо палци. Емили скочи по-високо и се ухили. Изведнъж се почувства така, сякаш е във всекидневната им и се тръска на дивана, когато майка ѝ гледа на другата страна. С всеки следващ скок тя се чувстваше все по-свободна и по-лека. Когато Бет ѝ помогна да слезе, тя дори се разсмя от удоволствие.

Следващите предизвикателства последваха бързо и яростно. Тя отмъкна цигарата от ръката на едър азиатец с пиратска превръзка на окоето. Прекоси тичешком дансинга, като пошляпваше мацките по дупетата. Бет ѝ каза да отиде до големия панорамен прозорец и да покаже голите си гърди на Маркет стрийт и Емили едва не го направи, но се сети, че ако надигне роклята, Бет може да види белега от секциото. Вместо това се разтанцува като полудяла пред прозореца, подарявайки истинско представление на преминаващите автомобили. След всяко изпълнение се чувстваше все по-лека и по-спокойна,

захвърлила своята изплашена същност на малка смачкана купчинка на пода.

След като успя да изнуди диджея да я научи да върти плочи, Емили бурно прегърна Бет.

— Страхотно е! Много ти благодаря.

— Казах ти, че имаш нужда да поизлезеш малко — натякна ѝ Бет. — А какво ще кажеш за госпожица Морската богиня? — Тя посочи русалката, която се въртеше на дансинга. — Тя адски си пада по теб. Трябва да се пробваш.

— Не си пада *по* мен. — Емили я плесна по ръката, но после погледна към русалката. Блестящата ѝ зелена рокля подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ. Когато забеляза, че Емили я гледа, тя ѝ изпрати въздушна целувка.

Емили и Бет се наредиха на опашката пред бара за питиета и русалката се приближи към тях с танцувални движения. Емили се наведе към ухото ѝ.

— Знаеш ли кой организира този купон?

Момичето потупа зелената си перука.

— Едва ли *някой* тук знае. Говори се, че помещението е на някакъв шеф от звукозаписната индустрия. Аз научих за купона от мрежата.

Край тях минаха две момичета, обвити в облак от марихуанен дим. Емили се отдръпна от тях.

— А ти оттук ли си?

— От предградията. — Момичето направи гримаса. — *Скука*.

* * *

— Аз също. Роузууд. — В мига, в който го каза, Емили потръпна, убедена, че непознатата ще я изгледа подозрително и ще се досети, че тя е едно от момичетата в „Малка сладка убийца“.

Но русалката просто сви рамене.

— Ходя в едно частно училище, което е наблизо до там. Но скоро завършвам, слава Богу.

— Избра ли вече в кой колеж искаш да учиш? — Емили погледна към ключодържателя с емблемата на Университета на Пенсилвания,

който висеше от чантата ѝ. — В „Пен“ ли?

По лицето на момичето премина неопределено изражение.

— Едва ли някой от университетите ще приеме такава като мен. — Тя хвана Емили за ръката и отново грейна. — Имам едно предизвикателство за теб, диваче. — Тя посочи към другия край на стаята, където стоеше едно момиче, облечено с костюм на Покахонтас и с голяма индианска диадема на главата. — Отмъкни ѝ диадемата. Сложи си я. Обзалагам се, че ще си адски готина.

Стомахът на Емили се сви. Може би Бет беше права, че това момиче си пада по нея.

— Дадено.

Тя се засмя и се затича към Покахонтас. С едно бързо, смело и леко движение на ръката грабна диадемата от главата ѝ. Изведнъж се оказа залята с пера. Ръцете на Покахонтас се стрелнаха към косата ѝ. Тя се обърна тъкмо навреме, за да види как Емили слага диадемата на главата си и побягва през залата.

— *Жестока си!* — извика русалката, когато Емили се върна при нея. — Може ли някой ден да излезем заедно? Ще умра, ако не станем приятелки.

Емили едва не изтърси, че се надява да станат нещо повече от приятелки.

— Дай ми телефонния си номер — рече вместо това и извади айфона си. — Боже, току-що осъзнах, че дори не знам името ти.

— Ама че съм невъзпитана! — Момичето бавно прокара пръст по емблемата на дамската ѝ чантичка. — Аз съм Кей.

— А аз — Емили. — Тя се усмихна широко на момичето и ѝ даде нерегистрирания си номер. Беше се заклепа да не го дава на никой друг освен семейството и най-близките си приятели, но изведнъж усети, че това е нещо, което би направила само старата изплашена Емили.

А тази вечер тя я беше оставила зад гърба си.

6. ПАДАЩА ЗВЕЗДА

На следващата сутрин Спенсър седеше на ръба на зеления кадифен стол в аудиторията на „Роузууд дей“. В ръцете си държеше оръфано копие на „Макбет“, в което с розов флумастер бяха подчертани всички реплики на нейната героиня лейди Макбет.

Докато преглеждаше нервно първата сцена, Пиер Кастел, новият им учител по театрално майсторство, плесна с ръце.

— Така. Лейди М. на сцената! — Пиер, който настояваше учениците да го наричат на малко име, отказваше да произнася цялото име *Макбет* от страх пред някакво вековно проклятие като че ли онези, които се осмеляваха да го изрекат на глас, биваха обречени на смъртоносна треска, получаваха жестоки изгаряния, промушваха ги с нож или ги удушваха. Днешната репетиция беше първата му като режисьор и той я започна, като нарече продукцията „Шотландската пиеса“ и назовава Макбет и лейди Макбет само с инициалите им, което объркваше повечето първокурсници. Пиер беше избран за заместник, след като Кристоф, почитаемият директор и бивш учител, се премести в Италия заедно с приятеля си. Но всички твърдяха, че Пиер е истинско попадение. Той бе драматургът на „Цимбелин“ във Филадельфия, както на още няколко други шекспирови пиеси в Ню Йорк.

Спенсър мушна сценария под мишница и се изкачи с омекнали колене по стълбичката към подиума. Предишната вечер беше размишлявала до ранните часове на деня как се е получило това ужасно объркване в „Принстън“. В два сутринта се беше измъкнала от леглото и беше прегледала писмото с надеждата, че ще открие някаква грешка. Но след това потърси Бетина Блуум на сайта на „Принстън“ и я откри — шефка на приемния комитет, със самодоволна физиономия на снимката.

Абсурдно бе на този свят да има още един обещаващ Спенсър Хейстингс. Освен това тя бе потърсила в Гугъл информация за

Спенсър Ф., както бе започнала да го нарича. Оказа се, че още шестнайсетгодишен Спенсър Франсис Хейстингс се беше кандидатира за кмет на Дариън, Кънектикът, и едва не бе спечелил. В профила си във Фейсбук той се хвалеше, че заедно с баща си е обикалял света с яхта и че в десети клас се е състезавал за научната награда „Уестингхаус“. Снимките на страницата му показваха привлекателно момче, което изглеждаше като човек, който се държи изключително учтиво с възрастните дами, но същевременно върти по шест гаджета едновременно. Когато Спенсър Ф. е получил същото писмо като нея, той сигурно просто е свил рамене и се е свързал с някой чуждестранен чиновник или холивудски директор, които са му най-добри приятели, и ги е накарал да се обадят на когото трябва в комитета по приеманията.

Не беше честно. Спенсър беше работила толкова, *толкова* много, за да я приемат в „Принстън“. Освен това бе извършила ужасни неща, за да си осигури мястото, включително да съсипе живота на Келси предишното лято. Тя трябваше да бъде приетият в „Принстън“ Спенсър.

Но макар да не се беше кандидатира за кмет, Спенсър имаше доста сценичен опит. Беше изпълнявала главните роли във всяка училищна пиеса, като се започне с малката ѝ роля в „Малката червена кокошчица“ в първи клас. След това в седми клас беше преборила Али — всъщност Кортни — за ролята на Лора от „Стъклената менажерия“, впечатлявайки дори абитуриентите със зрелостта и крехкостта си. В осми клас — след като Али изчезна — или по-точно след като Истинската Али я уби — Спенсър изигра Мери в „Дългият път на деня към нощта“ и беше бурно аплодирана за изпълнението си. Миналогодишният „Хамлет“ бе единствената пиеса, в която не беше участвала — бяха ѝ забранили да участва в каквито и да е училищни дейности заради това, че е изплагиатствала есето на сестра си. Всъщност беше извадила истински късмет, че тази година в „Роузууд дей“ бяха избрали „Макбет“ и че Спенсър спечели кастинга за лейди Макбет — ролята беше истинско предизвикателство и щеше силно да впечатли комитета по приемането в „Принстън“. Би трябвало да е достатъчна, за да ѝ даде преднина пред Спенсър Ф.

Дъските на подиума изскърцаха под краката ѝ. Пиер, който бе облечен изцяло в черно и си беше сложил нещо, което подозрително

приличаше на очна линия, потупа устните си със сребристия си химикал „Мон Блан“.

— Ще опитаме сомнамбулската сцена, лейди М. Репетирахте ли я с Кристоф?

— Разбира се — излъга Спенсър. Всъщност Кристоф беше толкова зает с преместването, че предположи, че Спенсър е научила репликите си и няма нужда от репетиции.

Пиер сведе поглед към сценария в ръцете на Спенсър.

— Още ли използваш това нещо? Представлението е само след две седмици!

— Знам почти всички реплики — възрази Спенсър, макар това да не беше така.

Тя дочу тихо кискане отляво.

— Няма шанс за театралното училище на „Йейл“ — разнесе се тих глас.

Спенсър рязко се обърна. Гласът принадлежеше на Бо Бразуел, поредната нова придобивка на „Роузууд дей“ и партньор на Спенсър в ролята на Макбет.

— Моля? — сопна му се тя.

Бо стисна гневно устни.

— Нищо.

Уф. Спенсър се обърна отново и запретна ръкавите на униформеното си сако. Бо се беше преместил тук от Лос Анджелис и заради високите си скули, дълга тъмна коса, преднамерено поведение на лошо момче и очукания мотоциклет „Индиън“, той бързо се беше превърнал във всеобщия любимец на момичетата в групата по театрално майсторство. На всички момичета без Спенсър, всъщност. Предишния месец, след като минаха предварителните записвания, той небрежно беше подхвърлил, че е приет в театралното училище на „Йейл“. И под „небрежно подхвърляне“ се разбираше помпозно парадирание всеки божи ден. Особено днес споменаването на „Йейл“ беше особено болезнено предвид несигурното бъдеще на Спенсър.

— Така. — Пиер почука с химикал по сценария и Спенсър подскочи. — Започваме от началото на сцената. Лекар? Придворна дама? — Той погледна към Майк Монтгомъри и Колийн Лаури, които също участваха в сцената. — Вие наблюдавате отстрани лейди М., която се намира в особено положение. И... *действие!*

Майк, който играеше лекаря на лейди Макбет, се обърна към Колийн, която играеше прислужничката на лейди Макбет, и я попита откога лейди Макбет ходи насън. Колийн му отвърна, че очевидно лейди Макбет е станала посред нощ, написала е нещо на лист хартия и го е запечатала.

След това Пиер махна на Спенсър, тя излезе на сцената и започна трескаво да потрива ръце.

— Да, това е мястото — рече задъхано тя, опитвайки се да прозвучи като луда жена, разкъсвана от вина заради това, че е убила краля.

— „Тихо, говори!“^[1] — изрецитира Майк.

— „Излизай, проклето петно! Измивай се, казвам ти!“ — изкрещя Спенсър. После погледна към сценария и прочете още няколко реда. Когато стигна до мястото, където се казваше, че още усеща миризмата на кралската кръв по кожата си, Пиер тежко въздъхна.

— Спри! — извика той. — Спенсър, искам да вложиш повече емоции. Повече вина. Всички злини, които си извършила през живота си се стоварват върху главата ти, сънуваш кошмари и виждаш кръв по ръцете си. Опитай се *наистина* да почувстваш какво е човек да извърши убийство.

„Идея си нямаш“ — каза си Спенсър и потрепери при мисълта за Табита. Ами ако комисията в „Принстън“ научи по някакъв начин за това? Ами ако А. им каже? Тя потрепери и затвори очи, а сцената продължи.

— Спенсър? — подкани я Пиер.

Спенсър примигна. Оказа се, че междуременно са били изречени няколко реплики, които тя напълно бе пропуснала, и сега режисьорът я гледаше втренчено.

— Ъ-ъ-ъ, съжалявам, докъде стигнахме?

Пиер изглеждаше доста раздражен.

— Майк, ще повториш ли репликата си?

— „Тази болест надхвърля границите на моя опит. Но виждал съм някои, които са бродили насън, да умират все пак благочестиво в леглата си“ — каза Майк.

Спенсър гледаше в сценария си.

— „Измий си ръцете! Облечи си халата...“

Но докато изричаше репликите си, умът ѝ се рееше някъде надалеч. Ами ако комисията разбереше за случилото се с Келси миналото лято? Полицаяте бяха казали, че в досието на Спенсър няма да бъде вписано нищо, но може би в „Принстън“ го бяха научили по втория начин.

Врълхлетяха я спомени за онази лятна юнска вечер, когато за пръв път срещна Келси в онзи бар, наречен „При Макгиликъди“ в района на Университета на Пенсилвания. Подът лепнеше от бира, по телевизията вървеше някакъв мач на Филадельфия Филис, а подредените на бара шотове проблясваха под неоновото осветление. Помещението беше тъпкано с ученици от летните курсове, повечето от които бяха непълнолетни. Спенсър беше заедно с едно момче на име Финиъс О'Конъл, което седеше зад нея в подготвителните часове по химия.

— Смяташ да вземеш четири изпита след шест седмици? — Финиъс я погледна ококорено над халбата си с „Гинес“. Той беше сладък по един джъстин-бийбърговски-напредничав-емо-начин, с пригладена коса и износена тениска. — Да не си се побъркала?

Спенсър вдигна равнодушно рамене, преструвайки се, че напрегнатата подготовка въобще не ѝ е повлияла. Когато в края на годината получи оценките си в „Роузууд дей“, тя видя, че има три петици — и е слязла до двасет и седмо място в класацията. Това просто нямаше да свърши работа. Единственото нещо, което можеше да спаси дипломата ѝ и да я вкара в Айви лигата, беше да изкара с отличен четирите предварителни изпита.

— И аз смятам да взема четири изпита — разнесе се нечий глас.

Зад тях стоеше дребничко момиче с канелено-червена коса и блестящи зелени очи, което Спенсър бе виждала из общежитията на „Пен“. То беше облечено с избеляла тениска на „Сейнт Агнес“, снобарското частно училище в Роузууд, и носеше жълтеникави еспадрилени сандали „Марк Джейкъбс“ от най-новата му колекция. Спенсър носеше съвсем същите сандали, само че в синьо. Тя ѝ се усмихна съчувствено.

— Хубаво е да знам, че има и други луди като мен.

— Мисля, че ще се наложи да се клонирам, за да успявам да свърша всичко — засмя се момичето. — И да убия момичето, което живее в съседната стая. То непрекъснато слуша песните от „Веселие“,

като на всичкото отгоре им припява. — Тя опря пръсти до слепоочието си и рече „бум!“, имитирайки прострелване с пистолет.

— Няма нужда да се клонирате — *или* да сменяте стаите си. — Финиъс завъртя пръстена си около пръста. — Ако сериозно искате да изкарате шестици на изпитите си, мисля, че знам нещо, което да ви помогне.

Спенсър постави ръце на хълбоците си.

— Аз съм сериозна. Ще направя всичко необходимо.

Финиъс погледна към другото момиче.

— И аз съм сериозна — отвърна тя след кратка пауза.

— Добре, тогава, да вървим.

Финиъс хвана Спенсър и момичето за ръцете и ги поведе към задната част на бара. Докато вървяха, момичето се обърна към Спенсър.

— Познаваме ли се? Изглеждаш ми много позната.

Спенсър стисна зъби. Сигурно защото физиономията ѝ се беше появявала по новините и в списание „Пийпъл“ като едно от момичетата, тормозени от някогашната им, смятана за мъртва, най-добра приятелка.

— Спенсър Хейстингс — изчурулика превзето тя.

Момичето помълча, после кимна.

— Аз съм Келси. Между другото, обувките ти са страхотни. И ти ли си в „Тайния клиентски списък на Сакс“?

— Естествено — отвърна Спенсър.

Келси я побутна с хълбок. И това беше единствената ѝ реакция. На Спенсър ѝ се искаше да я разцелува заради това, че не повдигна въпроса за Алисън Дилорентис, размяната на близначки и незнайния изпращач на есемеси с инициал А.

— Лейди М.? — разнесе се остър глас. Пиер изглеждаше така, сякаш главата му всеки момент ще експлодира.

— Ох... — Спенсър се огледа. Майк и Колийн бяха слезли от сцената. Беше ли свършило действието?

Пиер я избута към седалките.

— Вещиците? Вие сте следващите!

Вещиците, чиито роли се изпълняваха от доведената сестра на Хана, Кейт Рандъл, Наоми Циглър и Райли Улфи, бързо изтичаха от

задната част на залата, където си бяха спретнали импровизирана сесия по ноктопластика.

— Здравсти, Бо — каза Райли, докато се качваха на сцената, и запърха с безцветните си мигли.

— Здравсти — каза Бо и ги дари с победоносна усмивка. — Готови ли сте за магия, вещици?

— Разбира се — изкиска се Наоми и прибра кичур от русата си коса зад ухото.

— Ще ми се *наистина* да можех да правя магии — каза Райли. — Щях да накарам Пиер да избере мен за ролята на твоя жена и да изрита Спенсър.

И трите стрелнаха Спенсър със злобни погледи. Тя не общуваше често с Наоми или Райли, но винаги внимаваше с тях. Някога двете бяха най-добрите приятелки на Истинската Али. А след размяната Тяхната Али — Кортни — ги беше зарязала от раз и те вече не бяха популярни. Оттогава имаха зъб на Спенсър и приятелките ѝ.

Спенсър се обърна към Пиер, който усърдно си водеше бележки върху сценария си, най-вероятно за това колко лошо е било изпълнението ѝ.

— Наистина съжалявам за сцената — каза тя. — Бях разсеяна. Утре всичко ще бъде наред.

Пиер сви устни.

— Очаквам актрисите ми да дават сто и десет процента от себе си всеки ден. *Това* ли бяха твоите сто и десет процента?

— Разбира се, че не! — изписка Спенсър. — Но ще се представя по-добре! Обещавам!

Пиер не изглеждаше особено убеден.

— Ако не се заемеш сериозно с това, ще се наложи да дам ролята на лейди М. на Фай.

Той посочи дубльорката на Спенсър, Фай Темпълтън, която седеше на един стол, забила нос в текста на „Макбет“. Обутите ѝ в черно-бели раирани дълги чорапи крака стърчаха напред като краката на Лошата вещица от Запад от „Магьосникът от Оз“. Към обувката ѝ „Док Мартин“ беше залепнало късче тоалетна хартия.

— Моля ви, недейте! — извика Спенсър. — Трябва ми висока оценка по този предмет!

— Тогава се заеми сериозно с пиесата. — Пиер рязко затвори папката със сценария. От нея излетя разделител за книга, обсипан с отпечатъци от устни и падна на земята, но той не посегна да го вдигне. — Ако се справиш отлично с тази роля, ще ти пиша шест за годината. Но ако се провалиш... — Той повдигна заплашително вежди и се отдалечи.

Отляво се чу прокашляне. Наоми, Райли и Кейт се изкискаха, заобиколили вещерския казан. Всички в публиката също я зяпаха.

— Всичко е наред — каза Спенсър, отдалечавайки се колкото се може по-самоуверено от сцената, като умишлено стъпи върху каишката на раницата на Фай.

После отвори със замах двойните врати на залата и се озова в остъкленото фоайе, което беше изпълнено с плакати на „Макбет“ и миришеше на ментова дъвка. Изведнъж в ухото ѝ прозвуча тих шепот.

Убийца.

Спенсър подскочи и се огледа. Фоайето беше празно. Тя изтича бързо до стълбището, но там също нямаше никой. Прозвуча тихо изскърцване и Спенсър отново подскочи. Когато се обърна, зад нея стоеше Бо.

— Ако искаш, мога да ти помогна с ролята — каза той.

Спенсър се вцепени.

— Нямам нужда от помощта ти, много благодаря.

Бо отметна назад кичур копринена кестенява коса.

— Всъщност, според мен имаш. Ако ти се представиш зле, и аз ще изглеждам зле, а в „Йейл“ искат всичките ми представления на запис. Това ще окаже влияние на курсовете, в които ще мога да се запиша есента.

Спенсър изписка раздражено. Накани се да му обърне гръб, но се сети за писмото от „Принстън“. Бо вече беше приет в „Йейл“. Надут или не, той сигурно знаеше някои неща за актьорската професия. А Спенсър имаше нужда от всякаква помощ.

— Добре — отвърна ледено тя. — Щом толкова много го искаш, можем да репетираме заедно.

— Страхотно. — Бо тръгна към вратата на аудиторията. — В неделя. У нас.

— Чакай! — извика тя. — Откъде да знам къде живееш?

Бо я погледна изненадано.

— Адресът ми е в списъка на членовете на театралния клуб, както на всички останали. Можеш да го намериш там.

Той влезе в залата и тръгна по пътеката между столовете. Наоми, Райли, Кейт и останалите му почитателки от театралния клуб се сбутаха с лакти и го зяпнаха възхитено. И въпреки че Спенсър по-скоро би умряла, отколкото да си падне по него, тя не можа да не се възхити на стегнатия му задник, докато момчето се отдалечаваше от нея.

[1] Преводът на откъсите от „Макбет“ на Шекспир е на Валери Петров. — Б.пр. ↑

7.

ДА БЛАГОДАРИМ НА БОГ ЗА СПИСЪКА С КОНТАКТИ В МОБИЛНИТЕ ТЕЛЕФОНИ

Преди последното междучасие в петък следобед Ариа се мотаеше в коридора пред кабинета по история на изкуството, и разглеждаше уебстраницата в памет на Табита Кларк на телефона си. Имаше няколко нови постове, предимно от приятели и членове на семейството, които изказваха своите съболезнования. Освен това някой беше споменал за специалното предаване по CNN за злоупотребата с алкохол по време на пролетната ваканция, което щеше да се излъчи следващата седмица; очевидно в него щеше да се спомене и историята на Табита. Ариа преглътна тежко. Струваше ѝ се толкова странно и ужасяващо целият свят да си мисли, че Табита е загинала заради преливане.

Тя вдигна глава точно когато Майк спря до шкафчето си. Той разговаряше с Колийн Лаури, красива мажоретка от неговия клас; говореше се, че двамата играят заедно в сцена от училищната пиеса. След като затвори вратичката и се обърна на другата страна, Майк сложи ръка на кръста на Колийн. През последните няколко седмици той не спираше да се вайка за скъсването с Хана, но по всичко личеше, че го беше преодолял.

Изпълни я отчаяние. Щеше ли някога да настъпи моментът, когато тя самата щеше да преодолее раздялата с Ноъл? И да може, без да избухва в сълзи, да поглежда към някои предмети в стаята си — празна пластмасова чаша от концерта в Камдън, който бяха посетили заедно, големия шаблон за временна татуировка на Робърт Патинсън, заради която Ноъл я подиграваше, програмата за курсовете по готварство в „Холис“, на които ходеха заедно? Тя не спираше да си мисли какво ли бе объркала, за да провали тази връзка. Сигурно го беше водила на твърде много поетични вечери. Беше се преструвала на отегчена на твърде много типични роузуудски партита, организирани

от него. А като се прибавеше и случилото се в Исландия... Но само Хана знаеше за това, а тя се беше заклела да мълчи.

— Ариа.

Ариа се обърна и видя устремената към нея Хана. Въпреки че кестенявата ѝ коса беше прибрана в лъскава конска опашка и гримът ѝ изглеждаше напълно професионално, а раираната туника под униформеното сако беше перфектно изгладена, тя изглеждаше доста орфанно.

— Здравсти. — Гласът ѝ звучеше задъхано.

— Какво става? — попита Ариа.

Хана прокара пръсти по тревистозелената кожена чанта, която бе праметнала през рамо. Очите ѝ се стрелкаха наляво-надясно.

— Получавала ли си съобщения от... нали се сецаш?

Ариа завъртя около китката си конопената гривна, която си беше купила от един хед шоп във Филадельфия.

— Не и след онова отпреди две седмици. — В съзнанието ѝ проблеснаха кадри от новинарската емисия за изхвърлените на брега останки на Табита. — Защо, ти да не би да си получила?

Звучащата в междучасията класическа музика, която според администрацията на „Роузууд дей“ действаше стимулиращо на мозъка, спря рязко, показвайки, че започва следващият час. Хана изкриви устни и погледна към шкафа с наградите в дъното на коридора.

Ариа я хвана за китката.

— Какво каза?

Покрай тях премина група ученици.

— Т-трябва да вървя — заекна Хана. После се затича по коридора и се шумугна в кабинета по френски.

— Хана! — извика Ариа.

Вратата на кабинета се затвори. Миг по-късно Ариа сведе рамене, въздъхна потиснато и тръгна към своята стая, преди да бие последният звънец.

Двайсет минути по-късно госпожа Китингер, учителката по история на изкуството, угаси лампите и включи старомодния слайд-проектор, който винаги издаваше тракащи звуци и миришеше леко на изгоряла коса. Стаята беше прорязана от пращен жълт лъч, който прожектиреше на белия екран, окачен върху черната дъска, картината

„Салонът на улица Мулен“ на Анри дьо Тулуз-Лотрек. Френски проститутки седят в парижки публичен дом и убиват време.

— Всички имат тайни, особено художниците — каза госпожа Китингер с дълбокия си дрезгав глас, който отлично подхождаше на зализаната назад късо подстригана коса и елегантния ѝ мъжки костюм. В Роузууд се носеше клюката, че госпожа Китингер е лесбийка, но майката на Ариа я познаваше от галерията, където работеше и каза, че жената е щастливо омъжена за някакъв скулптор на име Дейв. — И като гледа картините на Тулуз-Лотрек — продължи госпожа Китингер, — човек би си помислил, че неговите тайни са свързани с плътските страсти, но всъщност проблемите му са съвсем различни. Някой може ли да предположи какви?

Възцари се отегчена тишина. Историята на изкуството беше любимият предмет на Ариа, но повечето от останалите ѝ съученици не го вземаха насериозно. Сигурно го бяха избрали, защото им звучеше твърде много като *изкуство*, тоест не се налагаше да се мисли. Но в първия час, когато госпожа Китингер им раздаде дебелите учебници, те зяпаха страниците така, сякаш бяха написани на морзовата азбука.

Най-накрая Джеймс Фрийд вдигна ръка.

— Бил е роден жена?

Мейсън Байърс се изкиска, а Ариа завъртя очи.

— Всъщност почти позна — отвърна госпожа Китингер. — Тулуз-Лотрек е бил роден с малформации, най-вече защото родителите му са били първи братовчеди.

— Яко — промърмори под носа си Джеймс Фрийд.

— Страдал е от болест на костите, в резултат на която имал крака като на дете и тяло на възрастен — додаде госпожа Китингер. — Според слуховете е имал и деформирани гениталии.

— Пфу — обади се някакво момиче. Ариа имаше усещането, че е Наоми Циглър. Последва кискане и Ариа отново бе почти сигурна чие беше то. На Клаудия. За неин лош късмет финландката се беше записала в курса в края на предишната седмица.

Госпожа Китингер премина на следващия диапозитив. Това бе автопортрет на червенокос художник, нарисуван със замах.

— А това кой е?

— Винсент Ван Гог — отвърна Ариа.

— Правилно — каза госпожа Китингер. — Господин Ван Гог изглежда доста щастлив човек, нали? Винаги рисува слънчогледи или красиви звездни нощи.

— Не е съвсем така — обади се Кирстен Кълън. — Изпадал е в ужасни депресии и е страдал от силни болки. Пиел е болкоуспокояващи, което може би е променило визуалните му възприятия и затова картините му са толкова ярки и въздействащи.

— Много добре — каза госпожа Китингер.

Ариа се усмихна на Кирстен. Тя бе единственият друг човек в този клас, който наистина се интересуваше от изкуство.

Госпожа Китингер изключи прожекционния апарат, светна лампите и тръгна към черната дъска, потраквайки с токове по дървения под.

— Следващият ни проект е свързан с психологията. Ще задам на всеки от вас по един художник и вие ще проучите за домашно психологичното му състояние и неговото влияние върху творбите му. Ще ми представите докладите си не следващия, а по-следващия понеделник.

Мейсън изпъшка.

— Но аз имам цялата седмица турнир по футбол на малки вратички.

Госпожа Китингер го погледна раздражено.

— Какъв късмет за теб, че ще работите по двама.

Ариа веднага се обърна към Кирстен, защото искаше да работи с нея. Останалите мълчаливо се разпределиха по двойки.

— Аз ще ви разпределя, не вие.

Тя посочи Мейсън Байърс и го комбинира с Делия Хопкинс, която не беше обелила и дума през целия срок. После събра Наоми Циглър с Имоджен Смит, високото момиче с големи гърди, което така и не се отърси от репутацията си на курвата на класа.

После госпожа Китингер посочи Ариа.

— Ти, Ариа, ще правиш доклад върху Караваджо. И ще работиш със... — Тя посочи към някой от задните чинове. — Как ти беше името, скъпа?

— Клаудия Хууско — изчурулика напевно гласче.

Ариа изстина. *Не! Моля те, моля те, недей.*

— Чудесно. — Госпожа Китингер написа имената на Ариа и Клаудия на дъската. — Вие двете сте екип.

Мейсън се обърна и погледна втренчено Ариа. Наоми тихо измърка. Дори Чейси Бледсоу се изкиска. Очевидно всички знаеха, че Ноъл е зарязал Ариа и сега е с Клаудия.

Ариа бавно се обърна и погледна финландката. Униформената пола едва покриваше бедрата ѝ и разкриваше всяка извивка на невъзможно идеалните ѝ фински крака. Беше ги опряла на облегалката на стола на Делия, а тя беше твърде страхлива, за да ѝ каже да се мръдне. На раменете си беше наметнала протъркано кожено яке. Ариа присви очи, когато разпозна военната емблема на ръкава му. Това беше любимото яке на Ноъл, наследство от прапрадядо му, който беше воювал във Втората световна война. Веднъж Ариа го беше помолила да го пробва, но Ноъл ѝ беше отказал — не разрешавал на никого да го облича. Било твърде специално.

Очевидно правилата не важаха за новата му финландска приятелка.

Клаудия срещна погледна на Ариа и се усмихна триумфиращо. След това се обърна към Наоми.

— Познай какво ще правя през уикенда. Двамата с Ноъл сме планирали романтична вечеря! Ще пием вино, ще си подаваме един на друг хапки, ще бъде адски секси!

— Звучи страхотно. — Наоми се ухили гадно на Ариа.

Ариа се обърна напред с пламнали бузи. *Мразеше* Клаудия. Как можеше Ноъл да се върже на абсурдните ѝ изпълнения? Всичко в нея беше фалшиво, дори накъсания ѝ, фалшив акцент — когато Клаудия беше заплашила Ариа в кабинката на лифта, всякакви следи от него бяха изчезнали. По всичко личеше, че готините мацки винаги получават готините момчета. И каква тогава беше Ариа?

Тя огледа стаята. Тук се провеждаха часовете по история на изкуството ѝ английска литература. Стените бяха покрити с пъстроцветна смесница от репродукции на Сезан и Пикасо, редом с черно-бели фотографии на Уолт Уитман, Ф. Скот Фицджералд и Вирджиния Улф. В ъгъла имаше плакат с надпис „Велики шекспирови поговорки“. Той беше висял на стената и миналата година, когато за кратко им беше преподавал Езра Фиц, с когото Ариа беше имала кратка връзка, докато А. не беше направил така, че да го уволнят.

Езра. Ето това беше човек, който с удоволствие би отишъл в някоя арт галерия и би изказал съжаление за живота ѝ сред типичните роузуудчани. Първия път, когато Ариа и Езра се бяха срещнали, те усетиха истинска връзка помежду си. Езра разбираше какво е да бъде част от семейство, което се разпада. Той знаеше какво е да си различен.

Ариа тайничко извади телефона си и прегледа списъка с контакти. Името на Езра все още беше там.

„Питам се с какво ли се занимаваш напоследък — написа бързо тя. — В момента преживявам тежък период. Чувствам се самотна и изпитвам нужда от един приятен разговор за поезията и абсурдността на предградията. Чао, Ариа“.

После, преди да е изгубила смелостта си, тя натисна бутона за изпращане.

8. ЗВЕЗДИТЕ СЕ ПОДРЕЖДАТ

По-късно същия петък Хана и Кейт паркираха на мястото до колата на господин Мерин пред сградата на „Хайд“, стария йезуитски колеж в едно от предградията на няколко километра от Филадельфия. Беше неочаквано топло и хората вървяха по улиците без якета. Няколко момчета играеха на фризби на сухата, жълтеникавозелена поляна, а до часовниковата кула седяха издокарани мацки и пиеха кафе лате. Точно на часа от кулата се разнесоха шест оглушителни звъна. Това бе идеалната вечер за флашмоб.

— Значи групата със сигурност ще дойде? — попита Хана, оглеждайки паркинга. След като господин Мерин съобщи на Кейт за плана, тя предложи да наеме някаква група от колежа „Холис“, наречена „Егплант суперкар“. Очевидно те използваха за превоз някакъв бус с изрисувани пламъци по стените, но Хана не го виждаше никъде.

Кейт завъртя очи.

— Ами да. Питаш ме поне за двайсети път.

— Да не би някой да е изнервен? — изкиска се Наоми от задната седалка.

— Може би някой е осъзнал, че флашмобът е глупава идея — пропя Райли.

— Честно — промърмори Кейт, — когато чух за това, помислих, че Том се шегува.

Райли и Наоми се изпискаха злобно. Клаудия, която се беше свила на допълнителната седалка, се изсмя с дрезгавия си, курвенски смях.

Хана погледна към паркираната до тях кола на баща ѝ с надеждата, че господин Мерин ги е чул, но той бе погълнат от разговор по телефона. Когато Кейт ѝ каза, че е вербувала приятелките си да им помогнат с флашмоба, Хана трябваше да я отреже. Сега, когато Мона Вандерваал, някогашната ѝ най-добра приятелка, беше мъртва и Хана

повече не излизаше с Емили, Ариа или Спенсър, тя приемаше много по-остро обидите на Кейт, Наоми и Райли. Сякаш се беше превърнала в загубенячката, която беше в шести клас. Само че по-слаба. И много по-красива.

— Ето ги — каза Кейт и триумфално навири пръст. В паркинга влезе един бус, от който се изсипаха група рошави момчета, натоварени с музикално оборудване. Единият имаше проскубана брада и мазна кожа. Другият беше с издължена глава и изпъкнала брадичка. Останалите също имаха вид на потенциални клиенти на полицията. Хана изсумтя. Не можа ли Кейт да намери някоя по-симпатична група?

Господин Мерин най-после излезе от колата си и забърза към групата.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ни помогнете — каза той, ръкувайки се с момчетата.

— Добре, момичета, да им помогнем да се нагласят — каза Кейт на приятелките си и грабна пачка флаери с надпис „Том Мерин в Сената!“ — Ти се заеми с Туитър, Хана.

Наоми изсумтя.

— Като че ли нещо ще се получи от тая работа — промърмори тя под носа си. Четирите момичета се врътната и поведоха момчетата от групата към подиума, който бе издигнат отляво на часовниковата кула. Хората се отдръпваха почтително от пътя им.

Когато Хана също излезе от колата, господин Мерин я тупна по рамото.

— Готови ли сте?

— Разбира се — отвърна Хана. Тя грабна телефона си и изпрати имейл с текст „Готова съм!“ на Грегъри, студент по компютърни науки последна година в „Хайд“, който твърдеше, че знае как може да прати съобщения в Туитър и на електронната поща на всички от университета. Секунди по-късно Грегъри отвърна, че флашмоб туитът е постнат. Хана го беше измислила предишната вечер: „*На подиума става нещо страхотно! Бъдете там или няма да ви бъде!*“. Кратко и свежо. Загадъчно, но интригуващо.

— Постнах туит — каза Хана на баща си. — Може би трябва да отидеш до сцената и да чакаш. Аз ще гледам отдолу.

Господин Мерин я целуна по главата.

— Много ти благодаря.

„Не ми благодари все още“ — помисли си неспокойно Хана. Тя тръгна към площада, оглеждайки се. Момчетата продължаваха да играят на фризби. Момичетата се кикотеха над някакво списание, без дори да поглеждат към телефоните си. Ами ако Кейт се окажеше права? Ако нищо не се случеше? Можеше да си го представи: Кейт, злите ѝ дружки и групата стоят на подиума и зяпат празния площад. Баща ѝ гледа разочаровано Хана, изгубил всяка надежда в нея. А утре тя щеше да стане за посмешище на целия „Роузууд дей“ и на всички, участващи в кампанията на баща ѝ.

Малко преди да стигне до подиума, три момичета се появиха на площада с телефони в ръце и се огледаха. Две момчета затвориха рязко учебниците си и също се приближиха със заинтригувани изражения на лицата. Други двама се появиха на скейтбордове. Хана улови откъслечни реплики от разговора им: „Какво става?“, „Видя ли в Туитър?“, „Кой го е постнал?“, „Някой да намери Себастиан. Той сигурно знае“.

Изведнъж настъпи хаос. От стола наизлизаха студенти, други тичаха откъм общежитията, изсипваха се от залите след късните лекции. Под голямото дъбово дърво, покрито с резби, се събраха група момичета, облечени в еднакви блузки на някое от сестринствата. Няколко момчета измъкнаха бири от хартиена торба и насядаха до дъската за обяви за курсове по йога, търсене на съквартиранти и безплатни уроци. Всички гледаха телефоните си и пръстите им мърдаха бързо по клавиатурите. Препращаха туитовете. Питаха какво става. Събираха още хора.

Да!

Кейт се появи иззад сцената. Когато видя събраната тълпа, тя стисна ядосано устни. Хана ѝ помахаше триумфиращо с пръсти и изпрати есемес на баща си, че може да пусне хората си из тълпата с формулярите за регистрация на гласоподаватели и предизборни флаери. Няколко минути по-късно бандата засвири. И слава Богу, че въпреки грозния им външен вид, момчетата бяха доста добри и всички започнаха да се поклащат в ритъма им. Във въздуха се издигна зелен банер, който рекламираше кампанията на господин Мерин. Когато „Егплант суперкар“ — те *определено* се нуждаеха от друго име — завърши песента, вокалистът им изрева в микрофона:

— Да поздравим Том Мерин!

Господин Мерин излезе на подиума и махна с ръка, а тълпата наистина го *приветства* с викове.

Хана се потопи в атмосферата. Може би това щеше да спечели изборите за баща ѝ. Може би Хана има бъдеше в кампанийния мениджмънт. Тя си се представи на корицата на „Венити феър“ в лъскав костюм на Армани. Как посещава Белия дом. Вози се на „Еър форс едно“, носи големи слънчеви очила „Джаки О“...

— Бандата не е лоша — разнесе се нечий глас.

Хана подскочи. До нея стоеше високо момче с вълниста кестенява коса, тъмни вежди над благите, блестящи кафяви очи и квадратна като на супер героите челюст. Той беше облечен с избеляла синя тениска, на която имаше надпис ХАЙД, тесни дънки и поизтъркани кецове „Спери топ-сайдър“. Освен това беше застанал достатъчно близо, за да помирише одеколона му „Том Форд“, който бе нейният абсолютен фаворит. Момчето някак си ѝ изглеждаше познато, но не беше сигурна защо. Може би го е сънувала. Определено беше готин.

— Знаеш ли как се казват? — попита момчето, без да сваля очи от Хана.

— Ами „Егплант суперкар“ — отвърна тя, несъзнателно завивайки кичур от кестенявата си коса около пръста си. Слава Богу, че наскоро беше освежила цвета ѝ във фризьорския салон в мола „Кинг Джеймс“.

— Харесват ми. — Момчето пхна ръце в джобовете си. — В „Хайд“ обикновено няма такива яки неща. Дори мисля, че бяхме избрани за Най-скучния университет в няколко списания.

Хана си пое дъх и се наклони да му каже, че би трябвало да благодари на нея за организирането на концерта, но внезапно между тях се врязаха три едри момчета с бири в ръце. След като преминаха, момчето отново си проправи път до Хана.

— Не ти ли се струва, че вокалистът прилича точно на Бърт от „Улица Сезам“? — попита той, сочейки момчето с дългата глава. То беше прегърнало микрофона така, сякаш бе влюбено в него.

— Абсолютно — изкиска се Хана. — И аз си го мислех същото.

— Разбира се, точно аз не би трябвало да казвам такива неща — рече смутено момчето. — Докато бях малък ми викаха Хари Потър.

— Наистина ли? — Хана вирна глава и го огледа внимателно. Той беше висок, но не прекалено, а крайниците му бяха дълги, без да са твърде кльощави. — Не виждам особена прилика.

— Тогава носех очила с телени рамки. Сам си ги избрах в оптиката. Човек би си помислил, че майка ми ще прояви здрав разум, но тя всъщност даже ме подтикна да си ги взема.

Хана се засмя.

— Когато аз носех очила, бях си избрала пластмасови рамки на цветчета и розови стъкла. Изглеждах като болна от нещо. Снимката ми от трети клас е ужасна.

— Не ме карай да започвам с училищните снимки. — Момчето потрепна. — На снимката ми от пети клас носех зъбни скоби с черни гумени ленти. Изглеждах така, сякаш от устата ми тече катран.

— А моите бяха в розово и зелено. Кошмар. — Думите се лееха от устата на Хана преди да успее да се спре, а откровеността ѝ изненада самата нея. Тя никога не признаваше доброволно каква смотанячка е била някога, особено пред някой толкова сладък. Но в това момче имаше нещо топло и подканящо, което всъщност правеше оплакванията забавни.

Той се изпъна и я погледна предизвикателно.

— Добре, аз бях твърде кльощав като малък. С хлътнали гърди, винаги ме избираха последен в отборите по физическо. Да видим дали ще можеш да надминеш това.

— Аз бях пълна. — Хана се засмя нарочно. — Дебела, всъщност. В сравнение с приятелките ми изглеждах като животно. Дори веднъж татко ме нарече „прасчо“ — все едно е казал нещо смешно. — Тя затвори очи.

— А мен ме наричаха плашило. Анорексик. Изрод.

— И какво? Аз бях Слончето Нели. Хана Дебелана. — Жегна я обида. Всъщност Тяхната Али ѝ беше измислила тия прякори, докато бяха приятелки.

Момчето протегна ръка и докосна китката ѝ. Усещането бе наелектризиращо.

— Обзалагам се, че вече никой не те смята за смотанячка, а?

Тя преглътна тежко и го погледна.

— Нито пък теб.

Тълпата отново се размърда, като този път ги тласна един към друг. Хана залитна настрани и момчето плъзна ръка през кръста ѝ. Когато околните се залюляха за пореден път, двамата не се разделиха. Хана вдъхна аромата му и сърцето ѝ се качи в гърлото. Той облегна брадичка на главата ѝ. Хълбокът му се притисна към кръста ѝ. Тя усещаше гладките му твърди гърди под тениската. Нещо дълбоко в нея запърха и я заля вълна от топлина. Когато той се наведе да я целуне, тя беше поразена. Но целувката беше толкова хубава, толкова *на място*, че не можа да не му отвърне.

После двамата се откъснаха един от друг и се погледнаха в очите. Момчето изглеждаше също толкова шокирано. Той се прокашля.

— Искаш ли...

— Мисля, че трябва... — каза едновременно с него Хана.

Двамата спряха и избухнаха в смях. Той я хвана за ръката и я поведе през тълпата, докато не се озоваха в една тъмна алея между университетската сграда и едно интернет кафе, наречено „Мрежата“. Те тръгнаха по нея, хванати за ръце, препъвайки се в празни кашони и захвърлени кутийки от кола и бира. Момчето спря, притисна Хана към стената и започна да я целува трескаво. Хана отвърщаше на целувките му, вкусваше леко солената му кожа, докосваше стегнатите мускули на ръцете му, заравяше ръце под тениската му. Никога досега не се беше чувствала толкова запленена.

Най-накрая двамата се откъснаха един от друг, дишайки тежко.

— Леле — прошепна момчето, останало без дъх. — Това е... лудост.

— Знам — отвърна Хана.

Той я хвана за ръцете.

— Как се казваш?

— Хана.

— Аз съм Лиъм — рече той.

— Това е най-красивото име, което съм чувала — промърмори тя отнесено, без дори да осъзнава какво изрича. Не знаеше какво прави тялото ѝ. Баща ѝ беше излязъл на сцената и изнасяше реч за гласуването и промяната към по-добро и всякакви подобни оптимистични политически обещания. Хана знаеше, че трябва да е там, да бъде добрият кампаниен стратег, но не можеше да се откъсне от

прегръдката на Лиъм. Тя искаше да остане до края на живота си в затънтената алея заедно с него.

9.

ЕМИЛИ СИ ИМА ОБРАЗЕЦ

— Усмихни се! — Кей придърпа Емили към себе си и насочи срещу тях камерата на телефона си, докато двете стояха под огромния навес на „Електрик факъри“, клуб в центъра на Филадельфия — след час на сцената излизаха „Дъ Чембърмейдс“, любимата група на Кей. Емили се усмихваше, когато светкавицата проблесна, а после Кей погледна към екрана.

— Много си сладка! Сестра ти ще я хареса.

Кей натисна няколко бутона и изпрати снимката на Бет, която беше излязла с приятел, но беше настояла Емили да отиде сама.

— Кей иска теб — подтикна я тя. — Гарантирам ти, че до края на вечерта двете ще сте заедно.

Всъщност Емили беше във възторг, когато Кей ѝ се обади сутринта и я попита дали иска да излязат. Единственото, за което можеше да мисли, бе наелектризиращата целувка на партито, танцуващата Кей и онова, което беше казала в края на вечерта: „Ще умра, ако не станем приятелки“. В това момиче имаше нещо опасно и непредсказуемо. Присъствието ѝ даваше на Емили същото прекрасно усещане за нещо забранено, което получаваше, когато заедно с Али гледаха филми, забранени за деца; те не бяха допускани в дома на семейство Фийлдс, което само засилваше любопитството ѝ. Когато малко по-рано двете с Кей се срещнаха във фоайето, тя беше приятно изненадана: без роклята на русалка и зелената перука Кей беше дори още по-готина, отколкото си беше представяла Емили. Тя имаше дълга червеникава коса, която стигаше почти до кръста ѝ. Сивата ѝ тениска прилепваше към тялото, подчертавайки щръкналите ѝ гърди и плоския корем. Когато видя Емили да се появява сред тълпата, очите на Кей грейнаха, сякаш и тя хареса онова, което вижда.

Портиерът скъса билетчетата им и двете момичета бутнаха входната врата.

— Питиета — каза твърдо Кей, заобикаляйки група хлапета, струпани пред сцената. Те се наредиха зад две момичета с еднакви тениски на „Дъ Чембърмейдс“. Странно, че членовете на групата бяха само момчета — и то готини. Емили си беше представяла момичета в униформи на камериерки.

— Откъде научи за тази група? — попита тя.

— Чух ги по „Пандора“ миналото лято. — Кей завъртя кичур коса около пръста си. — Преживявах труден период.

Емили докосна обещите от пера, които висяха на ушите ѝ.

— Какъв труден период?

Кей погледна към подредените край стената тонколони.

— Известно време бях далеч от дома. Всъщност това е доста отегчителна история.

— Знам всичко за трудните периоди — призна си Емили, навеждайки глава. — И нашите ме изпратиха надалеч. Отидох да живея в Айова с братовчедите ми. Беше ужасно и избягах.

Очите на Кей се разшириха.

— Добре ли си сега?

Емили сви рамене.

— Да. Но преживях и други неща. Ако нашите разберат, няма да ми се размине само с отпращане надалеч. — Тя затвори за миг очи и се опита да си представи реакцията на майка си, ако разбере, че Емили е била бременна, но просто не можа да си представи нищо по-крайно от това главата на майка ѝ да експлодира. И дори не посмя да си помисли какво би последвало, ако разбере за Табита.

— И аз крия куп неща от родителите ми — каза Кей и в гласа ѝ прозвуча облекчение. — Преди бях много по-дива от сега. Нашите въобще не ми се доверяват. Обикновено когато искам да отида някъде, се налага тайно да се измъквам от къщи. — Тя се усмихна лукаво и побутна Емили с хълбок. — Съмнява ме, че щяха да ме пуснат да изляза с теб, мис Лошо момиче.

Емили зае предизвикателна поза, пускайки на свобода дяволитата Нова Емили.

— Мисля, че още не съм приключила със списъка. Може да добавя още няколко неща тази вечер.

— Надявах се да го кажеш — избъбри Кей, без да сваля зелените си очи от Емили. Тя усети как я полазват тръпки.

Беше ред на Кей да поръчва и тя поиска два рома „Капитан Морган“ и две коли. Когато барманът плъзна чашите към тях, тя вдигна своята за тост.

— За пъстрото минало и яркото бъдеще.

Емили изсумтя.

— Това прозвуча като реч на абитуриент-отличник.

Лицето на Кей придоби смутено изражение и тя се зазяпа в лампите на тавана. Когато миг по-късно се обърна към Емили, от изражението нямаше и следа.

— Често ли целуваш непознати момичета по купоните? Струва ми се, че имаш опит в това.

Емили се изчерви.

— Не, целуването на непознат — всъщност *двама* непознати — ми е за пръв път. — Но в този миг изпита необходимостта да бъде откровена. — Но миналата година имах приятелка.

Кей я погледна заинтригувано.

— И как беше?

Емили усети как бузите ѝ пламват. Тя наведе глава.

— Всъщност беше страхотно.

Кей разбърка питието си с малката червена сламка.

— Момчетата са отврат. А и момичетата са много по-сладки.

— Така е — прошепна Емили. Тя погледна Кей, омагьосана от гладката луничава кожа на голите ѝ рамене и шия. Кей отвърна на погледа ѝ. След миг отново вдигна чашата си.

— Нов тост. Този път за момичетата, които са заедно.

— Наздраве — каза Емили и отново чукна чашата на Кей.

Кей отпи голяма глътка.

— Така. Мисля, че трябва да сложиш в списъка промъкването зад кулисите и среща с бандата.

Емили повдигна вежди.

— Добре. Но как ще го направим?

Кей посочи към бияча, който пазеше вратата до сцената.

— Кажу ми на онзи тип, че си гаджето на Роб Мартин и искаш да го видиш за миг, преди да излязат на сцената. И му подай това. — Кай пхна нещо в ръката на Емили. Тя погледна и видя двайсетачка.

— Той ще разбере, че лъжа! — прошепна Емили.

Кей се приближи до нея.

— Аз ще те подкрепям. Хайде. Лесно е.

Тълпата се размърда, разчиствайки пътя до бияча. Няколкото глътки ром изгаряха гърдите на Емили. Тя усети прилив на адреналин, който я накара да се почувства развълнувана и жива.

Емили изпъна рамене, промъкна се през тълпата и спря пред опушената врата до тонколоните „Маршал“. Отегченият бияч, който би могъл да бъде дубльор на Вин Дизел, разлистваше някакво списание за мотоциклети. Емили погледна през рамо и Кей ѝ кимна окуражително.

— Извинете — рече сладко Емили, докосвайки мъжа по лакътя. — Имате ли нещо против да влезем за малко? Аз съм приятелката на Роб Мартин и искам да го видя, преди да излезе на сцената.

Мъжът свали списанието и присви очи. Той огледа червеникаворусата коса на Емили, покритите ѝ с летен загар рамене и тънката талия. Тя се зарадва, че беше отмъкнала чифт тесни дънки от куфара на Бет и е облякла една от тесните си тениски, които родителите ѝ не бяха забранили. Пръстите ѝ се свиха около банкнотата, която Кей ѝ беше дала. След миг тя я тикна в ръката на бияча. След това плъзна ръка нагоре и стисна бицепса му.

— Як — каза Емили с глас, който дори не може да разпознае като свой. — Обзалагам се, че можеш да вдигнеш цял тон.

И като по чудо биячът се ухили, отстъпи встрани и отключи вратата. Емили се шмугна вътре, следвана от Кей. Вратата отново се затвори, заглушавайки шума от тълпата. Тъмният коридор миришеше на вкиснала бира и пот.

— О, Господи! — Емили притисна длан към устата си. — Не мога да повярвам, че го направих.

— Жестока си! — Кей я хвана за раменете и въодушевено я разтърси. — И сама не бих се справила по-добре. Това стискане на бицепса? *Безценно* е!

Тя хвана Емили за китката.

— Хайде. Да им се натресем на купона.

Стъпките им отекнаха по бетонения под. Двете стигнаха до тежка, облепена с афиши врата до противопожарния изход.

— На бас, че е това — прошепна Кей. Тя леко я бутна. — Ехо?

— Да? — разнесе се мъжки глас от другата страна.

Кей побутна вратата с крак. В тях се взряха четирима младежи, които бяха насядали по сгъваеми столове и изтърбушени фотьойли.

Единият от тях носеше прилепнал костюм, останалите бяха с раздърпани тениски и дънки. Всички държаха отворени кутийки бира и гледаха „Полетът на Конкорд“ на малък лаптоп, поставен върху обърнатата каса от мляко. По стените бяха налепени плакати на различни групи, които бяха свирили тук — Джон Мейър, „Айрън & Уайн“ — и странна колекция от свързани с Бенджамин Франклин неща: бюстове, фигурки и изрязан от картон Бен Франклин в цял ръст.

— Кой сте вие? — Прилепналия костюм впери поглед в Кей и Емили.

— Аз съм Кей. — Тя влезе бавно в стаята. — А това е Емили. Решихме, че малко забавление ще ви дойде добре.

Прилепналия костюм смигна на останалите от групата. Те огледаха одобрително Кей.

— Аз съм Роб — каза Прилепналия костюм, протягайки ръка.

— Знам — отвърна Кей. Тя посочи към останалите. — А вие сте Юри, Стив и Джейми.

— Значи сте фенки, а? — попита младежът на име Стив.

— *Очевидно.* — Кей се понесе към малката масичка в ъгъла, върху която бяха наредени бутилки алкохол и разреждатели. Наля си питие, без да пита. — Защо някой не пусне музика? Танците не ви ли помагат да разпуснете преди концерт?

Музикантите се спогледаха, след което Роб скочи и пусна едно парче на Адел. Кей веднага започна да вие тяло, подканвайки момчетата да се присъединят към нея. Известно време те просто се хилеха, но после Роб стана и отиде при нея. Момчето на име Джейми седна на дивана до Емили.

— Често ли се промъквате зад кулисите?

Изведнъж Емили се смути, както когато Нейната Али я водеше по купоните на „Роузууд дей“ и я караше да разговаря с момчетата.

— Всъщност не. Но се надявам да нямаш нищо против.

Джейми махна презрително с ръка.

— Нашият мениджър ни държи заключени тук. Толкова ни е скучно. Приятелката ти е голяма работа, а? Абсолютно... *заразна.*

Емили се обърна и погледна Кей, която се вихреше из стаята. Ако тя беше заразна, Емили се надяваше, че ще я пипне. Тялото на Кей се движеше толкова грациозно и плавно, че Емили не можеше да откъсне очи от нея. Винаги бе искала да бъде като нея, момиче, което е

способно да очарова всекиго, дори когато не го познава. Опита се да си представи Кей в „Роузууд дей“. Сигурно щеше да пъхне всички в малкия си джоб, точно както правеше Тяхната Али.

— Ем! — извика Кей откъм импровизирания дансинг. — Ела да потанцуваме! Това е любимата ми песен!

Емили се изправи и дръпна Джейми след себе си. Двамата се приближиха до Кей и се включиха в танца. Скоро всички припяваха на Адел. Кей вдигна телефона си над групичката и започна да прави снимки, като от време на време спираше, за да изпрати по някой есемес. Тя улови погледа на Емили и ѝ намигна. Емили ѝ намигна в отговор. Когато песента стигна до третия припев, Кей стрелна Емили с тайна усмивка.

— Страхотна си — прошепна Емили в ухото ѝ при поредното разминаване.

— Ти също — прошепна Кей в отговор.

В ушите на Емили отекна слаб кикот. Тя рязко се обърна, внезапно застанала нащрек. За секунда ѝ се стори, че вижда как някой наднича през прозорчето на вратата, която водеше към сцената. Някой русокос, може би.

Но за нейно огромно облекчение там нямаше никой.

10. О, АМУР...

Когато в събота следобед старомодният ѝ часовник прескочи от 3:59 на 4:00, Ариа се претърколи от леглото и прелисти поредния брой на френския „Воуг“, преструвайки се, че се намира в хотелски апартамент на левия бряг на река Сена в Париж, вместо в къщата на баща ѝ в Роузууд. Между пръстите на краката ѝ стърчаха памучни тампони, защото скоро си беше правила педикюр, а сега възнамеряваше да си вземе една продължителна гореща вана. Беше си намислила още шест различни неща, с които да запълва дългите часове без Ноъл през уикенда.

Зървайки лаптопа си на бюрото, тя седна и се заслуша в звуците от къщата. Баща ѝ и Мередит бяха завели бебето Лола на детски курс по плуване, а Майк най-вероятно беше у някой приятел. Доволна, че наблизо няма никой, който да нахълта в стаята ѝ и да види с какво се занимава, тя примъкна лаптопа върху леглото и написа адреса на страницата в памет на Табита Кларк.

Както обикновено, на екрана се появи красивото ѝ усмихнато лице. На страницата бяха качени няколко нови снимки: една на Табита в седми или осми клас, седнала на брега, с видими белези от изгаряне на ръцете и краката. Другата беше няколко години по-късно, тя стоеше в нещо като фойе на луксозен хотел близо до саксия с кактус, на който някой беше сложил две пластмасови очички, нос и уста. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, но усмивката ѝ изглеждаше щастлива.

На Ариа ѝ прилоша ѝ тя извърна очи. *Ти я уби*, прозвуча в главата ѝ глас.

Телефонът ѝ, който лежеше до шишенцето със синьо-чер лак „Еси“ изжужа.

„Имате ново съобщение“.

Стомахът ѝ се сви. Когато стана и погледна към екрана, видя, че подателят е с код 917, а не обичайният скрит номер на А. Тя отвори есемеса.

„Погледни през прозореца“.

Полазиха я тръпки. Изведнъж къщата ѝ се стори *твърде* празна и тиха. Тя се промъкна до големия прозорец на спалнята, отдръпна завесите и се приготви да надникне към предния двор.

На поляната стоеше тъмнокоса фигура с телефон в ръка. Ариа примигна, съзирайки познатото омачкано яке, остра брадичка и розови устни. Това определено беше игра на светлината. Но изведнъж фигурата погледна нагоре, забеляза лицето на Ариа на прозореца и широко се усмихна. Над главата си държеше плакат, на който с големи червени букви пишеше:

„ЛИПСВАШ МИ, АРИА!“

— Мили Боже — прошепна Ариа.
Това беше Езра Фиц.

* * *

— Бри, рукола и изсушени домати за теб — Езра измъкна един увит в кафява хартия сандвич от кошницата за пикник. — И — той замълча срамежливо, — „Макчикън“ за мен. — Погледна към Ариа. — Старите навици умират трудно.

Бузите ѝ пламнаха. Веднъж беше хванала Езра да похапни хамбургери „Макчикън“ в кабинета му в „Роузууд дей“, но се зачуди дали той не е имал и друго предвид.

Езра извади едно по едно и останалите неща: кутия с узряло, сочно грозде, пликче чипс със сол и оцет — любимите на Ариа — и бутилка шампанско с две пластмасови чаши. Той подреди всичко на

големия камък, върху който бяха седнали и вдигна лице към ясното синьо небе, което прозираше между клоните на дърветата.

— Надявах се да похапнем по време на залеза, но като че ли малко съм подранил.

— Не, всичко е *невероятно* — въздъхна Ариа, подпъхнала треперещите си ръце под бедрата. Все още не можеше да повярва, че всичко това се случва наистина. Двайсет минути по-рано, след като махна памучните тампони измежду пръстите си, свали зацапаната тениска с надпис „Холис“ и се преоблече в копринената блуза, която си беше купила в Амстердам, тя изтича по стълбите и отвори със замах входната врата. И там, с протегнати ръце, стоеше Езра, мъжът, за когото беше мислила толкова дълго, за когото бе сигурна, че е нейната духовна половинка, дори след като разбра, че всъщност е неин учител.

— Толкова ми липсваше — каза ѝ той. — След като ми писа, трябваше веднага да дойда.

— Но аз ти писах месеци наред — отвърна Ариа, замръзнала на мястото си на прага.

Езра изглеждаше изненадан; той каза, че не е получавал нищо от нея. Добави, че преди около година имейлът му е бил хакнат и му е било необходимо известно време да оправи нещата — сигурно междувременно са се изгубили няколко писма. Обикновено Ариа би казала, че това е много тъпо извинение, но Езра изглеждаше толкова съжаляващ, че тя му повярва.

После Езра я взе на ръце, отнесе я до очукания си фолксваген бийтъл, който бе паркирал до тротоара и ѝ каза, че иска да я изведе на среща — още сега, — за да наваксат пропуснатото време. И Ариа, разбира се, се съгласи.

И сега седяха в „Сейнт Мерис крийк“, красив стар парк, разположен край проблясващ поток с много стърчащи камъни, миниводопади и старомодно хотелче, което сервираше за закуска най-добрите палачинки в целия Мейн лайн. Макар времето да беше идеално за скално катерене или туризъм, наоколо нямаше жив човек. Езра отвори шампанското и напълни двете чаши.

— Изглеждаш невероятно. — Вълчите му сиви очи погледнаха нейните. — Толкова много мислех за теб — не трябваше да си тръгвам така изведнъж, без да се уговорим да се видим отново. Особено след

всичко, което се случи с приятелката ти. Искях да се свържа с теб, но не знаех дали ще искаш да ме видиш.

— Разбира се, че щях да искам да те видя — прошепна Ариа от сърце. — Ти също изглеждаш невероятно. — Тя го огледа. Сивият му кариран блейзър беше пробит на лакътя, бялата му риза беше измачкана, а панталоните му бяха орфани по подгъва. Беше все така очарователен, но, изглежда, беше прекарал доста време в колата си. — Нали не си карал чак от Роуд Айлънд, за да ме видиш?

— О, в края на краищата не се установих в Роуд Айлънд, макар че с удоволствие бих дошъл дотук, за да те видя. — Езра капна малко сос за барбекю върху зальчето си и го лапна. — Известно време останах тук, но след това се преместих в Ню Йорк.

— О! — Ариа не можа да сдържи вълнението си. — Хареса ли ти там? Кандидатствала съм в един куп университети в Ню Йорк.

— Страхотно е. — На лицето на Езра се изписа замечтано изражение. — Имам малък апартамент в Уест вилидж. Всяка нощ гледам потока автомобили по Шесто авеню. Обожавам енергията му. Креативността. Да бъда сред толкова много хора наведнъж.

— И аз изпитвам абсолютно същото към Ню Йорк! — въздъхна Ариа, щастлива, че двамата с Езра отново са се оказали на една вълна.

— Много ясно мога да си те представя как живееш там. — Езра улови ръцете на Ариа. Докосването му я накара да се почувства така, сякаш влиза в някоя стара, уютна къща. — Може да ми дойдеш на гости някой път. Да разгледаш всичките колежи, в които си кандидатствала.

Ариа погледна към големите му ръце, останала без думи. Някак си очакваше в този момент да чуе познатото кискане, което свързваше с А., но единствените звуци наоколо бяха чуруликането на птички и бълбукането на потока.

Сигурно бе мълчала твърде дълго, защото Езра отдръпна ръцете си.

— Боже. Какъв съм идиот. Сигурно си имаш приятел, нали?

— Не! — Ариа поклати яростно глава. — Всъщност вече нямам. Имах, докато те нямаше. И без това нямаше как да знам, че ще се върнеш. — Тя се засмя сподавено.

— Нека позная. Ноъл Кан?

Ариа зяпна изненадана.

— Откъде знаеш?

Езра се засмя.

— Направо си личеше колко е лапнал по теб в часа по английска литература.

— Оказа се, че нямаме кой знае колко общо — рече тихо Ариа и се загледа в сребристите рибки, които се стрелкаха в потока. — И... ти нямаш приятелка, нали?

Устните на Езра се разтегнаха в усмивка. Той протегна ръка и улови брадичката ѝ.

— Разбира се, че не. Иначе щях ли да дойда да те видя?

Ариа се усмихна срамежливо.

— Колко време ще останеш?

— Зависи от това колко искаш ти.

Завинаги, помисли си Ариа.

— Отседнал съм у един приятел извън града. Той каза, че мога да остана колкото си искам. — Езра прибра кичур коса зад ухото ѝ. — Разкажи ми как стоят нещата при теб. Как е семейството ти? Те се разделиха, нали? Как ти се отрази разводът им? И какво искаше да кажеш с това, че си самотна? Добре ли си?

Ариа притисна длан към гърдите си, трогната от интереса и загрижеността му.

— Добре съм — отвърна тя и изведнъж усети, че наистина е така. — Всъщност бих искала първо да чуя как са нещата при теб. Какво правиш в Ню Йорк? Имаш ли работа? Обзалагам се, че е нещо страхотно.

Адамовата ябълка на Езра подскочи.

— Всъщност известно време работех в една благотворителна организация, но ме освободиха. А след това... — На бузите му избиха червени петна. — Занимавах се с писане. Всъщност пиша роман.

— *Роман?* — Тя зяпна от изненада. — Имаш предвид цяла *книга*, от началото до края?

Езра се усмихна срамежливо.

— Точно така. Но не знам колко е добра.

— Сигурна съм, че е невероятна! — Ариа плесна с ръце. — За какво се разказва? Кога ще бъде издадена?

— Дай да не прибързваме. — Езра погледна към раницата си, която лежеше облеганата на скалата. — Но ако наистина те интересува,

нося си ръкописа...

— Разбира се, че ме интересува! Ужасно искам да го видя!

Езра сви устни, сякаш обмисляше думите ѝ.

— Все още нямам агент. Може никога да не я публикувам. Оказа се доста трудно да пробия в книжната индустрия. — Смехът му прозвуча горчиво, както никога досега.

— Трябва ли да те завържа, за да мога да я видя? — подразни го Ариа.

— Добре де, добре. — Езра развърза раницата и извади снопче листи, прихванати с ластик. На първата страница с големи печатни букви пишеше: „Ще се видим след училище“ от Езра Фиц.

— Не мога да повярвам, че ти си го написал — прошепна Ариа с благоговение. — За учител ли се разказва?

Езра се усмихна загадъчно.

— Може би. — Той ѝ подаде листите. — Искаш ли да го прочетеш?

— Да! — Ариа разлисти орфаните страници. — Убедена съм, че ще ми хареса. И... благодаря. — Тя го погледна, изпълнена с емоции. — За всичко. За това, че дойде. За този пикник...

Двамата дълго останаха загледани един в друг. След това Езра се премести към нея и телата им се докоснаха. Щом ръцете му я обгърнаха и устните му се долепиха до нейните, тя почувства как я залива пълно удоволствие. Целувката се задълбочи, Езра се измъкна от якето си и го хвърли на съседния камък. Ариа бързо съблече зеленото си палто.

— Хм... хм... — прокашля се някой до тях.

Двамата се разделиха, дишайки тежко. Група възрастни жени, облечени в туристически екипи, с раници на гръб и бастуни в ръце, бяха изникнали иззад завоя и ги гледаха с изписано на лицата отвращение.

— Извинявайте! — извика Езра и бързо закопча ризата си.

Жените изсумтяха и тръгнаха към хотелчето, балансирайки като професионалисти по речните камъни. Езра стрелна Ариа с ужасен поглед и покри устата си с длан.

— Почувствах се така, сякаш баба ме хвана — прошепна той.

— Или училищната библиотекарка — изкиска се Ариа.

Езра отново я взе в прегръдките си и потъна в очите ѝ.

— Да се надяваме, че още много пъти ще ни хващат.

Тя почувства прилив на пълно щастие. После се наведе напред и нежно целуна Езра по устните.

— Да се надяваме.

11.

НОВА СРЕЩА

По-късно същия следобед Спенсър паркира мерцедеса си на алеята пред къщи след дългото учене в обществената библиотека в Роузууд.

— „Лъка на смелостта си изпъни, и няма да пропаднем“ — изрецитира тя. Това беше откъс от речта на лейди Макбет, в която тя убеждаваше съпруга си да убие крал Дънкан. „Когато Дънкан, уморен от пътя, захърка здраво...“

Изведнъж главата ѝ се изпразни от съдържание. Какво идваше след това?

Тя превключи лоста на паркиране. Направо беше бясна. В десети клас, докато учеше за теста САТ, работеше като доброволка в роузуудската благотворителна кухня, играеше хокей на трева и посещаваше шест различни кръжока, беше успяла да наизусти всичките си реплики от „Укротяване на опърничавата“ за нула време. Колкото и да ѝ беше неприятно да достави удоволствието на Бо да я обучава на следващия ден, тя може би наистина имаше нужда от това. Спенсър си пое дълбоко дъх, както се беше научила на курса по йога, уви се в палтото си и грабна от съседната седалка златистата си чантичка „Диор“, която си беше купила като подарък заради приемането в „Принстън“.

Когато се измъкна от колата, едва не се блъсна в паркирания отляво черен рейндж роувър. Погледна намръщено лъскавите му хромирани джанти, навигационната конзола и жизнерадостния стикер на бронята с надпис: „Горд родител на почетна ученичка в «Сейнт Агнес»“. Господин Пенитисъл притежаваше цяла орда возила, но рейндж роувърът не беше от тях. Което означаваше, че имат гости.

Когато отвори входната врата, тя дочу мек глас откъм дневната, последван от момичешко кискане. Спенсър потисна един стон. Амилия определено беше взела твърде на сериозно директивата на госпожа Хейстингс „Чувствай се като у дома си“. Почти всеки ден канеше

приятели и всяка нова гостенка изглеждаше още по-голяма зубрачка от предишната.

Спенсър тръгна по коридора, вдигайки колкото се може повече шум, за да покаже на Амилия, че идва. И разбира се, когато влезе в дневната, където се намираха гигантският телевизор и удобните кръгли дивани, Амилия вдигна поглед към нея. В скута си държеше лъскава черна флейта — типичният аксесоар на зубъра. Из стаята се виждаха още десетина момичета с музикални инструменти в ръце. *Смотанячки.*

— Какво става тук? — попита раздражено Спенсър.

— Благотворителната група за камерна музика на „Сейнт Агнес“ — отвърна Амилия със същия раздражителен глас. — Забрави ли, че ви казах за концерта? Вероника разреши да репетираме тук.

Спенсър мразеше Амилия да нарича майка ѝ *Вероника*, сякаш бяха дружки на някое коктейлно парти. Тя се намери да ѝ отвърне с рязка реплика, но тогава забеляза червенокосото момиче, което седеше на един от диваните. В първия момент се стресна. После погледна още веднъж. Сякаш бе видяла призрак.

— К-келси? — заекна Спенсър.

— Спенсър. — Момичето прибра цигулката обратно в калъфа ѝ и примигна, сякаш също не можеше да повярва на очите си. — Леле. Отдавна не сме се виждали.

Стаята се завъртя. Това беше Келси Пиърс, приятелката на Спенсър от лятното училище в „Пен“. Същата, чийто живот беше съсипала.

Спомените я върнаха в бара, където двете се бяха запознали. Финиъс беше отвел двете в малката тоалетна отзад. Стените бяха изписани с графити, а в ъгъла имаше мръсна тоалетна и умивалник с шкаф. В помещението миришеше силно на повърнато и вкиснала бира.

Финиъс бръкна в джоба си и подаде на всяко момиче по едно бяло хапче.

— Ето как ще изкарате шестици на изпитите си.

— Какво е това? — Спенсър извърна глава. Не си падаше по хапчета. Не пиеше дори аспириин против главоболие.

— Нарича се „Лесно шест“ — обясни Финиъс. — Невероятно е. Часове наред те поддържа концентриран. Само с негова помощ успях да изкарам първата година.

— Откъде го взе? — попита Келси с треперещ глас.

— Има ли значение? — Финиъс се облегна на мивката. — Готов съм да ви дам да го опитате. Да споделя богатството си, един вид, нали?

Той отново им предложи хапчетата. Спенсър облиза устните си. Беше чувала за „Лесно шест“, разбира се, но само от глупавите обяви по телевизията и от флаерите, които бяха разлепени по вратите на тоалетните в „Роузууд дей“. Но думите на Финиъс кънтяха в ушите ѝ. *Часове наред те поддържа концентриран*. Спенсър нямаше представа как ще изкара четири курса за шест седмици. Може би отчаяните времена се нуждаеха от отчаяни мерки.

Тя си пое дълбоко дъх, протегна ръка, грабна хапчето от шепата на Финиъс и го пъхна под езика си.

— Няма да съжаляваш. — Финиъс се обърна към Келси. — Амичи?

Келси загриза нокътя на палеца си.

— Не знам. Когато бях по-малка, ме хванаха с наркотици. Опитвам се да стоя по-далеч от такива неща.

— Няма да загазиш — каза Финиъс.

— Никой няма да разбере — подтикна я Спенсър.

Келси продължи да се поклаща напред-назад на токчетата си. Гледаше като коте, попаднало в капан, също както гледаха Емили, Ариа, Хана и Спенсър, когато Тяхната Али ги предизвика да поплуват в Езерото на кълвачите, където полицията беше открила труп.

Най-накрая Келси протегна ръка.

— От малко няма да боли, нали? — Финиъс пусна хапчето в шепата ѝ и тя го преглътна. — За пълно шест на изпитите!

Шест седмици по-късно Спенсър имаше само шестици. А Келси, благодарение на Спенсър, се намираще зад решетките.

— Да направим почивка — каза в този миг Амилия. Спенсър се върна в настоящето и огледа музикантките. Някои протягаха ръце над главите си. Други извадиха телефоните си и започнаха да пишат съобщения.

Келси прекоси стаята и се доближи до Спенсър.

— Като близначки сме — каза тя и взе една златиста чанта, която бе оставена до вратата. Беше същата „Диор“ като на Спенсър. — Е... отдавна не сме се виждали.

— Ами да — отвърна предпазливо Спенсър, въртейки нервно едно от месинговите копчета на ръкава на сакото си.

Часовникът във фоайето удари кръгъл час. Келси гледаше втренчено Спенсър и сякаш прогаряше кожата ѝ с поглед. Стомахът на Спенсър се сви от притеснение. Тя не беше виждала приятелката си от онзи ден в полицейския участък.

Някой се прокашля. Спенсър се обърна и видя, че Амилия ги гледа с любопитство. Тя тръгна по коридора към кухнята, махвайки с ръка на Келси да я последва — последното нещо, от което се нуждаеше, бе Амилия да слухти наоколо. Кухнята ухаеше на свеж розмарин, който майката на Спенсър започна да слага във вази, след като разбра, че това е любимият аромат на господин Пенитисъл.

— Не знаех, че свириш. — Спенсър посочи лъка, който Келси стискаше в ръка почти като оръжие.

Келси погледна надолу.

— Свирия от малка. Оркестърът на Амилия изнася благотворителни концерти, а моят надзорник смята всички участия в благотворителни събития за общественополезен труд.

— Надзорник ли? — изтърси Спенсър, преди да се усети.

Келси я погледна предпазливо.

— Нали се сещаш. Заради онова, което се случи в „Пен“.

Спенсър отвърна поглед.

— Чула си, нали? — Келси стоеше вдървено, а лявата ѝ ръка, с която държеше лъка, беше здраво стисната в юмрук. — Трябваше два месеца да изкарам в поправително училище. Ти извади голям късмет, че ти се размина само с предупреждение. — Тя повдигна вежди. — Как *успя* да го направиш?

Температурата в стаята рязко се вдигна с двайсет градуса. Спенсър се страхуваше да погледне Келси в очите. Чувстваше се объркана — винаги бе предполагала, дълбоко в себе си, че Келси знае кой е подхвърлил наркотиците в стаята ѝ и е казал на полицаите за миналото ѝ. Ами ако *не* знаеше?

Когато Спенсър отново вдигна глава, Келси продължаваше да я гледа.

— Както и да е, чух, че са те приели в „Принстън“. Поздравления.

Спенсър трепна.

— К-как разбра за „Принстън“?

— Едно птиченце ми каза — отвърна весело Келси.

„Амилия ли?“ — искаше да попита Спенсър, но не можа да отвори уста. Келси също искаше да кандидатства в „Принстън“, но университетът едва ли щеше да изпрати поздравително писмо в стаята в поправителното училище. Но пък нали бяха изпратили такова по погрешка на Спенсър.

— Келси? — разнесе се носовият глас на Амилия откъм дневната. — Трябваш ни! Ще свирим отново Шуберт!

— Добре — извика Келси и се обърна към Спенсър. Устата ѝ се отвори, сякаш искаше да каже нещо, но тя като че ли промени намеренията си и я затвори. — Успех в „Принстън“, Спенсър — произнесе след малко тя. — Надявам се всичко да е наред. — После се отдалечи вдървено, стиснала здраво лъка в ръка.

Спенсър се отпусна върху един от кухненските столове. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че заглушаваше музиката от дневната.

Бийп.

Тя подскочи. Беше мобилният ѝ телефон, който се намираше във външното джобче на чантата ѝ. Тя преглътна тежко и го извади. Беше получила нов есемес от неизвестен подател. Но преди да го прочете, нещо в коридора привлече вниманието ѝ. Келси стоеше до вратата на дневната. Тя побърза да извърне глава, но Спенсър беше сигурна, че я е наблюдавала. В същата ръка, с която държеше лъка, сега имаше тънък мобилен телефон.

Със свито сърце Спенсър погледна към телефона си и натисна бутона „Прочети“.

Смяташ ли, че лятната ти дружка ти е простила за хапчето? Кой знае защо се съмнявам... Мляс!

А.

12. НЯКОЙ НАБЛЮДАВА

По-късно същата вечер Емили откара семейното волво до учителския паркинг на „Роузууд дей“ и угаси двигателя. Тъй като беше осем часа в събота, сградата беше празна и всички прозорци тъмнееха. Тя погледна към каменната фасада на училището и потъна в спомени: как влиза сама в училище в пети клас и завистливо гледа как Истинската Али, Наоми Циглър и Райли Улфи стоят най-отпред на редицката; тича към час и без да иска се блъска в рамото на Истинската Али. „Внимавай, зелено чудовище!“ — подигра ѝ се тогава Али. Учениците я наричаха така заради позеленялата от хлора в басейна коса, но нея я заболя особено много, когато Али го каза.

После дойде денят, в който Истинската Али застана на същия този асфалт и започна да се хвали как брат ѝ Джейсън ѝ казал къде е скрито парчето от знамето на Капсулата на времето. Тя беше толкова вбесяващо уверена онзи ден, че изпълваше Емили едновременно с копнеж и гняв. „Аз мога да ѝ открадна знамето“ — си беше помислила тогава тя. И това доведе до най-чудесните, странни и плашещи години в живота на Емили.

Обикновено мисълта за Али я изпълваше с противоречиви чувства. Как можеше едновременно да обича и да се страхува от някого? Как можа да пусне един психопат на свобода? И как така не спираше да се оглежда навсякъде за Истинската Али, опитваща се отчаяно да докаже, че тя е още жива, макар това да означаваше сигурна смърт за нея и приятелките ѝ?

Но днес се чувстваше прекалено объркана и изморена да размишлява върху това. Кей не ѝ излизаше от ума. Предишната вечер, в края на концерта, двете, доста замаяни от изпития алкохол, се бяха разбрали да излязат отново следващата седмица. Сутринта Кей вече ѝ беше изпратила два горещи есемеса. „Умирам да те видя отново, сладурче“. И „Дано вече си изкарала сладкото си задниче от леглото!“. Емили не беше получавала подобни провокативни

съобщения от времето, когато излизаше с Мая. Може би Кей просто обичаше да флиртува.

Тя отново погледна към телефона си. Преди около час Спенсър беше изпратила групово съобщение до Емили, Ариа и Хана.

„Трябва да поговорим. Елате при люлките. Осем часа“

Емили поиска подробности, но Спенсър не ѝ отговори. Зачуди се дали не става дума за А.

Тя потрепери, слезе от колата и тръгна към люлките до началното училище, където през годините редовно се срещаше с приятелките си. Някога — за да разменят клюки, напоследък — за да обсъждат заплашителните съобщения на А. В далечината се извисяваше катерушката, която приличаше на осмокрак гигантски паяк. Сред полето се появи авангардната акула, която един от местните художници бе направил за училището; лунната светлина зловецко се отразяваше в гладките ѝ плочки. Спенсър седеше на средната люлка, увита в синьото си палто и с ботушки на „Ъг“. Хана се беше облегнала на пързалката, скръстила ръце на гърдите си. А Ариа, която гледаше отнесено и замечтано, се беше свила до известната въртележка, която учениците наричаха „Върхушката“.

Когато Емили се приближи към тях, Спенсър се прокашля.

— Получих ново послание от А.

Стомахът на Емили се сви. Ариа звучно преглътна. Хана ритна с ботуша си пързалката, която кухо издрънча.

— Някой друг? — попита Спенсър.

— Аз — обади се Хана с треперещ глас. — В сряда. Но се справих с него.

Спенсър се ококори.

— Как така се справи?

Хапа обгърна тялото си с ръце.

— Това е личен въпрос.

— За Келси ли ставаше въпрос? — попита настоятелно Спенсър.

— Кой е Келси? — присви очи Хана.

Спенсър се облегна назад.

— *Келси*, Хана. Момичето, което ти... нали се сещаш... през лятото. В „Пен“. На което...

Хана потрепна.

— Не беше свързано с *нея*. Ставаше въпрос за... нещо друго.

— Е, моето *беше* за Келси — каза Спенсър.

Ариа се намръщи.

— Келси, приятелката ти от летните курсове?

— Аха — отвърна Спенсър. — А. знае какво й причиних.

Емили се отпусна на единия си крак, припомняйки си смътно как Спенсър споменава името на Келси. Тя й се беше обаждала няколко пъти през лятото, тъй като и двете бяха в града, но Емили не излезе с нея нито веднъж. А когато дойде юли, в гласа на Спенсър се усещаха някакви... *ненормални* нотки. Тя говореше толкова бързо, сякаш се опитваше да постави световен рекорд по най-много изговорени думи в минута. Веднъж Емили беше седнала пред ресторанта „При Посейдон“ заедно с приятеля си Дерик, който работеше там като готвач. Той бе единственият човек, пред когото Емили беше разкрила тайните си — е, *някои* от тях. Тъкмо му разказваше как ще роди бебето си без родителите й да знаят за това, когато на екрана на телефона й проблесна името на Спенсър. Емили отговори и Спенсър веднага се впусна в разказ за това как новата й приятелка Келси направила най-смешната имитация на Снуки от „Бреговете на Джърси“. Тя говореше толкова бързо, че думите излизаха слети от устата й.

— Добре ли си, Спенс? — попита Емили.

— Разбира се, че съм добре — отговори задъхано Спенсър. — По-добре съм от добре. Защо да не съм?

— Звучиш ми много странно. Сякаш си се надрусала с нещо.

Спенсър се изкиска.

— Всъщност съм взела нещо, Ем. Но не е кой знае какво.

— Ти вземаш *наркотици*? — прошепна Емили и тронаво се надигна от пейката. Неколцина пешеходци се вторачиха в гигантския й корем.

— Спокойно — отвърна Спенсър. — Това са само онези хапчета „Лесно шест“.

— *Само*? Безопасни ли са?

— Господи, Емили, недей да откачаш, чу ли? Това е учебна дрога. Момчето, от което ги взех, Финиъс, е изкарал цяла година без

странични ефекти. И на изпитите той се представя по-добре от мен.

Емили не каза нищо. Тя гледаше как хората се качват в кораба-ресторант „Мошулу“ с щастливи и безгрижни изражения на лицата. Най-накрая Спенсър въздъхна.

— Добре съм, Ем. Наистина. Няма защо да се притесняваш за мен, *Убиец*. — Тяхната Али й беше измислила този прякор преди много години, когато Емили се опитваше да я защити. После Спенсър изведнъж прекъсна, без да се сбогува.

Емили погледна към Дерик, който седеше мълчаливо на пейката до нея.

— Всичко наред ли е? — попита той със сърцераздирателно нежен глас.

Изведнъж на Емили й се доплака. Какво ставаше с приятелките й? Спенсър не беше от онези момичета, които биха посегнали към наркотиците. Емили не беше от момичетата, които биха забременели.

— Чувал ли си за някакъв наркотик, наречен „Лесно шест“? — попита тя Дерик.

Той се намръщи.

— Не е нещо, което аз бих опитал.

В този миг Ариа се хвана за Стойката, на която висяха люлките и движението й върна Емили в настоящето.

— Какво си направила на Келси?

Хана вирна глава.

— Не знаеш ли?

— И аз не знам — обади се Емили и ги огледа изненадано.

Спенсър се взираше към дърветата в далечината.

— Случи се в онази нощ, когато ти се обадох от полицията, Ариа. Ченгетата бяха хванали мен и Келси с наркотици. Разпитваха ни поотделно и аз бях *сигурна*, че Келси хвърля всичката вина върху мен. Поне така ми казаха полицаите. Затова ви се обадох. Емили не вдигна, а ти... — Гласът й секна и тя заби поглед в земята.

— Реших, че не е редно да помагам — намеси се Ариа с отбранителна нотка в гласа.

— Точно така. — Гласът на Спенсър прозвуча напрегнато. — Затова се обадох и на Хана. Накарах я да подхвърли няколко хапчета в стаята на Келси, а след това казах на ченгетата, че Келси е известен дилър.

Емили отстъпи назад и усети как краката ѝ потънат в разкаляно парче земя.

— *Наистина ли?*

— Не знаех какво друго да направя! — Спенсър вдигна отбранително ръце. — Паникьосах се.

— Не забравяй да споменеш как си разбрала, че Келси всъщност *не* е казала нищо за теб — рече нервно Хана, оглеждайки празната площадка.

— Разбрах го, когато вече беше твърде късно — каза Спенсър.

— Значи не е имало нужда да го правиш? — изписка Ариа, но гласът ѝ прозвуча фалшиво.

— Виж, не се гордея с това — рече Спенсър и се изчерви. — Но днес Келси се появи вкъщи на гости на доведената ми сестра и се държеше много резервирано и странно. Първоначално не бях сигурна дали знае, че аз съм я пратила в поправителното училище, но съобщението до голяма степен показва, че е така. — Тя им показва екрана на телефона си.

„Смяташ ли, че лятната ти дружка ти е простила за хапчето?“

Хана облиза нервно устните си.

— Как би могла да разбере, че точно ти си я пратила в поправителното? Нали каза, че няма начин ченгетата да разберат за нас.

— Нямам представа — сопна се Спенсър. — Може би Келси сама го е разбрала. Може би тя е А. Когато получих есемеса, тя държеше телефона си в ръце!

Ариа завъртя въртележката.

— Но Келси не беше в Ямайка, нали?

— Пък и не знам причина Келси да си отмъщава на всички ни — додаде Емили. — Двете с Ариа не сме ѝ направили нищо.

— Може би си мисли, че всички сме участвали в подставянето — отвърна Спенсър.

— В това има смисъл. — Хана бутна силно празната люлка. — Спомнете си статията в „Пийпъл“. В нея пише, че сме най-добри

приятелки. Че си казваме всичко. Келси би могла да предположи, че всички сме участвали в натопяването ѝ, за да спасим Спенсър.

Стомахът на Емили се сви. Възможно ли беше?

— Не съм съвсем сигурна — каза Ариа. — Може би А. е някой от приятелите на Табита. Или някой, който е познавал Мона Вандерваал или Джена Кавана.

— Приятелите на Джена щяха да скочат срещу Али, не срещу нас — възрази Спенсър.

— Може би А. е Али — предположи колебливо Емили.

Всички се извърнаха рязко и се вторачиха в нея.

— Какво? — Емили вдигна примирено ръце. — Преди две седмици всички смятахме, че Али е оцеляла в пожара. Кой би могъл да се закълне, че Али не е била в Ямайка и не е захранвала Табита с факти от живота ни? Все още не знаем как тя е научила толкова много за нас или откъде е взела гривната на Али. Може би след смъртта на Табита Али ни е последвала дотук и ни е наблюдавала цяло лято.

Спенсър плесна с ръце по хълбоците си.

— Ем, Али умря в Поконос. Няма как да се е измъкнала от онази къща.

— Защо полицията не откри тялото ѝ?

— Това сме го обсъждали хиляди пъти — процеди Спенсър през зъби.

Хана се облегна на пързалката.

— Наистина смятам, че е мъртва, Ем.

Ариа кимна.

— Когато избягахме от къщата, вратата се затръшна силно зад нас. Дори Али да беше успяла да стигне до нея, тя едва ли щеше да успее да я отвори, след като се е нагълтала с пушек. Помниш ли колко тежка беше? А няколко секунди по-късно къщата избухна. Дори огнеупорният сейф на семейство Дилорентис изгоря.

Емили се залюля на токове, спомняйки си онзи момент в Поконос, когато беше оставила вратата широко отворена, за да може Али да избяга.

— Ами ако вратата е била отворена? Може да я е духнал вятърът или нещо такова.

Хана сложи ръце на кръста си.

— Защо си толкова сигурна, че Али е жива? Да не би да знаеш нещо, което ние не знаем?

Дърветата в далечината прошумоляха. Една кола премина бавно покрай училището. Тайната пулсираше в гърдите на Емили. Ако я споделеше с приятелките си, те никога повече нямаше да ѝ се доверят.

— Няма причина — промърмори тя.

Изведнъж откъм дърветата се разнесе изпукване. Всички се обърнаха натам и се втренчиха с присвити очи. Беше толкова тъмно, че Емили едва успяваше да различи очертанията на дърветата.

— Може би трябва да отидем в полицията — прошепна Емили.

Хана въздъхна.

— И какво ще им кажем? Че сме убийци?

— Не можем отново да преживеем това! — Дъхът на Емили излизаше от устата ѝ на бели кълба. — Може би полицаите ще проявят разбиране за Табита. Може пък да...

Изведнъж тя се почувства ужасно изтощена. Ченгетата естествено нямаше да проявят разбиране. Те щяха да заключат Емили и приятелките им зад решетките до живот.

— Вижте какво — каза Спенсър след миг. — Хайде да не правим нищо прибързано, става ли? Прекалено много е заложено тук. Трябва да разберем кой е А. и да се опитаме да разгадаем плановете му *преди* да ги е осъществил — без помощта на ченгетата. Аз залагам на Келси. — Тя натисна един бутон на телефона си. — Тя е единственият човек с истински мотив. Следващия път, когато се появи у дома, ще се опитам да разбера какво е намислила. Кой знае, може и вас да следи. Спомняте ли си как изглежда?

Ариа повдигна рамене.

— Смътно.

— Тя беше на купона на братята Кан — промърмори Хана.

— Аз никога не съм я виждала — настоя Емили.

Спенсър прокара пръст по екрана на телефона си, след което го обърна към останалите.

— Тази снимка е от миналото лято, но сега изглежда съвсем същата.

Всички се събраха, за да видят снимката на екрана. Оттам ги гледаше дребничко червенокосо момиче с тениска на училище „Сейнт Агнес“. Емили се вторачи в познатия чип нос, извити вежди и

загадъчна усмивка, която сякаш казваше: „Аз имам тайна и те предизвиквам да я разгадаеш“. Мислите ѝ се пръснаха в хиляди посоки. Оказа се, че всъщност Емили познаваше Келси.

Тя беше Кей.

13.

ЦЕЛУВКА БЕЗ РАЗРЕШИТЕЛНО

По-късно същата вечер Хана влезе забързано в „Рю Ноар“, моден лоби бар в колежа „Хайд“. В дъното на залата имаше дълъг извит бар, вляво — малък дансинг, а около тях — десетки удобни диванчета и тъмни, усамотени сепарета, в които двойките можеха да се гушкат с часове. Тя не можеше да се сети за по-подходящо място за първата ѝ среща с Лиъм.

Той още не се беше появил, затова Хана си избра едно празно сепаре, доста отдалечено от групата момчета от някакво студентско братство и приятелките им, и крадешком се огледа в малкото огледалце, което носеше в чантичката си. Изглеждаше още по-добре, отколкото на флашмоба, и нищо не подсказваше за стряскащата среща със Спенсър и останалите.

Хана затвори очи. Теорията на Спенсър за Келси я притесняваше. Спенсър не бе единствената, съсипала живота ѝ — Хана също беше виновна. Тя ѝ беше помогнала да натопят Келси, за да може Спенсър да се отърве.

Хана се беше запознала с Келси на един от легендарните летни купони на братята Кан. Момчетата бяха поканили всички съседи, бяха струпали бирени кегове и бяха осигурили надуваем замък за скачане и старомодна фото кабинка в задния им двор. Спенсър и Келси стояха на верандата и разговаряха агресивно, на висок глас. Обикновено Спенсър беше сериозна и на купоните спазваше безупречно поведение, но опази нощ беше неприлично пияна. Разговаряше с Ерик Кан и открито флиртуваше с него пред погледа на гаджето му от колежа. Каза на Каси Бъкли, някогашна приятелка на Али от отбора по хокей на трева, че винаги я е смятала на кучка. Изглеждаше неуравновесена и плашещо непредсказуема.

Не след дълго присъстващите започнаха да я обсъждат.

— Никога не съм си я представяла такава — каза Наоми Циглър.

— Не е готино — оплака се Мейсън Байърс, който веднъж така се напи на купон у Канови, че хукна чисто гол през гората до задния им двор. А Майк, с когото Хана беше отишла на купона, стисна ръката ѝ:

— Тези двете са се надрусали, нали?

В този миг Хана осъзна. *Но разбира се!* Спенсър и Келси не бяха пияни: те се бяха надрусали с нещо. Тя тръгна към Спенсър, която разказваше някаква несвързана история на Кирстен Кълън. Когато Спенсър я видя, лицето ѝ грейна.

— Хей! — извика тя и силно я оципа по ръката. — Къде се губиш, кучко? Цяла вечер те търся!

Хана стисна Спенсър за китката и я издърпа встрани от Кирстен.

— Спенсър, с какво си се нагълтала?

Раменете на Спенсър се напрегнаха. Усмивката ѝ беше широка и опасна, тя по нищо не приличаше на онова уравновесено, перфектно момиче, което всички познаваха.

— Защо, да не би да искаш и ти? — Тя бръкна в чантата си и пъхна нещо в ръката на Хана. — Вземи цялото шишенце. Там, откъдето идва, има още много. Намерих си страхотен дилър.

Хана погледна към голямото шише с оранжева капачка в ръката си. Пъхна го в джоба си с надеждата, че ако ги задържи у себе си, Спенсър ще отрезвее и повече няма да ги пие.

— Вземаш ли много от тях?

Спенсър започна да се полюлява престорено свенливо.

— Само когато уча. И на купони.

— Не те ли е страх, че ще те хванат?

— Всичко е под контрол, Хана. Гарантирам ти. — Спенсър завъртя очи.

Хана се канеше да каже още нещо, но изведнъж изпита острото усещане, че някой я наблюдава. Келси стоеше на няколко крачки встрани и не сваляше очи от нея.

— Ъ-ъ-ъ, здрасти — рече смутено Хана и ѝ махна с ръка.

Келси не отвърна на поздрава ѝ. Тя я гледаше втренчено, сякаш погледът ѝ можеше да прониква през тялото.

Хана бавно се отдалечи, разстроена от срещата. Веднага след това Келси изтича до Спенсър и започна да ѝ шепне нещо. Спенсър

хвърли поглед към Хана и се засмя. Дори смехът ѝ беше различен от обичайното, в него се усещаше нещо остро и грозно, и злобно.

Може би точно затова един месец по-късно Хана не почувства големи угризения заради натопяването на Келси. Сигурно тя беше причината Спенсър да се обърне към наркотиците и Хана просто спасяваше следващото момиче, което щеше да се хване на въдицата ѝ. Точно по същия начин беше разсъждавала и в Ямайка, когато бяха решили, че са убили Али: ако не го бяха направили, Али отново щеше да започне да убива.

Но Табита *не* беше Али. А сега някой може би знаеше какво беше причинила на Келси.

Някой се надвеси над нея и Хана вдигна глава. Там стоеше Лиъм, още по-готин, отколкото на флашмоба. Беше облечен с раирана риза и дънки, които идеално му подходяха. Вълнистата му коса беше пригладена назад и разкриваше изумителните му скули. Достатъчно ѝ беше да го погледне, за да усети как я обливат вълни от удоволствие.

— Здравей — каза той и се усмихна широко и въодушевено. — Изглеждаш невероятно.

— Благодаря — отвърна Хана свенливо. — Ти също.

Тя се плъзна настрани, за да може Лиъм да седне до нея. Той я прегърна през раменете и я притегли към себе си за прегръдка, която бързо премина в целувка. Музиката в заведението леко се усили. Няколко от момчетата в ъгъла се изсмяха силно и пресушиха чашите си.

Най-накрая Лиъм се отдръпна от Хана и се засмя смутено, прокарайки пръсти през косата си.

— Държа да ти кажа, че не съм от момчетата, които придърпват момичета в задните улички, за да се натискат с тях.

— Ужасно се радвам, че го каза. — Хана въздъхна. — Аз също не съм такова момиче.

— Просто когато те видях и след като поговорихме... — Лиъм я хвана за ръцете. — Не знам. Случи се нещо вълшебно.

Ако някое друго момче го беше казало, Хана щеше да завърти очи и да си помисли, че ѝ е писнало от евтини реплики. Но Лиъм изглеждаше ужасно откровен и уязвим.

— Дори не знам защо отидох вчера на площада — продължи Лиъм, без да сваля поглед от Хана, дори когато три много красиви,

много слаби студентки с разголени рокли влязоха през въртящата се врата и се запътиха към бара. — Просто трябваше да се измъкна от общежитието. От дни стоях затворен в стаята си и се опитвах да забравя бившата си приятелка.

— И аз наскоро приключих една връзка — рече тихо Хана, мислейки си за Майк, макар че когато се опита да си представи лицето му, пред очите ѝ се въртяха само някакви драсканици с молив.

— Можем да ги забравим заедно — каза Лиъм.

— Много приятелки ли си имал?

Лиъм сви рамене.

— Няколко. Ами ти? Обзалагам се, че момчетата те *обожават*.

На Хана ѝ се прииска да изсумти. Но тя нямаше да му разкаже за провала с Шон Ейкърд и как двамата с Майк се бяха сблъскали и изгорели в пожара.

— Справям се — призна си тя.

— Но никой не е толкова специален като мен, нали? — ухили се Лиъм.

Хана игриво докосна върха на носа му.

— Мисля, че преди да стигна до този извод, трябва да те поопозная по-добре.

— Какво искаш да знаеш? За теб съм разтворена книга. — Лиъм се замисли за миг. — Когато става въпрос за какаовите бисквити на „Деъри куин“, съм като разгонена котка. Плача на романтични комедии и когато „Филис“ печелят Световните серии. Най-тъжното нещо в света беше, когато трябваше да занеса дванайсетгодишния ми мастиф при ветеринаря, за да го приспят и страшно, ама страшно много се страхувам от паяци.

— От паяци? — Хана се изкиска. — Горкото бебе.

Лиам погали с пръст една веничка от вътрешната страна на китката ѝ.

— А *ти* от какво се страхуваш?

Изведнъж като че ли всички лампи в бара притъмняха. Хана усети нечий поглед от другия край на залата, но когато се обърна, никой не я гледаше. „От А.“ — ѝ се искаше да каже на Лиъм. „От усещането, което изпитах, когато Табита поиска да ме бутне от покрива. От факта, че всъщност убих човек... и някой знае за това“. Но вместо да изрече тези неща, тя просто сви рамене.

— Ами, не обичам затворени пространства.

— А ако някой много, много силно желае да се озове в затворено пространство с теб? — Лиъм я прегърна и се взря в очите ѝ.

— Сигурно няма да имам нищо против — прошепна Хана.

Те отново започнаха да се целуват. Хана не беше сигурна колко минути са минали и дори не чу звъненето на телефона в джоба на Лиъм. Най-накрая той се откъсна от нея, погледна екрана и потръпна.

— Майка ми звъни.

— Ще се обадиш ли?

Лиъм доста се поколеба, но накрая остави да се включи гласовата поща.

— В момента ѝ е доста напрегнато.

Хана се притисна към него.

— Говори ли ти се за това?

Тя си мислеше, че Лиъм ще откаже, но той преглътна тежко и я погледна.

— Обещавах ли, че няма да кажеш на никого за това? — Хана кимна. — Миналата година мама хвана татко, че си има любовница. Жената забременяла, но той ѝ дал пари, за да направи аборт и да се махне.

Хана усети горчивина в устата си.

Лиъм затвори очи.

— Съжалявам, че те натоварих. Просто няма с кого да говоря за това.

— Няма нищо. — Хана докосна крака му. — Радвам се, че ми каза.

— Сега двамата се мразят. Ужасно е да ги гледа човек. Помня как някога те съществуваха само един за друг. От тях научих всичките си уроци за любовта... а сега се чувствам така, сякаш всичко е било лъжа.

— Хората се разлюбват — каза тъжно Хана.

Лиъм погледна към телефона си, после го пхна обратно в джоба си и улови Хана за ръцете.

— Имам една идея. Искаш ли да се махнем за известно време оттук? Как ти се струва Саут бийч? Обзалагам се, че ще си великолепна по бански.

Хана се изненада от рязката смяна на темата, но положи всички усилия да се адаптира.

— Звучи ми страхотно. Обожавам океана.

— Мога да резервирам само за нас едно от наколните бунгала, директно във водата. Ще си имаме частен иконом, който ще ни сервира храната в леглото.

Хана се изчерви и се изкисна смутено при думата *легло*. Но макар това да беше лудост, тя се изкушаваше да приеме предложението на Лиъм. Той не само бе невероятен, а и Маями се намираше на милиарди километри от А.

Изведнъж, като по поръчка, телефонът ѝ изпиука силно в чантата ѝ. Тя раздразнено бръкна вътре, за да го изключи, но забеляза надписа на екрана. „ИМАТЕ ЕДНО НОВО СЪОБЩЕНИЕ“. Пулсът ѝ се ускори. Тя погледна към бара, за да провери дали някой я гледа. Около най-близкия му край се бяха събрали група момичета, които се кискаха на нещо. Барманът подаде питие и ресто на едно момче. Изведнъж тя забеляза как някой се шмугва зад завесите в дъното на залата. Фигурата не беше твърде висока и Хана усети, че той или тя са я наблюдавали.

— Само секунда — промърмори тя, отдръпна се от Лиъм и отвори съобщението. Стомахът ѝ се сви, когато осъзна, че е от човека, който я плашеше ужасно.

Ханакинс: Преди да ти е станало твърде хубаво, по-добре му поискай шофьорската книжка.

А.

Хана се намръщи. *Шофьорската книжка?* Какво толкова пишеше в нея, по дяволите? Че носи лещи за късогледство? Че е жител на Ню Джърси, а не на Пенсилвания?

Тя пусна телефона в чантата си и отново се обърна към Лиъм.

— Така. Нещо спомена за Саут Бийч?

Лиъм кимна и се плъзна към нея.

— Искам те цялата само за себе си.

А. може и да беше ужасяващ и плашещ, но Хана знаеше по-добре от всички, че информацията му обикновено е вярна. Какво щеше да стане, ако Лиъм имаше херпеси по цялата уста? Или се окаже, че

има по-различен нос? Или — о, ужас! — ако Лиъм ужасно младееше и всъщност беше около четирийсетгодишен?

Тя се отдръпна от него.

— Знаеш ли, имам си едно правило — каза тя с треперлив гласец. — Преди да отида някъде на почивка с някое момче, първо трябва да видя шофьорската му книжка.

Устните на Лиъм се разтегнаха в смаяна усмивка.

— За щастие снимката ми в книжката е страхотна. — Той бръкна в портфейла си. — Ще ти покажа моята, ако ти ми покажеш своята.

— Дадено. — Хана извади портмонето си „Луи Вюитон“ от чантичката и му подаде шофьорската книжка, която бе извадила само няколко месеца по-рано. Лиъм ѝ подаде своята. Когато Хана огледа снимката му, тя усети вълна от облекчение. Той изглеждаше страхотно. Никакви херпеси. Никакви променени носове. Той беше с две години по-голям от нея, а не около четирийсетте. Тя огледа останалото. Очите просто пробягаха по името му, но изведнъж тя се сепна и го прочете отново.

Лиъм Уилкинсън.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

Не. Не можеше да бъде.

Но когато отново го погледна, доказателството стоеше пред очите ѝ. Той имаше същите кафяви очи като на Тъкър Уилкинсън. Същата мързелива, доволна усмивка. Дори гъстите им вежди бяха еднакви.

Лиъм рязко вдигна глава, стиснал шофьорската книжка на Хана в ръцете си. Лицето му преbledня. Хана забеляза как той бързо навързва нещата в главата си.

— Ти си роднина на Том Мерин — рече бавно Лиъм. — Затова си била в „Хайд“ снощи.

Хана наведе очи, усещайки, че всеки момент ще повърне върху кадифения диван.

— Той... ми е баща — призна тя, като произнасянето на всяка дума ѝ причиняваше болка. — А твоят баща е...

— Тъкър Уилкинсън — завърши печално Лиъм.

Те се спогледаха ужасено. Тогава през виковете на момчетата, силната музика и потракващия в шейкьра за мартини лед, Хана дочу отдалечено хихикане. Тя се обърна и погледна към прозореца, който

гледаше към улицата. И там, на стъклото, беше залепено парче неоновозелена хартия. Тя бързо осъзна, че това е парче от флаера на Том Мерин, който баща ѝ беше раздавал по време на флашмоба предишната вечер. Ъглите на листа хартия бяха окъсани така, че да остане само лицето на баща ѝ и една-единствена буква от лозунга.

Самотно изпъкващо А.

14. СПЕНСЪР ОСВОБОЖДАВА СЪЗНАНИЕТО СИ

Следобед, на следващия ден, който беше сив и студен, Спенсър свали карирания шал, който беше увила около врата си, слезе на тротоара на една странична уличка в Стария Холис и се загледа в старата викторианска къща с множество пристройки, която се издигаше пред нея. Тя намръщено свери адреса с написаното в списъка на клуба по театрално майсторство. Намираще се пред Пурпурната къща, наречена много подходящо така заради лъскавата пурпурна боя, която покриваше всеки сантиметър от фасадата ѝ. Къщата беше истинска институция в Роузууд — когато Спенсър беше в шести клас, тя, Али и останалите обичаха да карат колела по тази улица и да споделят дочутото за собствениците на къщата.

— Някой ми каза, че те никога не се къпят — каза Али. — Мястото е пълно с дървеници.

— Аз пък чух, че организират оргии — додаде Хана. Всички едновременно изрекоха по едно отвратено „пфу“, но тогава на един от прозорците на Пурпурната къща се появи лице и те побързаха да се отдалечат.

Убийца.

Спенсър се спря стреснато пред стълбището. Тя погледна към тихите къщи на улицата, които изглеждаха като необитаеми. Зад двата метални контейнера за отпадъци се плъзна някаква сянка.

Тя потрепери и се сети за последното послание на А. Може би приятелките ѝ не бяха убедени, че Келси е злият изпращач на есемеси, но това бе най-логичният отговор. Спенсър беше съсипала живота на Келси. И сега трябваше да я спре, преди Келси да съсипе нейния — и на приятелките ѝ.

През лятото двете бързо се сприятелиха. Келси ѝ беше признала, че след като родителите ѝ се бяха развели, тя го беше приела много

тежко и беше попаднала в група щури момичета. Беше започнала да пуши трева, а след това и да я продава. По време на едно претърсване на гардеробчетата в училище охраната беше намерила скътаната дрога. Единствената причина да не я изключат от „Света Агнес“ беше, че наскоро баща ѝ беше направил голямо дарение на училището, но родителите ѝ я заплашиха, че ако отново прекрачи чертата, ще я изпратят в едно свръхстрога католическо училище в Канада.

— Реших да променя нещата — каза Келси една нощ, докато двете със Спенсър лежаха заедно на леглото ѝ, след като бяха стояли до късно да учат. — Нашите отказаха да поемат разходите, защото според тях това щяло да е чиста загуба на време след всички проблеми, в които се бях забъркала, но неочаквано се появи някаква благотворителна организация, за която изобщо не бях чувала, която ми даде стипендия за програмата в „Пен“. Искам да покажа на родителите ми, че я заслужавам.

В замяна Спенсър ѝ разказа за своите проблеми — е, поне някои от тях. Как А. я беше тормозил, например. Как открадна есето на сестра си и го представи за свое. Как непрекъснато искаше да бъде най-добрата. И двете бяха идеалните кандидати за „Лесно шест“. В началото хапчетата нямаха особен ефект, освен да ги държат будни дори когато учеха по цяла нощ. Но с времето и двете започнаха да усещат, когато *пропускаха* да ги вземат.

— Не мога да си държа очите отворени — казваше Спенсър по време на лекция.

— Чувствам се като зомби — проплакваше Келси.

Двете гледаха как Финиъс, който седеше в другия край на залата, крадешком пъхва поредното хапче под езика си. Щом *той* ги вземаше без проблем, сигурно и те можеха да го правят.

Наблизо мина кола с гърмящ ауспух и откъсна Спенсър от мислите ѝ. Тя се изпъна и с гордо вдигната глава се изкачи по стъпалата към къщата на Бо, огледа се в стъклото на страничния прозорец — беше облякла тесни дънки, мек кашмирен пуловер и високи ботуши, които според нея бяха доста сладки, но не чак толкова, че да оставят у Бо впечатление, че иска да го впечатли — и натисна звънеца.

Никой не отговори. Тя позвъни отново. Никаква реакция.

— Ехо? — извика нетърпеливо Спенсър и почука силно по вратата.

Най-накрая вътре светна лампа и Бо се появи на прозореца. После побърза да отвори вратата. Очите му бяха сънени, тъмната коса разрошена, и беше гол до кръста. Спенсър едва не глътна дъвката си. Как беше успял да скрие тези мускули?

— Извинявай — каза мързеливо Бо. — Медитирах.

— Разбира се — промърмори Спенсър, опитвайки се да не зяпа стегнатото му, мускулесто тяло. Усещането беше същото като онзи път, когато двете с Ариа се бяха записали в курса по живопис в „Холис“, където рисуваха голи модели-мъже. Те изглеждаха равнодушни, но Спенсър едва се удържаше да не се разхили.

Тя влезе във фойето и забеляза, че отвътре Пурпурната къща изглежда също толкова разхвърляна, както и отвън. Стените в коридора бяха покрити с еkleктична смесица от ръчно ушити гоблени, картини с маслени бои и метални табели, рекламиращи марки цигари и отдавна несъществуващи заведения. Голямата дневна беше обзаведена с износени модерни мебели от средата на века, а по-голямата част от трапезарията беше заета от груба яворова маса, отрупана с книги с твърди корици във всякакви форми и размери. На края на коридора беше проснато килимче за йога, от уредбата се носеше успокояваща мелодия на арфа, а на малка масичка стоеше малко кадило със запалена ароматна пръчка.

— Значи вашите живеят тук под наем? — попита Спенсър.

Бо отиде до килимчето, грабна захвърлената на пода бяла тениска и я нахлузи през главата. Спенсър почувства едновременно облекчение и странно разочарование, че той се е облякъл.

— Не, притежаваме я вече двацет години. Родителите ми я даваха под наем на разни професори, но после баща ми започна работа във Филадельфия и тогава решихме пак да се нанесем в нея.

— Вашите ли я боядисаха в пурпурно?

Бо се ухили.

— Да, през седемдесетте. Така всички са знаели къде се провеждат оргиите.

— О, да, чух нещо за това. — Спенсър се опита да прозвучи равнодушно.

Бо изсумтя.

— Шегувам се. И двамата са били професори по литература в „Холис“. Представата им за забавление е да четат „Кентърбърийски разкази“ на староанглийски. Но съм чувал всички слухове. — Той я погледна многозначително. — Хората в Роузууд обичат да сплетничат, нали? Подочух някои неща и за теб, малка сладка лъжкиньо.

Спенсър се извърна настрани и се престори на очарована от фолклорната скулптурка на голям черен петел. Макар че всички в града — в *страната*, всъщност — бяха чували за преживяванията им с Истинската Али, тя беше изненадана, че човек като Бо им беше обърнал внимание.

— По-голямата част от тях не са истина — рече тихо Спенсър.

— Естествено, че не са. — Бо се приближи към нея. — Но усещането е гадно, нали? Всички те обсъждат. Всички те гледат.

— Наистина е гадно — каза тя, изненадана, че Бо беше успял много точно да опише мъката ѝ.

Когато се обърна към него, установи, че той я гледа със загадъчно изражение. Сякаш се опитваше да запамети всеки сантиметър от лицето ѝ. Спенсър отвърна на погледа му. Досега не беше забелязала колко са зелени очите му. Нито пък сладката малка трапчинка на лявата му буза.

— Ами, хм... ще започваме ли? — попита тя след няколко неловки секунди.

Бо откъсна очи от нейните, отиде в стаята и се настани на коженото кресло.

— Разбира се. Щом искаш.

Спенсър усети как я жегва раздразнение.

— Ти ми каза да дойда, за да ме обучиш. Ами... обучавай ме.

Бо се облегна назад и подпря брадичката си с ръка.

— Така, според мен проблемът ти е, че не разбираш лейди Макбет, Ти си просто една гимназистка, която научава наизуст репликите си.

Спенсър изпъна раздразнено гърба си.

— Естествено, че я разбирам. Тя е решителна. Тя е амбициозна. Заема се с неща, които не са ѝ по силите, а след това я залива вина заради стореното.

— Къде го прочете това, в учебника? — Бо се намръщи. — Познаването на фактите не означава разбиране на героя. Трябва да

преживееш същото като нея и наистина да я *почувстваш*. Това е
Методът на театралната истина.

Спенсър потисна смеха си.

— Това са глупости.

Очите на Бо заблестяха.

— Може би те е страх да се пробваш. Методът може да освободи
някои вътрешни демони.

— Не ме е страх. — Спенсър скръсти ръце на гърдите си.

Бо се надигна от стола и се приближи до нея.

— Добре, значи не те е страх. Но го правиш, за да изкараш
шестица, нали? А не защото театърът те интересува. Не защото си
загрижена за целостта на пиесата.

Спенсър усети как се изчервява.

— Знаеш ли какво, нямам нужда от това.

Тя се завъртя и тръгна към изхода. *Арогантен негодник*.

— Почакай. — Бо я хвана за ръката и я завъртя към себе си. —
Предизвиквам те. Според мен ти си добра, по-добра, отколкото
осъзнаваш. Но освен това мисля, че можеш да преминеш и в
следващото ниво.

Остра миризма на сандалово дърво погъделичка обонянието ѝ.
Спенсър погледна към големите му, топли пръсти, които бяха стиснали
здраво нейните.

— Т-ти смяташ, че съм добра? — едва прошепна тя.

— Мисля, че си много добра — каза Бо с изненадващо нежен
глас. — Но първо трябва да се освободиш от доста неща.

— Какви?

— Трябва да се *превърнеш* в лейди Макбет. Да откриеш онова
специално място в себе си, за да разбереш мотивите ѝ. Да почувстваш
онова, което чувства тя. Да осъзнаеш какво би направила *ти*, ако се
озовеш в нейното положение.

— Защо е важно какво бих направила *аз*? — възрази Спенсър. —
Тя е героиня, измислена от Шекспир. Репликите ѝ са написани на
страницата. Тя помага в убийството на краля и седи тихомълком
встрани, докато съпругът ѝ избива всички, които застават на пътя му.
След това откача.

— Добре, *ти* не би ли откачила, ако убиеш някого и пазиш
ужасни тайни в себе си?

Спенсър погледна встрани и усети как на гърлото ѝ засяда буца. Това далеч не беше отпускащо.

— Разбира се. Но никога не бих го *направила*.

Бо въздъхна.

— Приемаш нещата твърде буквално. Ти не си Спенсър Хейстингс, добро момиче, отличничка, любимка на учителите. Ти си убедила съпруга си да убие невинен човек. Ако не си била ти, тази мисъл може никога да не му мине през главата. Какво е *усещането* да си отговорна за толкова ужаси?

Спенсър улови една скъсана нишка на кашмирения си пуловер, смутена от изпитателния поглед на Бо.

— А ти как успяваш да се слееш с Макбет? Къде е специалното място, в което се оттегляш?

Бо отмести поглед.

— Няма значение.

Спенсър сложи ръце на хълбоците си.

Бо сви устни.

— Добре. Ако искаш да знаеш, като малък много ме биеха. — Гласът му изтъня. — Мислех твърде много как да си отмъстя. Там отивам. Мисля за... тях.

Спенсър отпусна ръцете си. Думите му увиснаха тежко във въздуха.

— Искаш ли да поговорим за това?

Бо сви рамене.

— Бяха едни задници от осми клас. Толкова исках да си отмъстя. Не е същото като амбицията на Макбет, но ми дава подходящото настроение.

Той прекоси всекидневната и започна да върти големия глобус. Раменете му се прегърбиха, главата увисна и той изглеждаше почти уязвим. Спенсър се размърда смутено.

— Ужасно съжалявам за това.

Устните на Бо се разтеглиха в крива усмивка.

— Предполагам, че двамата с теб имаме нещо общо, а? И ти си била тормозена.

Спенсър се намръщи. Никога не беше мислила за действията на А. като за тормоз, но и не беше нещо по-различно. И сега, като се

замислеше, Тяхната Али също ги беше тормозила... макар да бе най-добрата им приятелка.

Тя вдигна глава и с изненада установи, че Бо отново я гледа. Двамата не свалиха погледи няколко продължителни секунди. И тогава, с едно неуловимо движение, Бо се озова до нея и я придърпа към себе си. Дъхът му ухаеше на мента. Спенсър беше сигурна, че ще последва целувка. И още по-странното бе, че тя *копнееше* за нея.

Лицето му се озова изкушаващо близо до нейното. Той плъзна ръце по гърба ѝ, пръстите му се заровиха в косата ѝ и тя потръпна от удоволствие. Но точно тогава той се отдръпна от нея.

— Това е един от начините да освободиш съзнанието си — каза тихо той. — Хайде сега. Чака ни работа.

Обърна се и излезе в коридора. Спенсър го проследи с поглед. Кожата ѝ беше влажна, чувствата — объркани. Може би беше успяла да се освободи за миг, но едва ли щеше да успее да го направи по нужния начин, за да се свърже с лейди Макбет. Това би означавало да се изправи очи в очи с онова, което бе причинила на Табита. Да се изправи срещу вината си.

И изведнъж се запита в какво, за Бога, се забърква.

15. НЕ ПОЛУЧАВАШ ОНОВА, КОЕТО ВИЖДАШ

В неделя сутринта Емили извъртя прането си, почисти банята, прочете една глава от домашното по история и дори доброволно отиде с майка си на църква, само и само за да избегне едно телефонно обаждане. Но в два часа, малко след като закара Бет на летището за полета ѝ до Тусон, изпрати я до залата за отвеждане на пътниците и после се прибра, тя знаеше, че вече е отлагала твърде дълго.

Най-накрая, изнервена до крайност, тя набра номера на Спенсър. Трябваше да ѝ разясни някои неща. Беше го обмисляла хиляди пъти, но не можа да открие причина някой толкова готин като Кей, някой, с когото Емили веднага бе намерила общ език, някой толкова неориентиран и крехък като нея да бъде А.

— Емили — произнесе Спенсър след третото позвъняване.

— Здравсти. — Емили захапа силно нокътя на кутрето си и пулсът ѝ изведнъж се ускори. — Хм, трябва да ти кажа нещо. Става дума за Келси.

Спенсър помълча.

— Какво за нея?

— Може и да ти прозвучи странно, но всъщност аз се запознах с нея онзи ден. На един купон. Съвсем случайно. Тя се представи като Кей, но когато онзи ден ти ми показа снимката, това определено беше тя.

Спенсър си пое рязко дъх.

— Да, тя понякога се представя така — Кей, от Келси. Защо не каза нищо снощи? Това е доказателство, че ни преследва!

Емили погледна към отражението си в огледалото. Челото ѝ беше набърчено, а бузите червени, както винаги, когато в нея се бореха смесени чувства. Стори ѝ се, че Спенсър я обвинява в укриването на

важна информация — а може би Емили просто приемаше тона ѝ по този начин, защото се чувстваше виновна по същата причина.

— Н-не знам защо не казах нищо — заекна тя. — Сигурно, защото е много мила — и срещата ни въобще не изглеждаше нагласена. Освен това мисля, че тя няма представа коя съм, нито не съм приятелка с теб. Невъзможно е да е А.

— Разбира се, че е А.! — извика Спенсър с такава сила, че Емили отдръпна телефона от ухото си. — Емили, тя със сигурност знае коя си! Искате да се добере до нас, не разбираш ли?

— Мисля, че просто те е обзела параноя — възрази Емили и се спря до прозореца, за да наблюдава малко паяче, което плетеше мрежата си. — И честно казано, не мога да си представя, че си я натопила така! Никога не бих те подкрепила. — Тя се сети за съжалението, което беше пробягало по лицето на Кей — на Келси, — когато разговаряха как нито един университет не я иска и срамът в гласа ѝ, когато разказваше, че родителите ѝ не ѝ вярват.

Спенсър въздъхна.

— Както вече казах, и аз не се *гордея* с това. Нима *ти* се гордееш с онова, което направи миналото лято?

Емили потрепна. Това беше подло.

— Не си права — каза тя след миг, опитвайки се да прогони от мислите си собствените си проблеми. — А. е някой друг. Някой, който е бил в Ямайка.

— Кой, Али? — Спенсър се засмя безрадостно. — Тя е мъртва, Ем. Наистина. Виж какво, Келси наистина изглежда много мила — аз също я харесвах. Но тя е опасна. Стой далеч от нея. Не искам да те нарани.

— Но...

— Направи го заради мен, моля те. Келси носи проблеми. Тя търси отмъщение. — От другата страна се чу нечий глас. — Трябва да вървя — каза Спенсър след кратка пауза и затвори.

Емили впери поглед в екрана. Мислите бушуваха в главата ѝ. Почти веднага след това телефонът ѝ изпиука. Тя го погледна, очаквайки да види есемес от Спенсър. Но всъщност беше имейл от Кей — Келси.

„Днес следобед ще се видим, нали?“

Емили седна на леглото си и се замисли за прекараните с Кей мигове. През цялото време тя беше забавна, сладка, невероятна. Тя *не беше* А. В никакъв случай. Беше Истинската Али. Емили беше сигурна в това.

Тя натисна бутона за отговор. „*Абсолютно* — написа тя. — *До скоро*“.

Няколко часа по-късно Емили вървеше към Роузууд лейнс, старата зала за боулинг, над чийто вход грееше голяма неоновая реклама на гюлле, помитащо десет кегли. Тя забеляза Келси — Емили се чувстваше глупаво заради това, че бе помислила, че Кей е истинското й име, докато всъщност това бе само инициал.

Приятелката й чакаше до вратата, облечена с дънки, дълга жълта туника и зелен анорак с качулка, обшит с кожа. Тя отпи голяма глътка от бутилката с минерална вода. Когато забеляза Емили, Келси подскочи, пъкна бързо нещо в златистата си чанта и устните й се разтегнаха в леко неестествена усмивка.

— Готова ли си за боулинг?

Емили се изкиска.

— Нали няма *наистина* да играем?

— Щом момчетата от „Чембърмейдс“ го искат, аз съм навита. — Членовете на групата бяха поканили Келси и Емили на приятелска игра на боулинг.

Двете влязоха в сумрачната зала. Вътре миришеше на стари обувки и пържени солети с моцарела, и отвсякъде се разнасяха звуците на тежки топки, които се удрят в кегли. Те огледаха тълпата, която представляваше смесица от възрастни мъже със сатенени якета от боулинг лигата, студенти от „Холис“, които отпиваха от коктейлите си, и гимназисти, които рисуваха порнографски скечове върху дъските за записване на резултатите. Очевидно бяха подранили, защото момчетата от групата не се виждаха никъде.

— Да си вземем нещо за хапване. — Келси тръгна към бара. Двете се настаниха на високите плюшени бар столчета. Барманът, здравеняк с рошава брада и няколко големи татуировки на бицепсите, се приближи към тях и ги изгледа мръснишки. Не им приличаше на

човек, който подкрепя пиенето на малолетните. Емили поиска вода. Келси поръча диетична кола и пържени картопки.

Когато мъжът се отдалечи, двете потънаха в мълчание. Емили можеше да мисли единствено за разговора си със Спенсър. От една страна тя се чувстваше като предателка за това, че бе пренебрегнала молбата на приятелката си. Но от друга, бе убедена, че Спенсър избързва и Келси не е А.

— Мисля, че имаме една обща позната — изтърси Емили, неспособна да го задържа повече в себе си. — Спенсър Хейстингс. Всъщност с нея бяхме най-добри приятелки. Спенсър спомена, че сте се запознали по време на летните курсове в „Пен“.

Келси потрепна.

— О — каза тихо тя. — Да. Познавам Спенсър.

Емили захлупи наобратно една подложка за бира „Пабст“ с орфани краища.

— Всъщност съм изненадана, че не ме позна. Аз също съм една от приятелките на Алисън Дилорентис. Една от малките сладки лъжкени.

Устните на Келси оформиха едно малко „о“. След миг тя се плесна по челото.

— Боже, *вярно!* Спенсър ми разказа за това. Сигурно си мислиш, че съм голяма идиотка. Знаех си, че ми изглеждаш позната... Просто не знаех откъде.

— Извинявай, че не ти казах по-рано — избъбри Емили, отбелязвайки, че Келси изглежда истински изненадана. — Просто не ми се говореше за това. Мразя хората да съдят за мен по това, което се случи.

— Разбира се. — Келси кимаше така, сякаш участва в разговора, но всъщност очите ѝ обхождаха отсъстващо бара. Ръцете ѝ леко трепереха, сякаш бе изпила стотина чаши еспreso.

Барманът се върна и остави пред тях питиетата и голяма чиния с пържени картопки. Келси се зае да ги соли и залива с кетчуп. След като отпи от диетичната си кола и лапна едно картофче, тя отново погледна към Емили.

— Двете със Спенсър изгубихме връзка през лятото. Защото аз... — На челото ѝ потрепваше едно мускулче. — Аз бях изпратена в поправителното училище.

Емили примигна.

— О, Боже. Съжалявам. — Тя се надяваше, че е успяла да изобрази изненада.

Келси сви рамене.

— Не съм го казвала на много хора — доста хора в училище си мислят, че съм била в програмата за обмен на студенти. Но ченгетата намериха наркотици в стаята ми в „Пен“ и това беше за втори път. Дори не съм сигурна, че Спенсър знае, макар да беше с мен онази нощ, когато се случи. Онзи ден се видяхме и аз ѝ разказах за това, но тя реагира доста странно. Може би защото... — Тя говореше много бързо, затова Емили се сепна, когато гласът ѝ рязко секна. — Извинявай. Тя ти е приятелка. Не трябва да говоря зад гърба ѝ.

— Вече не сме толкова близки като преди. — Емили разбърка водата си със сламка, създавайки миниатюрен водовъртеж с ледените кубчета.

Ръцете на Келси затрепериха още по-силно. Когато се пресегна за ново картофче, тя едва не го изпусна.

— Добре ли си? — попита я разтревожено Емили.

— Да. — Келси се усмихна напрегнато и отпусна ръце в скута си. — Предполагам, че съм малко развълнувана.

Емили я докосна по рамото.

— Не те осъждам, да знаеш. Всички грешим. Наистина съм поласкана, че ми каза за поправителното. Сигурно ти е било много трудно.

— Беше.

Сърцето на Емили се сви от мъка. Тя се чувстваше ужасно, че Келси е била изпратена в поправително училище заради нещо, за което не е била съвсем виновна. Как може Спенсър да постъпи така? И по всичко изглеждаше, че Келси няма представа за това. Дали не трябва Емили да ѝ го каже?

Келси се наведе към нея.

— Поправителното училище беше ужасно, но сигурно не чак толкова, колкото да изгубиш най-добрия си приятел. А и ти си била преследвана, нали? От близначката ѝ? — Очите ѝ се разшириха.

Зад тях се разнасяха звуците от ударите на топки в кегли; откъм група играчи долетяха бурни ръкопляскания.

— Не мога да мисля за това — прошепна Емили. — Най-вече защото... — Сега беше неин ред да замълчи. Тя се канеше да каже: *Най-вече защото смятам, че Истинската Али е жива.*

Изведнъж до тях цъфна кокалеста възрастна жена, облечена с риза без ръкави и избелели дънки, нахлузила взети под наем обувки за боулинг.

— О, Боже! — избъбри Келси. — Вилма!

Емили изви врата си, за да я види, и избухна в смях.

— И нея ли познаваш? — Вилма идваше в клуба от основаването му — Емили я беше забелязала още в първия си ден тук, когато беше едва във втори клас. Тя винаги играеше сама, постигаше безумни рекорди и после сядаше на бара и пушеше безброй цигари. Всички се страхуваха да говорят с нея. Дори сега, когато Вилма подмина един тип с мазна коса и огромно бирено шкембе, той страхливо се отдръпна встрани.

— Разбира се, че я познавам — каза Келси. — Тя *винаги* е тук. — След това докосна ръката на Емили. — Подготвила съм ти едно предизвикателство, лошо момиче. Отмъкни една от цигарите ѝ. — Тя посочи към кутията „Марлборо лайте“, която стърчеше от задния джоб на жената.

Емили се замисли за миг, след което се смъкна от бар столчето.

— Лесна работа.

Вилма се беше спряла до края на бара и проучваше някаква карта за отбелязване на резултати. Емили се промъкна зад нея, като на всеки няколко крачки се подхилваше. Когато почти стигна до Вилма и цигарите в задния ѝ джоб, възрастната жена изведнъж се обърна и се взря в Емили със сълзящите си сини очи.

— Мога ли да ти помогна, скъпа?

Емили зяпна от изненада. Тя никога досега не беше чувала Вилма да говори и беше изненадана от ясения ѝ, чуруликащ глас и натежалия от сладост южняшки акцент. Той прозвуча толкова обезкуражаващо, че тя отстъпи няколко крачки, назад, размаха ръце пред гърдите си и избъбри:

— Няма значение. Извинете за притеснението.

Когато се върна при стола си, Келси се наведе към нея.

— Направо си глътна езика!

— Знам — успя да изрече Емили между два изблика смях. — Изобщо не очаквах да се държи толкова мило!

— Понякога хората не са такива, каквито изглеждат. — Келси потисна смеха си. — Също като теб. Ти изглеждаш толкова сладка и невинна, но дълбоко в себе си си една дивачка. — И преди Емили да разбере какво става, Кел си се наведе напред и леко я целуна по бузата. — А на мен това адски ми харесва — прошепна тя в ухото ѝ.

— Благодаря. — Емили седна на стола си. Келси определено беше права за това — хората *не са* такива, каквито изглеждат. Келси не беше луда, двулична преследвачка, както беше намекнала Спенсър. Тя си беше обикновено момиче, също като Емили.

Освен това беше най-чудесната приятелка, която беше имала от доста време насам. Момиче, от което Емили нямаше никакво намерение да се отървава.

16.

НАЙ-ЛЮБИМАТА КНИГА НА АРИА

В понеделник сутринта Ариа седеше на дългата маса за четене в Роузуудската библиотека. Залата беше пълна с хлапета, които търсеха книги, работеха на компютрите в ъгъла и тайно играеха на игричките в телефоните си. След като се убеди, че никой не я гледа, тя извади дебелия ръкопис, който Езра ѝ беше дал и отвори на страницата, докдето беше стигнала. И веднага по бузите ѝ плъзна руменина. Романът на Езра беше любовен, изключително образен и в него се разказваше за нея.

Езра ѝ беше дал друго име — Анита — и те живееха в друг град — някъде в северна Калифорния, — но момичето в книгата имаше дълга, синьо-черна коса, тънката фигура на балерина и зашеметяващи сини очи — точно онова, което Ариа виждаше в огледалото, когато застанеше пред него. Романът започваше със срещата на Анита с Джак, името, което Езра беше избрал за себе си, в колежанския бар „Снукърс“. На втора страница беше разговорът за това колко е гадна американската бира. На четвърта страница беше споделената носталгия по Исландия. На седма страница те се измъкнаха в тоалетната и се целунаха.

Докато четеше, Ариа виждаше случилото се от гледната точка на Езра. Той пишеше, че Анита е „свежа“ и „зряла“ и „излязла като от сън“. Косата ѝ беше „като изпредена коприна“, а устните ѝ „имаха вкус на венчелистчета“. Ариа не мислеше, че венчелистчетата *имаха* вкус, но въпреки това сравнението ѝ хареса.

Приликите не свършваха дотук. Когато Джак и Анита откриха, че са учител и ученичка, те се почувстваха странно и объркано, точно както се беше случило наистина. Само че в романа на Езра те намериха начин да бъдат заедно. Срещаха се тайно след училище в апартамента на Джак. Ходеха на изложби в града. Нощем изповядваха любовта си един пред друг, а денем се държаха напълно професионално. Имаше няколко странни несъответствия, например Анита беше доста по-

нахакана от Ариа, а Джак бе твърде педантичен на моменти и изнасяше пред Анита тиради на тема философия и литература. Но тези неща можеха лесно да се оправят при следващата редакция.

Докато Ариа четеше книгата, всичките ѝ притеснения, че Езра я е забравил, излетяха през прозореца. Писането на романа сигурно бе продължило много дълги, трудни, изпълнени с мислене месеци — и сигурно той си бе спомнял за Ариа през *цялото време*.

— Здравсти, може ли да поговорим?

Ариа вдигна глава и видя как Хана придърпва стол към нея. Тя прикри ръкописа с ръка.

— Разбира се. Какво има?

Хана прехапа долната си устна.

— Наистина ли мислиш — тя се огледа нервно, — че Келси е *нали се сецаш кой?*

Ариа изкриви уста и сърцето ѝ затупка нервно.

— Не знам. Може би.

Хана изглеждаше разтревожена и сигурно си имаше основателна причина за това. Ариа се изненада, когато научи, че Хана е помогнала на Спенсър да избегне затвора.

Тя си спомни паникьосаното телефонно обаждане, когато Спенсър ѝ каза, че са я хванали с дрога. Почувства се ужасно, когато ѝ затвори, но нямаше да е редно да ѝ помага. На всичкото отгоре все още се чувстваше засегната от последния път, няколко седмици по-рано, когато я бе видяла на купона у Ноъл.

Спенсър беше дошла заедно с Келси и очевидно и двете се бяха надрусали с нещо. Някъде по средата на забавленията, когато момчетата се впуснаха в игра на надпиване с бира, Ариа беше придърпала Спенсър настрани, където беше по-тихо.

— Осъзнавам, че всеки има нужда да поизпусне малко пара — прошепна тя, — но наркотици, Спенс? Наистина ли?

Спенсър беше завъртяла очи.

— Двете с Хана сте по-зле и от родителите ми. Безопасно е, гарантирам ти. Всъщност, Ариа, ако някога скъсаш с Ноъл, няма да е зле да опиташ дилъра ми — той е готин и е напълно твой тип.

— Заради приятелката ти ли го правиш? — Ариа забеляза Келси в другия край на обширната поляна. Тя седеше в скута на Джеймс

Фрийд и блузата ѝ се беше свлякла от раменете ѝ, разкривайки дантелената чашка на сutiена ѝ. — Тя ли те въвлече в това?

— Какво ти пука? — Лицето на Спенсър беше студено и затворено.

Ариа я гледаше. *Защото сме приятелки? Защото споделяме едни и същи ужасни тайни? Защото ме видя да бутам Алисън Дилорентис към смъртта ѝ и аз ти повярвах, че няма никога да го кажеш на някой друг?*

— Не искам да те видя наранена — каза Ариа на глас. — Можем да ти намерим някоя рехабилитационна програма. Аз ще стоя до теб, докато се изчистваш — колкото и време да отнеме. Не ти трябва наркотици, Спенсър. И без тях си страхотна.

— *Точно ти ли ще ми говориш така?* — Спенсър я беше побутнала полуигриво, полугрубо. — Все едно не си вземала разни шантави дроги в Исландия? Когато се върна, определено се *държеше* така, сякаш си надрусана. И *сигурно* си била дрогирана, за да хукнеш подир учителя по литература. Вярно, готин е, Ариа, но я си помисли? *Учител?*

Ариа я беше зяпнала изненадано.

— Опитвам се да ти помогна — рече сковано тя.

Спенсър беше скръстила ръце на гърдите си.

— Знаеш ли, държиш се така, сякаш си разкрепостена и готина, но всъщност дълбоко в себе си ти се страхуваш от всичко. — След това се беше обърнала и беше тръгнала към Келси. Приятелката ѝ се беше освободила от ръцете на Джеймс, двете бяха погледнали към Ариа и бяха започнали да си шепнат нещо.

Няколко типични роузуудски момичета, понесли списания „Тийн воуг“, изтръгнаха Ариа от спомените ѝ. Хана въртеше в ръцете си закопчалката на чантата си.

— Получих ново послание — призна тя, а очите ѝ се стрелкаха из залата. — Който и да е А. — Келси или някой друг, — той наблюдава всяко наше движение.

След тези думи Хана рязко праметна чантата си през рамо, скочи от стола и се измъкна през вратата. Ариа се загледа в полюляващата се двойна врата и изведнъж я побиха тръпки. Може би Келси наистина беше А. — тя определено изглеждаше като излязло от релси момиче.

Но как би могла да знае толкова неща за тях? Как би могла да разбере за Ямайка — и че Ариа е хладнокръвна убийца?

Зад гърба ѝ се разнесе тихо покашляне и Ариа изпита острото усещане, че някой я наблюдава. Когато рязко се обърна, тя едва не се сблъска с Клаудия.

— Господи!

— Ш-ш-шт! — изсъска библиотекарката госпожа Нортън от мястото си в началото на залата и погледна строго Ариа.

Ариа примигна при вида на Клаудия, чието униформено сако изглеждаше поне с два номера по-малко и прилепваше плътно около щръкналите ѝ гърди. Клаудия отвърна на погледа ѝ, но вниманието ѝ беше привлечено от бюрото. Веждите ѝ се повдигнаха с любопитство. Ариа погледна надолу и забеляза титулната страница на ръкописа на Езра. Както и страницата с посвещението:

„На Ариа, която направи всичко това възможно.

Твой Езра“

Тя бързо покри страниците с чантата си от кожа на як.

— Какво искаш? — попита тя Клаудия.

— Трябва да поговорим за проекта по история на изкуството — прошепна Клаудия.

— Да се видим в сряда, в шест часа в „Уърдсмит“ — отвърна бързо Ариа, изпълнена с желание да се отърве колкото се може по-бързо от Клаудия. — Ще поговорим тогава.

— Хубаво — рече Клаудия с нормалния си глас, обърна се и се понесе към дъното на залата, където я чакаха Наоми, Райли и Кейт. Щом стигна до тях, четирите тихичко се разкикотиха. Наоми измъкна телефона си и показа нещо на екрана. Те погледнаха отново към Ариа и се разхилиха.

Ариа събра ръкописа на Езра и го напъха в чантата си, чувствайки се напълно разголена. Когато собственият ѝ телефон иззвъня, главата на госпожа Нортън се опъна като на щраус:

— Госпожице Монтгомъри, веднага го изключете!

— Извинете — промърмори Ариа, ровейки в чантата си за телефона, който беше паднал на дъното. Когато видя екрана, сърцето ѝ

замръзна в гърдите. „НОВО СЪОБЩЕНИЕ ОТ АНОНИМЕН НОМЕР“. Тя си пое дълбоко дъх и натисна бутона за прочитане.

Какъв роман щеше да напише Езра, ако знаеше какво си направила?

А.

Ариа пусна телефона си обратно в чантата и огледа стаята. Кирстен Калън надигна глава от компютъризирания каталог. Наоми, Райли и Кейт все още се кискаха в ъгъла. Някой се шмугна между рафтовете, преди да успее да го види.

Хана беше права. Който и да беше А., той ги наблюдаваше отблизо и проследяваше всяко тяхно движение.

17.

ЦЕЛУВКИ В ДВОРА НА ЦЪРКВАТА

Същата вечер Хана се спускаше по стръмния склон към тъмните прозорци на старата църква „Хънтли“, внушителна каменна сграда, която се издигаше върху дванайсет акъра земя в южната част на Роузууд. Някога църквата бе подслонявала богат възрастен железопътен магнат и неговия отбор фехтовачи-олимпийци. Железопътният магнат полудя, уби неколцина фехтовачи и избяга в Южна Америка. Скоро след това имението му беше превърнато в манастир, но хората твърдяха, че откъм най-високите кули продължават да се чуват звуци от фехтовка и призрачни, измъчени викове.

Токчетата на ботите ѝ потъваха в разкаляната почва. По лицето я перна клонка. Две големи дъждовни капки улучиха челото ѝ и кожата ѝ настръхна, и непрекъснато ѝ се струваше, че две огромни очи я гледат откъм дърветата. Къде ѝ беше умът да се съгласи да се срещне с Лиъм тук? Защо *въобще* се съгласи да се среща с него?

Каква идиотка. Как може толкова безумно да се влюби в момче, за което не знае абсолютно нищо, и то само защото ѝ бе направил няколко комплимента и се целуваше страхотно? Историята беше същата като с Патрик, а виж *тя* докъде я докара. Когато предишната вечер си беше тръгнала от „Рю Ноар“, тя се закле да остави всичко това зад гърба си — в никакъв случай нямаше да се занимава със сина на най-големия враг на баща ѝ. А когато сутринта се срещна с татко си в „Старбъкс“, за да обсъдят успеха на флашмоб кампанията, той се мръщеше на нещо, написано във вестника. Хана надникна през рамото му; беше статия за Тъкър Уилкинсън и това колко пари дава за благотворителност.

— Все едно наистина се интересува от множествената склероза — промърмори под носа си господин Мерин. — Цялото му семейство е жива напаст.

— Не и децата му — изписка Хана преди да се усети и да млъкне.

Баща ѝ я погледна остро.

— Всички в това семейство са еднакви.

Но оттогава досега в нея се трупаше болезнен копнеж. Тя не спираше да мисли за начина, по който я гледаше Лиъм, сякаш във вселената не съществуваше друго момиче. Как беше признал тайната на баща си, изглеждайки съкрушен и тъжен. Как искаше да я отведе в Маями, за да я има само за себе си. Как когато беше с него непоносимата самота, която изпитваше след скъсването с Майк, изчезваше и тя забравяше за А., Табита и Келси. Затова когато по-рано същия ден получи есемес от Лиъм, в който той я молеше да се срещнат тук — на достатъчно уединено място, за да не ги види никой, отбеляза тя — Хана не можа да не се съгласи.

Старото имение, превърнато в църква, се издигаше пред нея, огромна сграда с каменни стени, кули и антични цветни стъкла. Изрисуваните по прозорците свещи като че ли се взираха осъдително в Хана. Нещо изшумоля зад ъгъла и тя замръзна.

— *Пс-с-т.*

Хапа подскочи и се обърна. Лиъм стоеше в сенките под един стар стълб за фенер. Тя успя да различи смутената му усмивка. Изпита силно желание да изтича към него, но вместо това остана на мястото си и го погледна несигурно.

— Ти дойде. — Гласът му прозвуча изненадано.

— Няма да остана дълго — отвърна бързо Хана.

Докато се приближаваше към нея, краката му издаваха жвакащи звуци. Той я хвана за ръцете, но Хана бързо ги отдръпна.

— Това не е редно — каза тя.

— Тогава защо го *чувствам* така?

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Баща ми ще ме убие, ако разбере, че съм с теб. Няма ли и твоят да реагира по същия начин? Това не е някаква постановка, нали?

— Разбира се, че не е. — Лиъм докосна бузата ѝ. — Баща ми няма представа, че съм тук. Всъщност аз смятах да те питам дали не е постановка. Споделих с теб една голяма тайна, преди да разбере коя си.

— Няма да кажа на никого — промърмори Хана. — Това е твой проблем, не мой. Освен това баща ми не обича да играе мръсно. „Като твоя“, едва не додаде тя, но замълча.

Лиъм изглеждаше облекчен.

— Благодаря ти. Освен това, Хана, на кого му пука за политическата кампания?

Хана изкриви устните си. Изведнъж осъзна, че не знае какво да мисли.

— Не мога да преживея още един ден, без да те видя. — Лиъм зарови пръсти в косата ѝ. — Досега никога не съм се чувствал толкова силно свързан с някого. Не ме интересува чия дъщеря си. Не бих заменил това за нищо.

Сърцето на Хана се размекна и когато Лиъм започна да я целува, тя вече не усещаше леките дъждовни капки по лицето си. Тялото ѝ бавно се притисна към неговото и тя вдиша аромата на меката му коса.

— Да избягаме заедно — прошепна той в ухото ѝ. — Не в Маями. Някъде по-далеч. Къде искаш да отидем?

— Ами... Париж? — прошепна Хана.

— Париж е страхотен. — Лиъм плъзна ръцете си под ризата на Хана. Тя леко подскочи, когато усети студените му длани по гърба си. — Бих могъл да наема апартамент на брега на реката. Няма да се притесняваме от никакви изборни глупости. Просто ще изчезнем.

— Да го направим тогава — реши Хана, погълната от мига.

Лиъм се отдръпна, бръкна в джоба на сакото си и извади мобилния си телефон. Натисна няколко бутона и го притисна към ухото си. Хана се намръщи.

— На кого се обаждаш?

— На пътническия ми агент. — Екранът на телефона светна зелено. — Обзалагам се, че ще успея да уредя места за утрешния полет.

Хана се изкиска, поласкана.

— Всъщност не говорех *сериозно*.

Лиъм прекъсна позвъняването.

— Само кажи и заминаваме.

— Първо искам да науча всичко за теб — каза Хана. — Например... какво учиш?

— Английска литература — отвърна Лиъм.

— Наистина ли? А не политически науки?

Лиъм отвратено сбърчи лице.

— Политиката не ме интересува.

— А защо номерът на пътническия ти агент е в списъка за бързо набиране?

— Той е стар семеен приятел — отвърна Лиъм.

Хана се запита дали семейство Уилкинсън имат много *стари семейни приятели* — на които политикът сигурно плащаше.

— Бил ли си в Париж досега?

— Веднъж с нашите и брат ми, когато бях на девет. Занимавахме се с обичайните туристически глупости, а аз исках просто да седна в някое кафене и да наблюдавам хората.

Хана се облегна на влажната каменна стена, без да се интересува от мокрите отпечатъци на дупето ѝ.

— Аз ходих веднъж с нашите в Испания. Те се караха през цялото време, а аз се чувствах нещастна. — Лиъм се засмя, а тя изтръпна. Как можа да го изгърси точно сега? — Това не трябваше да ти го казвам.

— Хей, всичко е наред. — Лиъм докосна ръката ѝ. — Нашите също се караха като полудели. Но сега просто... не си говорят. — На лицето му се появи отнесено изражение и Хана веднага разбра, че той си мисли за проблемите на родителите му. Тя нежно докосна ръката му, без да е сигурна как може да го утеши. Изведнъж вратите на църквата се разтвориха с трясък. Лиъм я хвана за ръката и я придърпа в сенките. Навън изскочиха група тийнейджъри, последвани от позната русокоса жена, облечена със сако, имитация на „Бърбери“, но Хана не можа да се досети коя е.

— Съжалявам — каза Лиъм в ухото ѝ. — Поисках да се срещнем тук, защото мислех, че няма да има жива душа.

От църквата наизлязоха още хора. Изведнъж Хана видя позната глава с кестенява коса и настръхна. Това беше Кейт, хванала ръката на Шон Ейкърд. Той вървеше вдървено, сякаш малко се страхуваше от докосването на Кейт. В ръката си държеше флаер, на който с големи букви беше написано „КЛУБ Д“.

Ето защо фалшивото сако „Бърбери“ ѝ беше познато — това бе Кендис, шефката на клуб „Девственици“, чието парти Хана беше съсипала в опитите си да се събере отново с Шон. Сигурно бяха

преместили сбирките си тук. Значи Шон все още беше девственник! Хана умираше от желание да попита Кейт как с била първата ѝ среща с клуб „Д“. Бяха ли се заклели да не се докосват? Шон беше ли ѝ купил вече пръстена с обещание за никакъв секс? Хана несъзнателно се изсмя.

Кейт замръзна и Шон се спря до нея. Тя се огледа.

— Има ли някой тук?

Хана притисна длан към устата си. Лиъм стоеше безмълвно до нея.

— Сигурно е миеща се мечка — рече най-накрая Шон и я поведе към паркинга.

— Познаваш ли я? — прошепна Лиъм, когато двамата се отдалечиха достатъчно.

— Това е доведената ми сестра — отвърна Хана. — Ако ме види с теб, мъртва съм.

Лиъм се вцепени.

— Аз също. Баща ми сигурно ще спре да плаща таксата в „Хайд“. Ще ми вземе колата. Ще ме изрита от вкъщи.

— Значи ставаме двама. — Тя склони глава на рамото му. — Двама бездомници.

— Не мога да се сетя за по-ужасно наказание — рече Лиъм.

Хана наведе глава.

— Това сигурно го казваш на всички момичета.

— Не, не е така. — Той изглеждаше толкова искрен, че Хана се притисна към него и жадно го целуна по устата. Той отвърна на целувката ѝ, след което се прехвърли на бузите, очите, челото ѝ. Ръцете му обгърнаха талията ѝ. Какво като го беше срещнала само няколко дни по-рано? Какво като не беше редно? Какво като семействата им се мразят? Лиъм беше прав: подобна връзка не може да бъде пренебрегната. Тя бе като онези редки комети, които се появяват на няколко хиляди години.

Два часа и милион целувки по-късно Хана се качи в колата си и се отпусна в седалката. Чувстваше се блажена и изтощена. Едва тогава забеляза малката проблясваща зелена светлинка на телефона си. Извади го от джобчето на чантата си и докосна екрана.

„Имате ново съобщение“.

Тя вдигна глава и огледа паркинга. Уличните лампи хвърляха идеални златисти кръгове светлина върху тротоара. Вятърът поклащаше изпочупените знаци и при един свой порив запрати една смачкана хартийка от дъвка в тревата. Нямаше никой. С треперещи ръце тя докосна екрана, за да прочете съобщението.

Ханакинс: Знам, че вие двамата изживявате своята лична история на Ромео и Жулиета, но не забравяй: и двамата умират в пето действие.

А.

18.

ВСИЧКИ ВЕЛИКИ АКТРИСИ ХАЛЮЦИНИРАТ!

— „Плам, пламти! Котел, бълбукай!“ — крещяха в понеделник следобед Наоми, Райли и Кейт, докато обикаляха около казана на сцената в „Роузууд дей“. — „Адска смес, мехури пукай“.

Трите момичета привикаха Бо-Макбет към себе си, поклащайки гърдите си и изпращайки му въздушни целувки, което със сигурност го нямаше в сценария. Те бяха захвърлили училищните униформи и се бяха преоблекли в тесни дънки, къси туники и вещерски шапки в стил Хелюин. Джасмин Брайър, кестенявата второкурсничка, която играеше ролята на лейди Макдъф, сбута Скот Чин, нейния сценичен съпруг.

— Те приличат по-скоро на проститутки, а не на вещици.

— Ядосваш се само защото вчера те отсвириха, когато поиска да седнеш при тях в „Стийм“ — отвърна многозначително Скот и пусна балонче с дъвката си.

Спенсър се сви в стола си и зачовърка несъзнателно с пръст една мъничка дупчица на чорапите си. Залата миришеше на стари обувки, сандвичи със салам, които инструкторът им винаги си носеше за следобедна закуска, и масло от пачули. От сцената се усети някакво вълнение и когато Спенсър погледна натам, Кейт, Наоми и Райли слизаха от подвижния подиум с шапки в ръцете.

— Ъ-ъ-ъ, може ли минутка внимание? — извика Наоми. — Искаме да ви напомним за партито след представлението в петък. Ще се проведе в „Ото“. Надяваме се всички да дойдете. — Докато казваше това, тя гледаше директно в Бо.

Спенсър завъртя очи. Само Наоми, Райли и Кейт биха организирали купон в „Ото“, намиращото се наблизко луксозно бистро. Обикновено партитата за екипа се организираха в залата или в салона по физическо. Две години по-рано го бяха организирали в кафенето.

— Освен това предлагаме да се облечете по-изискано, защото ще има репортери от „Филадельфия сентинъл“ — добави Райли с носов глас, поглеждайки към останалите актьори, които обикновено изглеждаха така, сякаш отиват на Ренесансов панаир — дори когато *не* репетираха Шекспир. — Надявам се, че ще интервюират всички ни.

Пиер изсумтя.

— Тогава по-добре да поработим здраво. — Той забеляза Спенсър на задната редица. — Като стана дума за това, господин М.? Лейди М.? Готови ли сте?

Спенсър скочи.

— Определено.

Бо също се надигна.

Наоми и Райли го изгледаха с копнеж, докато той бавно се носеше по пътеката.

— Успех — каза Наоми и запърха с мигли. Бо я стрелна с презрителна усмивка.

След това момичетата се обърнаха към Спенсър и се изкискаха.

— В нея определено има нещо нередно, не мислите ли? — прошепна Наоми достатъчно силно, че да я чуе Спенсър. — Може би някой наистина е изгубил усещането си за драматизъм.

— Аз лично смятам, че момичето, което я изигра в „Малка сладка убийца“, е много по-добра актриса от нея — рече Кейт. Останалите се изсмяха сподавено.

Спенсър излезе на сцената, без да им обръща внимание. Пиер я погледна с присвити очи.

— Ще репетираме сцената, в която казваш на господин М. да убие краля. Надявам се, че днес ще се представиш по-добре.

— Разбира се — изчурулика Спенсър и праметна кичур руса коса през рамото си. Предишния ден в къщата на Бо бяха репетирали много сцени и тя се чувстваше подготвена. Не спираше да повтаря мантрата си наум: „Направо ще ги разбия и «Принстън» ще ме приеме“. Тя размени погледи с Бо, който също се качи на сцената. Усмихна й се окуражаващо и тя му се усмихна в отговор.

— Добре. — Пиер започна да обикаля сцената. — Тогава ще започнем отначало.

Той махна с ръка на Бо, който зарецитира монолога на Макбет, в който той се колебае дали да извърши убийство. Когато дойде ред на

Спенсър, тя отново повтори мантрата наум. „Направо ще ги разбия и «Принстън» ще ме приеме“.

— „Е, как е там?“ — произнесе тя.

Бо се обърна и я погледна.

— „Пита ли за мен?“.

Спенсър го погледна раздражено, сякаш той наистина бе неин съпруг и за пореден път не беше чул нито дума от онова, което му беше казала.

— „Не знаеш сякаш!“.

Бо наведе глава и каза, че не е нужно да обсъждат повече убийството — той не би могъл да го извърши. Спенсър го погледна, като се опитваше да се постави на мястото на лейди Макбет, както я беше научил Бо. „Влез в кожата ѝ. Постави се на нейно място. Потопи се в проблемите ѝ“.

А за Спенсър това означаваше: потопи се в историята с Табита. Все пак беше съучастничка в убийството ѝ. Мотивите ѝ бяха различни от тези на лейди Макбет, но резултатът бе един и същ.

— „Ти бе облякъл една надежда или тя е пияна?“ — тросна му се тя. „После спала, изтрезняла и ето я, зелено бледа, гледа към лудориите си“.

Двамата продължиха да спорят. Лейди Макбет каза на съпруга си, че ако не извърши убийството, то значи не е истински мъж. След това разкри плана си: да напият прислугата на краля и да го убият, докато подчинените му спят. Спенсър се опита аргументите ѝ да прозвучат колкото се може по-логично и все повече се потапяше в героинята си. В онази нощ в Ямайка тя също се бе проявила като гласа на разума и беше казала на приятелките си, че трябва да спрат Табита. А когато Ариа я блъсна от покрива, Спенсър бе онази, която ги събра и ги увери, че са постъпили правилно.

Внезапно тя забеляза някакво движение с крайчеца на окото си и се обърна. Точно зад Бо, почти прозрачна заради силното сценично осветление, се виждаше русокоса девойка с жълта рокля. Лицето ѝ имаше пепеляв цвят, очите ѝ бяха безжизнени и главата ѝ беше изкривена под странен ъгъл, сякаш вратът ѝ бе прекършен.

Спенсър ахна. Това беше Табита.

Тя изтръпна от страх. Заби поглед в пода, неспособна да погледне отново към ъгъла. Бо се размърда на сцената, в очакване да

чуе последните ѝ реплики. Най-накрая тя надигна глава и погледна към мястото, където бе видяла фигурата. Табита беше изчезнала.

Спенсър се изпъна.

— „Особено когато ние двама със вик и жалби проглушим света?“ — изрече бързо тя и хвана ръцете на Бо. Той кимна и отвърна, че ще извърши злото дело.

Слава Богу, с това сцената приключваше. Спенсър се скри зад завесата и се стовари върху стария диван, който навремето бе използван като декор. Пое си няколко дълбоки, накъсани глътки въздух, сякаш току-що бе преплувала Ламанша. Провал. Пиер сигурно си беше помислил, че продължителната пауза между репликите ѝ се дължи на това, че ги е забравила, а не защото е видяла призрак на сцената. Сега сигурно щеше да я изгони завинаги от пиесата. Може би трябваше направо да пише на „Принстън“ и да се откаже от мястото в полза на Спенсър Ф. Бъдещето ѝ беше съсипано.

Дочуха се приближаващи стъпки.

— Я виж ти, госпожице Хейстингс — разнесе се гласът на Пиер.

Спенсър рязко отдръпна ръце от лицето си. Върху восъчното, гримирано лице на Пиер беше изписано задоволство.

— Явно някой си е написал домашното. Отлична работа.

Тя го погледна и примигна.

— Наистина ли?

Пиер кимна.

— Според мен наистина си успяла да се слееш с лейди М. Тихите писъци много ми харесаха. И не спираше да гледаш в нищото, като обладана от дух. Направо си родена за тази роля.

След тези думи Пиер се завъртя на токовете си и се отправи към сцената. Бо изтича към Спенсър, ухилен до уши.

— Беше невероятно! — извика той и я хвана за ръцете. — Наистина успя да го направиш!

Спенсър леко се усмихна.

— Реших, че съм провалила всичко. Играх като спазматичка.

Бо поклати глава.

— Не, беше *невероятна*. — Той се взря в очите ѝ с такава енергия, че тя усети как бузите ѝ пламват. — Успяла си да откриеш нещо наистина плашещо в себе си, нали? Веднага го разбрах.

— Ами, не съвсем. — Спенсър надникна през завесите. В ъгъла, където бе стояла Табита, нямаше никой. — Докато беше на сцената, не видя никой, нали? — попита тя.

Бо се огледа и поклати глава.

— Не. — Той стисна ръцете ѝ. — Мисля, че след още няколко упражнения ще станеш страхотна. Хайде следващия път да се видим у вас. Какво ще кажеш за четвъртък следобед?

— Добре ми звучи — отвърна Спенсър с треперещ глас. Тогава Бо се наведе напред със смутено изражение на лицето. Спенсър затвори очи, уверена, че ще я целуне, но внезапно дочу слаб шепот:

— Убийца.

Тя отвори очи и се отдръпна. Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха.

— Чу ли това?

Бо се огледа.

— Не...

Спенсър се напрегна, но не долови нищо повече. Може би всичко бе плод на въображението ѝ. Или може би имаше нещо — *някой* — много по-зловещ от това.

А.

19.

КРАДЕЦ НА КНИГИ

По-късно вечерта същия вторник Ариа седеше в едно уединено ъгълче в книжарницата „Уърдсмит“, която се намираше на една пресечка от „Роузууд дей“. От тонколониите се носеше приглушена класическа музика и помещението миришеше на току-що опечени курабийки от съседната пекарна. Но нищо не ухаеше толкова хубаво, колкото одеколонът на Езра, който Ариа вдишваше дълбоко, сгущена в самия Езра. Двамата седяха в кафенето в дъното на книжарницата. Беше много смело от тяхна страна да се прегръщат посред бял ден — Ариа продължаваше да мисли за Езра като за своя сексапилен учител по литература, който беше табу — но никой от учениците не идваше в „Уърдсмит“, освен ако не беше принуден, и абсолютно никой от училището не харесваше кафенето. Това беше наследство от дните, когато Истинската Али беше все още жива — тя бе пуснала слуха, че някой е намерил цял пръст в един от сладкишите, и всички, дори учениците от горните класове, повече не стъпиха тук. Четири месеца след като тръгна с Ноъл, Ариа го излови да се промъква в „Уърдсмит“ между часовете и той най-накрая си призна, че много харесва кексчетата с ягодов крем, които предлагаха в кафенето. Ариа го хареса още повече заради това, че беше преодолял предразсъдъците.

Чакай малко. Защо точно сега се беше сетила за *Ноъл*? Тя се понадигна и погледна Езра в леденосините очи. Сега беше с *него*.

Ариа извади ръкописа му от чантата си и го остави на една от табуретките.

— И така, прочетох го целия — обяви тя с усмивка. — И смятам, че е *страхотен!*

— Наистина ли? — На лицето на Езра се изписа облекчение.

— Разбира се! — Ариа го побутна към него. — Но бях доста... *изненадана* от темата на книгата.

Езра подпря брадичката си с длан.

— Тема на книгата е онова, за което мислех през цялата изминала година.

— Беше толкова... *ярко* — продължи Ариа. — Стилът е изключителен — чувствах се така, сякаш съм вътре в романа. — Всъщност тя донякъде наистина *беше* вътре, но както и да е. — Не мога да повярвам какви обрати имаше. И краят! Леле!

В края на романа Джак се мести в Ню Йорк. Анита заминава с него и двамата заживяват щастливо. Докато накрая следва нещо неочаквано: Джак получава писмо, заразено с антракс, от неизвестен терорист и умира. Но дори това беше романтично: имаше няколко сърцераздирателни сцени, докато Джак умираше в болницата, а Анита стоеше до леглото му.

Ариа отново погледна към ръкописа.

— Ами... каква част от това ти се иска да е истина?

— Исках всичко да е истина — отвърна Езра и я погали по ръката. — С изключение на частта с антракса, разбира се.

Сърцето ѝ подскочи и тя внимателно подбра следващите си думи.

— Значи... когато Джак и Анита се местят в Ню Йорк... — Тя замълча, неспособна да го погледне в очите.

Езра заговори с напрегнат глас:

— Не искам повече да живея без теб, Ариа. Много бих искал да се преместиш да живееш при мен.

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли?

Езра се наведе към нея.

— Толкова много мислих за теб през изминалата година. Та аз дори написах *книга* за теб. Първо можеш да дойдеш през лятото, да видиш как е. Можеш да спечелиш стипендия, може би да си намериш работа в някоя галерия. Ти си кандидатствала в Института за технологии в модата и училището по изкуства „Парсънс“, нали? — Той дори не я изчака да кимне. — Ако те приемат — а аз съм сигурен, че това ще стане, — можеш да се преместиш още следващата година.

Изведнъж лампите грейнаха твърде ярко и главата на Ариа се замая от аромата на вино. Тя му се усмихна въодушевено.

— С-сигурен ли си?

— Разбира се. — Езра я целуна по устните. После се облегна назад и потупа с ръка по ръкописа. — Искам да ми кажеш какво точно

мислиш за това. И то честно.

Ариа прибра косата зад ушите си и се опита да се съсредоточи.

— Ами, много ми хареса. Всяко изречение. Всеки детайл.

— Не може да няма *нещо*, което да не ти хареса.

Кафемашината зад бара се включи и забръмча.

— Добре, мисля, че имаше някои неща — започна колебливо

Ариа. — Не съм сигурна дали Анита трябва да напише на Джак десет хайку — струва ми се твърде прекалено. Може би едно или две ще са достатъчни, не мислиш ли? Аз със сигурност не бих написала толкова много.

Езра се намръщи.

— Затова се нарича творчество.

— Така е — отвърна бързо Ариа. — И... Джак страшно ми хареса, наистина. Но защо е толкова обсебен от скиците на влакови моделчета? — Тя се усмихна и леко докосна устните му с върховете на пръстите си. — Ти никога не би се занимавал с нещо такова.

От двете страни на устните на Езра се образуваха две остри линии.

— Сцените с влаковите модели, които създава, са символични. На живота, който е *искал*, идеалния живот, който не може да получи.

Ариа заби поглед в купчината листи в скута ѝ.

— О... Добре. Сигурно не съм го разбрала добре.

— Като че ли доста неща не си разбрала.

Сърцето ѝ спря от ледената нотка в гласа му.

— Нали каза, че искаш да съм откровена — рече тя с изтънен глас. — Та това са само *дребни* детайли.

— Не, не са. — Езра се отдръпна от нея и се загледа в рекламата на френски цигари без филтър, която висеше на стената. — Може би книгата не струва, както казват всички агенти. Може би точно затова никой не иска да ме представлява. А аз се надявах да стана следващият Велик американски романист.

— Езра! — Ариа отпусна длани на бедрата си. — Книгата е страхотна. Наистина. — Но когато се опита да хване ръката му, той я отдръпна и я сви в скута си.

— Ехо?

Над тях падна сянка и Ариа вдигна глава. До дивана стоеше Клаудия. Копчетата на впитата ѝ блуза бяха разкопчани достатъчно, за

да разкрият пазвата ѝ, а униформената ѝ пола беше навита няколко пъти на кръста, за да подчертае дългите ѝ крака. На главата си беше сложила очила с черни рамки, които я правеха да изглежда като палава библиотекарка.

Ариа скочи толкова рязко, че ръкописът падна от скута ѝ на земята.

— К-какво правиш тук? — Тя се наведе да събере листите и ги прихвана с ластик.

Клаудия разлюля дългата си руса коса, вързана на конска опашка.

— Срецам те тук заради проекта по история на изкуството, забрави ли?

Ариа си спомни за разговора им в библиотеката.

— Казах ти да се срещнем тук *утре*, а не днес.

— Опа! — Клаудия покри устата си с длан. — Моя грешка! — Погледът ѝ се премести върху Езра. Устните ѝ се разтеглиха в заинтригувана усмивка. — Здравсти.

— Здравсти. — Езра се понадигна, за да ѝ подаде ръка, а усмивката му беше много по-мила, отколкото би допаднало на Ариа. — Аз съм Езра Фиц.

— Аз Клаудия Хууско. Ученичка на разменни начала от Финландия. — Вместо да се ръкува с Езра, тя се наведе напред и го разцелува по двете бузи по европейски. След това сбърчи вежди. — Откъде те знам? Името ми е познато.

— Миналата година преподавах в „Роузууд дей“ — отвърна Езра с приятелски тон.

— Не, не това. — Клаудия поклати глава и опашката ѝ отново се разлюля. Тя присви очи. — Ти не Езра Фиц, който пише поезия, нали?

Езра я погледна изненадано.

— Всъщност съм публикувал само една поема — в едно списание в чужбина.

— И се казва „В-26“? — Очите на Клаудия грейнаха.

— Ами, да. — Устните на Езра се разтеглиха в широка, леко скептична усмивка. — Да не би... да си я *чела*?

— „Се титто, се лауло!“^[1] — изрецитира Клаудия на мелодичен финландски. — Прекрасна е! Закачила съм на стената в Хелзинки!

Езра зяпна от изненада. Той погледна Ариа така, сякаш искаше да каже: „Можеш ли да повярваш? Имам си почитател!“. На Ариа ѝ се

прииска да го плесне по главата. Не разбираше ли, че това е просто част от игричката на Клаудия? Тя никога не беше чела поезията му — сигурно беше видяла името му на ръкописа в библиотеката и го беше проверила в Гугъл!

— Аз също съм я чела — похвали се тя, изпълнена с желание да накара Клаудия да замълчи. — Много красиво написана.

— О, но е много по-красива, преведена на фински — настоя Клаудия.

Барманът се приближи и Клаудия пристъпи към Езра, за да го пропусне покрай себе си.

— Винаги съм искала да пиша, затова е много вълнуващо да говоря с истински поет! Написал ли си и други красиви стихове?

— Не знам колко са красиви — отвърна Езра полуподигравателно-полусрамежливо, очевидно му беше приятно да му се възхищават. — В момента работя по един роман. — Той посочи ръкописа, който лежеше на диванчето до него.

— Ох! — Клаудия притисна длани към изпъкналите си гърди. — Цял роман? *Страхотно!* Дано го прочета някой ден!

— Всъщност ако наистина те интересува... — Той ѝ подаде купчината листи. — С удоволствие бих чул мнението ти.

— Какво? — изписка Ариа. — Тя не може да го прочете!

Очите на Клаудия се разшириха невинно. Езра наклони глава поразен.

— Защо не? — попита той и по тона му си пролича, че е засегнат.

— Защото... — Ариа замълча и се опита да му подсказе с поглед, че Клаудия е психопатка. „Защото това е моят роман, а не нейният“ — искаше да каже тя, но осъзна колко жалко и незряло биха прозвучали думите ѝ. И въпреки това романът беше толкова личен. Ариа не искаше Клаудия да го прочете, да разбере за най-важната връзка в живота ѝ.

Езра махна с ръка.

— Това е просто чернова — каза тихо той. — Имам нужда от повече мнения. След което се обърна към Клаудия и се усмихна. — Може би ще ти хареса толкова, колкото и „В-26“.

— Сигурно ще ми хареса! — Клаудия залюля ръкописа в ръцете си. Тя отстъпи назад и помахна с пръсти на Езра. — Добре, аз тръгвам!

Съжалявам, че ви притесних! Ще се видим утре в училище, Ариа!

— Въобще не си ни притеснила — извика Езра и ѝ помахна в отговор. На лицето му се изписа лека доволна усмивка и той изпрати с поглед Клаудия, която се отдалечи наперено към изхода. Ариа отново го хвана за ръката, но той я стисна леко и разсеяно, сякаш мислеше за много по-важни неща — или може би момичета.

[1] Това момиче, тази песен. — Б.пр. ↑

20.

ВСИЧКИ ЛЮБЯЩИ БАЦИ ЗАТВАРЯТ ДЪЩЕРИТЕ СИ ВЪВ ВИСОКИ КУЛИ

Господин Мерин отвори входната врата и посрещна Хана с широка усмивка на лицето.

— Влизай, влизай!

— Благодаря. — Хана внесе вътре сака „Джак Спейд“, натъпкан с достатъчно дрехи за тридневния ѝ престой. След това вдигна малката кучешка клетка, в която носеше миниатюрния си доберман-пинчер Дот и също го внесе вътре. — Имаш ли нещо против да го пусна?

— Няма проблем. — Господин Мерин се наведе и отвори металната вратичка. Малкото кученце, което Хана беше облякла с пуловерче с логото на „Шанел“, веднага изскочи от клетката и затича из всекидневната, душейки навред.

— Ух — разнесе се нечий глас. Изабел, чийто оранжев костюм подходеше на оранжевеещия ѝ фалшив тен, погледна Дот така, сякаш вижда канален плъх. — Това нещо не цапа, нали?

— Не, *той* не цапа — отвърна Хана с най-приятелския глас, който успя да извади. — Може би си спомняш Дот от времето, когато живееше в *моята* къща?

— Може би — отвърна разсеяно Изабел. Докато живееше у Хана, тя се държеше изключително предпазливо с Дот и бърчеше нос всеки път, когато го виждаше да вдига крак край някое дърво в задния двор, преструваше се на отвратена, когато Хана сипваше органична кучешка храна в купичката му и отскачаше от него така, сякаш се кани да я ухапе. На Хана ѝ се *искаше* Дот да беше ухапал Изабел, но той обичаше всички. — Радваме се, че си с нас — продължи Изабел с тон, който според Хана изобщо не прозвуча искрено.

— Радвам се, че съм тук — отвърна Хана и хвърли поглед към баща си. Той изглеждаше толкова щастлив, че е приела предложението му да остава у тях няколко нощи седмично. Времето беше толкова

неподходящо, предвид новата ѝ връзка с Лиъм. Ами ако се случеше така, че Хана извика името му насън? Ами ако баща ѝ прегледа телефона ѝ и открие есемесите, които си бяха разменяли, включително днешните, изпълнени с горещи намеци?

— Ела, ще ти покажа стаята. — Господин Мерин вдигна чантите на Хана и ги понесе към витата стълба. В къщата се усещаше тежка миризма — Хана беше забравила колко обсебена е Изабел от пликчетата с лавандула, които поставяше във всички чекмеджета и купите с потпури, които бе наредила по всички свободни повърхности.

Баща ѝ се изкачи на втория етаж и тръгна към третия.

— Чак горе ли са спалните? — попита нервно Хана. Когато беше малка, тя изнизваше необясним страх, че къщата им ще се подпали и настояваше спалните им да се намират на първия етаж, за да могат да избягат по-лесно — не че родителите ѝ се съгласиха. Може би още тогава предусещаше, че някой ще я затвори в горяща сграда.

— Нашите са на втория етаж, но стаята за гости е на третия. — Господин Мерин погледна през рамо и повдигна вежди. — Наричаме я галерията.

Двамата влязоха в обикновена, бяла стая със скосени тавани и малки квадратни прозорчета. Хана се почувства като в приказката, в която бащата затваря дъщеря си във висока кула, но стаята наистина имаше грамадно легло с пухени завивки, голямо бюро, широк гардероб и телевизор с плосък екран, монтиран на стената. А това дали не беше... балконът на Жулиета? Хана бързо прекоси стаята и отвори плъзгащата се врата. Там наистина имаше мъничко балконче, от което се разкриваше гледка към задния двор, оформен като парк. Тя винаги бе искала да има нещо такова вкъщи.

— Добре ли е? — попита господин Мерин.

— Страхотно е. — Ако не друго, определено беше уединено.

— Радвам се, че мислиш така. — Господин Мерин остави чантите на Хана до гардероба, потупа Дот по главичката и се запъти към вратата. — А сега ела с мен. Ще гледаме новите реклами за кампанията. Бих искал да чуя мнението ти.

Хана го последва обратно по стълбите. Докато минаваше край прозорчето на междинната площадка, тя зърна някакъв проблясък. Навън беше вече тъмно и определено не беше време за разходка из

квартала. Мислите ѝ се върнаха към последното послание на А.: *И двамата умират в нето действие*. Това заплаха ли беше?

Баща ѝ я поведе към всекидневната, където имаше кожено разглобяемо канапе с цвят коняк, кожен диван, маса в същия цвят и голям телевизор, включен на CNN. Кейт седеше в ъгъла на дивана, подвила крака под себе си. До нея седеше не кой да е, а Шон Ейкърд, и я държеше за ръката.

— О... — Хана рязко спря.

Лицето на Шон пребледня.

— Хана. Не знаех, че ще бъдеш тук.

Хана погледна към Кейт, която я дари със захаросана усмивка. Ясно бе, че тя знаеше за идването на Хана... и че беше поканила Шон, за да подчертае, че сега той е неин.

— Здравсти, Шон — поздрави хладнокръвно Хана, изпъна рамене и седна колкото се може по-далеч от щастливата двойка. Какво ѝ пукаше, че Кейт излиза с Шон? Все пак тя също си имаше страхотен приятел.

Не че можеше да каже на някого за него.

Хана отново погледна към Кейт. Доведената ѝ сестра беше сбърчила вежди, сякаш беше очаквала по-силна реакция от нейна страна. Тя наклони тялото си към Шон и облегна брадичката си на рамото му. Шон потрепна; очевидно се чувстваше неудобно. Хана искаше да подметне нещо за това, че ги е видяла заедно на срещата на клуб „Д“, но не посмя.

Изведнъж на екрана на телевизора се появи познато лице и Хана едва не изпищя. Беше снимка на Табита.

— Пиенето по време на пролетната ваканция: трябва ли да сложим край на това? — обяви водещият. Хана скочи, натисна бутона на дистанционното и екранът потъмня. Кейт я изглежда странно.

— Очевидно *някой* очаква с нетърпение да види рекламите ми — пошегува се господин Мерин. Той пхна едно дивиди в плейъра и на екрана се завъртяха рекламите на предизборната му кампания. Хана се облегна назад и се опита да се успокои. Всеки път, когато затвореше очи, тя виждаше снимката на Табита пред очите си.

Първата реклама бе направена с накъсани кадри, като в екшън филм. Втората бе в документален стил, като в сериала „Офисът“.

— Искам честното ви мнение — каза господин Мерин. — Смятате ли, че тези реклами ще повлияят на младите хора?

— Много са забавни и креативни — рече замислено Кейт и се наведе напред. — Но не съм сигурна, че младите гледат реклами. Обикновено ги превъртат.

— Можеш да ги качиш в Ю Тيوب — едва успя да произнесе Хана с разтреперан глас.

Господин Мерин изглеждаше напрегнат.

— Но ще продължим да пускаме туитове, нали? И дали да не организираме още някой флашмоб? Миналата седмица се получи много добре.

— Така е, нали, Хана? — пропя Кейт и впери поглед в Хана. Тя трепна. Какво ли означаваше този поглед? Дали Кейт беше забелязала, че през по-голямата част на презентацията нея я нямаше? Дали беше видяла момчето, с което бе избягала?

— Може този път да опитаме в „Холис“. — Господин Мерин спря плейъра. — Или пък в „Брин Маур“? Може да се прехвърлим и в града, да опитаме в „Темпъл“ или „Дрекъл“.

Кейт прокара пръсти през дългата си кестенява коса.

— Какво мисли конкуренцията на флашмобите? — И отново впери поглед в Хана.

Тя усети как настръхва.

— Откъде да знам?

Кейт сви рамене.

— Не питах точно теб.

Хана прехапа устни и си припомни различните случаи, когато беше с Лиъм. Дали все пак Кейт не ги беше видяла в църквата? Дали *знаеше*? Хана я погледна. Кейт я гледаше втренчено, сякаш я предизвикваше да мигне.

Шон разхлаби яката си, погледът му шареше между двете момичета. Господин Мерин се намести на стола си и повдигна вежда.

— Какво става, момичета?

— Нищо — отвърна бързо Хана.

— Не питай мен. — Кейт разпери ръце. — Тя се държи странно.

Внезапно Хана се почувства изтощена. Тя криеше твърде много тайни.

— Хм, аз трябва да... — Тя скочи от дивата и изтича към вратата. Кейт издаде тих звук, нещо средно между изсумтяване и въздишка.

Тя забърза по коридора и се спря пред дамската тоалетна, забелязвайки един почти изпразнен кашон и нещо, което се подаваше над дивана в трапезарията. Това беше поизтъркан плюшен ротвайлер, с едно почти откъснато ухо. Баща ѝ го беше купил за Хана, след като двамата си бяха измислили героя Корнелиус Максимилиан, с който обичаха да се шегуват. През годините Хана беше изгубила следите на плюшения Корнелиус и реши, че е изчезнал завинаги. Наистина ли баща ѝ го беше запазил толкова дълго?

Тя докосна плюшената му глава, изпълнена с вина и съжаление. Баща ѝ се опитваше да възроди връзката им, а Хана му се отплащаше, като се свързваше с врага. Трябваше да скъса с Лиъм още сега, преди нещата да се задълбочат. Вече криеше твърде много тайни.

Тя бръкна в джоба си и извади телефона. Но когато отвори формуляра за нов есемес, се спря. При мисълта, че повече няма да види Лиъм, коремът ѝ се сви и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Нечия ръка я докосна по рамото. Тя изписка и се обърна.

Зад нея стоеше Кейт с ръка на хълбока.

— Всичко наред ли е? — попита тя с фалшива загриженост в гласа. Погледът ѝ прескочи от лицето на Хана към телефона ѝ.

— Супер е — отвърна троснато Хана и покри екрана с длан. Добре, че още не беше въвела номера на Лиъм.

— А-ха. — Кейт присви очи. — Не ми *изглеждаш* супер.

— Какво ти пука?

Кейт пристъпи към нея и Хана долови миризмата на лосиона ѝ за тяло.

— Криеш нещо, нали?

Хана отмести поглед, опитвайки се да изглежда спокойна.

— Не знам за какво говориш.

Устните на Кейт се разтеглиха в гадна усмивка.

— Нали чу какво каза Том — предупреди тя, заканвайки се с пръст. — Ако някоя от нас има тайни, врагът ще ги разкрие. А ти не искаш това да се случи, нали?

След това, преди Хана да успее да отговори, Кейт отметна през рамо дългата си коса, завъртя се и тръгна обратно към дневната.

Докато се отдалечаваше, тя се изкиска тихо и смехът ѝ накара Хана да потрепери.

Той звучеше точно като на Али. Като А.

21.

СЪЩАТА ЧАНТА, РАЗЛИЧНО СЪДЪРЖАНИЕ

Следобед на следващия ден Спенсър влезе в коридора, и докато оставяше чантата си на стойката за чадъри, дочу гласа на Амилия откъм всекидневната.

— Да започнем от осма стъпка.

Няколко секунди по-късно задуднаха кларинети и заскрибуцаха цигулки. Оформи се мелодията на класическо парче, което звучеше като погребална меса. Изведнъж музиката спря рязко.

— Може би трябва да починем малко — дочу се друг глас.

Спенсър замръзна. Келси беше тук. Отново.

Част от нея искаше да хукне към спалнята и да затръшне вратата зад гърба си, но тя си спомни какво беше обещала на останалите — и на себе си. Ако проучеше Келси достатъчно внимателно, може би щеше да разбере дали тя знае нещо за миналото лято — и дали наистина беше А.

Тя бавно се промъкна към дневната. Вратата беше леко открената. Вътре в стаята Амилия си играеше с кларинета си. Келси беше оставила цигулката си в скута. Изведнъж, като че ли усетила присъствието ѝ, тя вдигна глава, видя Спенсър и трепна. Устните ѝ оформиха едно малко „о“.

Спенсър се дръпна назад и се притисна към стената. И *тя* беше една шпионка! Но след като си пое дълбоко дъх няколко пъти, тя отново надникна през вратата. Келси беше навела глава и се беше съсредоточила върху партитурата. Зад ухото си имаше татуировка на малко цветенце — може и да беше временна. Спенсър се зачуди дали си я е направила в поправителното училище.

След това се замисли за нощта на техния арест. Тя беше започнала както обикновено. Спенсър грабна учебниците си от бюрото и се качи в стаята на Келси. Общежитието изпробваше нова система

ключалки — шифровани вместо с ключове — и Келси беше дала кода си на Спенсър. Тя го набра на клавиатурата и влезе в празната стая — Келси беше все още в салона. Спенсър реши, че може да глътне едно „Лесно шест“ още сега, за да може да се задейства точно когато започнат да учат. Но след като порови из чантата си, установи, че шишенцето с хапчета е празно. Тя надникна в статуетката на Буда, където Келси държеше дрогата си. Нейните хапчета също бяха свършили.

Врълхлетя я паника. Изпитите им бяха след три дни, а тя беше стигнала едва до въпрос седемнайсет от трийсет и един по древна история. Финиъс я беше предупредил, че ако спре да пие хапчетата, ще последва абстиненция и тя ще бъде съсипана. Единственото логично решение беше да му се обади за още, но Спенсър нямаше представа къде се намира той. Два дни по-рано Финиъс не се появи на училище. Когато Спенсър и Келси отидоха в стаята му в общежитията, тя беше празна. Леглото беше голо, в гардероба нямаше никакви дрехи. Спенсър се беше опитала да се свърже с него по телефона, но той не отговори. Компютърен глас я уведоми, че гласовата му поща е пълна.

Прозвуча пиукането на електронната ключалка и Келси влезе в стаята със свеж и спокоен вид. Спенсър скочи на крака.

— Нямаме повече хапчета — изтърси тя. — Трябва да намерим още.

Келси се намръщи.

— Как?

Спенсър сви устни и се замисли. Финиъс беше споменал някакви коректни дилъри в Северна Филадельфия и й беше дал визитката на един от тях в случай на необходимост. Тя я извади и започна да набира номера. Келси впери поглед в нея.

— Какво правиш?

— Хапчетата ни трябват, за да учим — отвърна Спенсър.

Келси пристъпи от крак на крак.

— Може би ще успеем да се справим и без тях, Спенс.

Но тогава от другия край на линията се разнесе глас. Спенсър се изпъна и избърбри кодовите думи, които според Финиъс щяха да спечелят доверието на дилъра и после му каза от какво има нужда. Той й даде адреса си и двамата се разбраха да се видят.

— Готово — каза тя след миг и затвори. — Да вървим.

Келси продължи да седи на леглото със събути обувки.

— Мисля да остана тук.

— Не мога да го направя сама. — Спенсър извади ключовете на колата си от джоба. — До половин час ще сме готови.

Но Келси поклати глава.

— И без хапчетата съм добре, Спенс.

Спенсър изпъшка, отиде до Келси и я издърпа от леглото.

— След няколко часа ще пееш друга песен. Обувай си чехлите. Да вървим.

Най-накрая Келси отстъпи. Те свиха през няколко мрачни улици в един запуснат квартал, подминаваха заковани с дъски прозорци и стени, одраскани с графити. По верандите седяха младежи, които се оглеждаха нервно. Някакви се сбиха зад ъгъла и Келси изписка. Спенсър се зачуди дали е постъпила правилно — може би това изобщо не беше добра идея.

Но съвсем скоро те отново се озоваха в колата с хапчетата в ръце и се отправиха към общежитието. Спенсър подаде една таблетка на Келси и двете ги изпиха с топъл спрайт. Когато се отдалечиха достатъчно, Келси въздъхна с облекчение.

— Повече никога няма да ходим там.

— Съгласна съм — отвърна Спенсър.

Когато завиха към портала на „Пен“ в огледалото за обратно виждане проблеснаха две ярки светлини. Измяука сирена. Келси и Спенсър се обърнаха и видяха как университетската патрулка се приближава към тях.

— *Мамка му* — изсъска Спенсър и изхвърли шишенцето през прозореца.

Полицейската кола отби встрани и даде сигнал на Спенсър да направи същото.

Келси я погледна с ококорени очи.

— Какво ще правим сега, по дяволите?

Спенсър погледна към изплашеното лице на Келси. Внезапно я изпълни абсолютно спокойствие. В сравнение с всичко, което беше преживяла с Али, всички послания на А. и моментът, в който едва не загина, това тук изглеждаше като игра.

— Чуй ме — каза тя на Келси. — Нищо лошо не сме направили.

— Ами ако са ни проследили от квартала? Ами ако това е капан? Ами ако намерят хапчетата?

— Ние... — Един полицай почука по прозореца. Тя го свали и погледна невинно сериозното му лице.

Ченгето впери поглед в тях.

— Ще слезете ли от колата?

Келси и Спенсър се спогледаха. Никоя от тях не каза нищо. Ченгето въздъхна шумно.

— Излезте. От Колата.

— Келси е права. Да си починем малко, момичета — каза Амилия. Спенсър се сепна, изтръгната от спомените. Всички музикантки наставаха от местата си.

Спенсър изпадна в паника, отстъпи назад и се шмугна в килера, където се съхраняваха зимните палта, една стара кучешка вратичка, три различни прахосмукачки и кучешка козина. Тя изчака докато всички отидат в кухнята, молейки се никой да не я забележи. През процепа на вратата се виждаха чантите и палтата на гостенките, струпани върху дървената пейка в коридора. Сред мантата „Бърбъри“, якетата „Джей Крю“ и чантите „Кейт Спейд“ се забелязваше една блестяща златиста торба, същата като нейната.

„Еднакви сме!“ — беше казала Кел си няколко дни по-рано, когато беше видяла чантата ѝ.

Може би имаше някакъв начин да разбере дали Келси знае повече. Спенсър изчака края на почивката, после се стрелна към входната врата и грабна собствената си чанта „Диор“. След това изтича до купчината дрехи, взе чантата на Келси и сложи своята на нейно място. Чуждата чанта миришеше различно, на плодови свещи. Трябваше ѝ само няколко минути, за да я прегледа. Келси дори нямаше да разбере, че липсва.

Тя се затича нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж, затвори вратата на спалнята зад гърба си и разтвори чантата на Келси. Вътре имаше същото портмоне от змийска кожа, което Келси носеше миналото лято в „Пен“ и едни пинцети „Туизърман“ — тя никъде не отиваше без тях. В чантата се въргаляха комплект резервни струни, флаер на някаква си група „Дъ Чембърмейдс“, върху който бе надраскан номерът на някой си Роб, гилза гланц за устни и няколко

разноцветни химикала. Спенсър се облегна назад. Вътре нямаше нищо уличаващо. Може би наистина я беше връхлетяла параноята.

В този момент забеляза айфона на Келси, пъхнат в предния джоб. Тя го измъкна и прегледа папката с есемеси за някакви съобщения от А. Такива нямаше, но това не означаваше нищо — Келси можеше да има втори телефон, също като Мона. На главния екран имаше папка, озаглавена „Снимки“. Спенсър чукна по нея и на екрана изскочиха няколко поддиректории. Имаше снимки от бала, от дипломирането, Келси с група усмихнати момичета от „Сейнт Агнес“ — нито едно от тях не беше в групата музикантки. И тогава тя зърна папката, от чието заглавие кръвта ѝ се смръзна. *Ямайка, пролетна ваканция.*

От долния етаж отново се разнесе оркестрова музика, тромава и нехармонична. Спенсър погледна към папката. Това беше просто съвпадение, нали?

Много хора ходеха в Ямайка през пролетната ваканция — не беше ли прочела в „Ю Ес уикли“, че това е най-предпочитаната дестинация от гимназисти и студенти?

С треперещ пръст тя натисна бутона за достъп до съдържанието на папката. Когато на екрана се появи първата снимка, Спенсър видя познатите скали, от които те четирите бяха скочили в първия си ден в курорта. На втората снимка беше ресторантът на покрива, където четирите вечеряха почти всеки ден. На една снимка Келси позираше заедно с Жак, барманът, който им правеше силен пунш с ром.

Стомахът ѝ се сви. Това бяха „Скалите“.

Тя бързо прегледа и останалите снимки, на които се виждаше огромният басейн, синият, облицован в мозайка коридор, който водеше към спацентър, петнистите кози, които се мотаеха край хоросановите стени на хотела. И там, посред бял ден, почернял и облечен с тениската от отбора по лакрос, седеше Ноъл Кан. До него се виждаше Майк Монтгомъри, който държеше в ръка бутилка бира. Ако край тях не бяха минали няколко гости на хотела, Кейси щеше да е запечатала на снимката и тях четирите.

Спенсър премина на следващата снимка и едва не изкрещя. В нея се вираше Табита, щастлива и жива, облечена със златистата рокля, която носеше в нощта, когато Спенсър и останалите я бяха убили.

Айфонът се изплъзна от ръцете ѝ. Сякаш нещо голямо и тежко се беше стоварило върху гърдите ѝ и пречеше на въздуха да стигне до

дробовете ѝ. В съзнанието ѝ изкристализираха подробностите. Келси е била в „Скалите“ по същото време, когато там са били Спенсър и приятелките ѝ. Може би Келси е познавала Табита. Може би Келси е видяла какво са сторили с нея. И когато Спенсър натопи Келси за нещо, за което виновна бе самата тя, Келси бе решила да си отмъсти... като новия А.

Тя имаше доказателство. Келси беше А. И нямаше да се спре, докато веднъж завинаги не съсипе Спенсър.

22.

ЧОВЕК ВЗЕМА РЕШЕНИЯ НАЙ-БЪРЗО, КОГАТО Е ЗАПЛАШЕН

По-късно същата вечер Ариа седеше на дивана в къщата на Байрън, а навън валеше като из ведро. Тя трябваше да работи по проекта си за часа по история на изкуството — Клаудия беше отменила втората им среща в „Уърдсмит“ и я беше пренасочила за петък — но вместо това разглеждаше някаква страница, наречена „Жилища в Бруклин“, която предлагаше страхотни апартаменти в кварталите Бруклин хейтс, Кобъл хил, Уилямсбърг и Ред Хуук. Колкото повече четеше за Бруклин, толкова повече се убеждаваше, че двамата с Езра са родени за това място. Почти всеки значим писател живееше в Бруклин. Езра сигурно щеше да си уреди издаване на книгата само с влизането в някое от местните кафенета.

Майк връхлетя в стаята, облечен с невероятно чиста тениска и тъмни дънки.

— Отиваш ли някъде? — попита Ариа, надигайки глава.

— Излизам — промърмори Майк и грабна един органичен бонбон без захар от купата, която Мередит беше оставила на масата. Тя бе от хората, които смятаха, че консумацията на захар скъсява живота.

— На среща ли? — подкачи го Ариа. Все пак Майк беше обул хубавите си маратонки — онези, които не бяха изкаляни.

Майк се престори, че полага огромни усилия да развие обвивката на бонбона.

— Двамата с Колийн излизаме. Не е кой знае какво.

— Усамотявате ли се на репетициите?

Майк потрепна.

— Нищо подобно. Имам предвид, че тя не е... — Той притисна длан към устата си и впери поглед в призмата, която Мередит беше окачила на прозореца.

Ариа се понадигна.

— Не е... *Хана*?

— Не — отвърна бързо Майк. — Щях да кажа, че не е като онази мацка от скайп, примерно, която все ми се натиска. — После се тръшна на старото кресло, което Байрън твърдеше, че е намерил на улицата като студент. — Добре де. Може би исках да кажа точно това.

— Щом *Хана* толкова ти липсва, защо не ѝ го кажеш?

Майк я погледна ужасено.

— Защото момчетата не постъпват така. Не искам да ме смятат за лигльо.

Ариа изсумтя. Откъде на момчетата им хрумват такива глупави идеи? Тя се премести към него.

— Виж какво, не мога да ти кажа подробности, но се събрах с човека, с който бях миналата година. Някой, който страшно много ми липсваше и който мислех, че ме е забравил. Но той се върна и каза, че също съм му липсвала. Това е *романтично*, Майк. Не те прави да изглеждаш женчо.

Майк схруска шумно бонбона и я погледна неуверено.

— Значи окончателно скъсвате с Ноъл?

Ариа наведе очи. Все още ѝ беше трудно да говори за раздялата им.

— Да.

— Значи отново си с Шон Ейкърд?

Ариа сбърчи нос, изненадана от това предположение. Дори беше забравила, че е излизала с Шон... и че е *живяла* известно време с него.

— Кой е той, тогава? — Майк вдигна вежди.

Ариа погледна към сайта с апартаментите и затвори капака на лаптопа, преди брат ѝ да успее да го види. Трябваше да му каже за Езра, но се чувстваше... неловко. Предишната година Майк беше научил за връзката ѝ с Езра и я беше нарекъл шантава почитателка на Шекспир. Може би все още щеше да му се струва странно. На вратата се позвъни. Ариа погледна брат си.

— Това Колийн ли е?

Майк поклати глава.

— Срещата ни е в „Кинг Джеймс“. Ще се опитам да я убедя да отидем заедно в „Агент Провокатор“ — очевидно тази вечер там има модно ревю на бельо. Мога да ти кажа само две думи: двойни Д-та.

Ариа завъртя очи, отмести учебниците си настрани и се запъти към входната врата, избягвайки ловко пръснатите по пода детски играчки. Когато отвори вратата, тя се озова пред подгизналите от дъжда Спенсър, Хана и Емили, които се бяха свили под малката козирка над верандата. Ариа примига изненадано.

— Може ли да влезем? — попита Спенсър.

— Разбира се. — Ариа отвори по-широко вратата и вътре нахлу студен вятър. Момичетата влязоха в коридора и съблякоха мокрите си якета. Майк се появи на вратата, но щом видя Хана, се завъртя на пети и се оттегли в бърлогата си.

— Трябва да поговорим — каза Спенсър, след като окачи якето си на закачалката. — Може ли да отидем в стаята ти?

— Ами, добре. — Ариа се обърна и ги поведе нагоре по стълбите към спалнята ѝ. Щом влязоха вътре, тя затвори вратата. Момичетата насядаха където намерят и се заозъртаха притеснено. След като Истинската Али се опита да ги убие и те отново се сближиха, приятелките бяха прекарвали заедно часове тук, но не бяха идвали откакто се бяха върнали от Ямайка. Дори Емили, на която Ариа продължаваше да се обажда почти всяка вечер, изглеждаше притеснена и нервна, сякаш предпочиташе да се намира на някое друго място.

Спенсър седна на пода, побутна встрани Пигтуния, плюшеното прасе на Ариа, и извади един айпад от чантата си.

— Трябва да ви покажа нещо.

На екрана се появи поредица от снимки. Когато Спенсър чукна на първата, Ариа веднага разпозна розовата хоросанова сграда на курорта, в който бяха отседнали в Ямайка. След това видя снимка на облицованите с мозайка маси, където бяха закусвали всяка сутрин. След като Спенсър отново докосна екрана, на него се появи лицето на Ноъл сред група пияни младежи. След това се появи снимка на Табита в жълтата ѝ рокля. Русокосото момиче се усмихваше право в камерата, а на ръката ѝ синееше избелялата гривна, същата като онези, които Тяхната Али им беше раздала след Онова с Джена.

Сърцето на Ариа подскочи.

— Кой ги е снимал?

— Бяха в телефона на Келси. — Лицето на Спенсър беше преbledняло. — Отмъкнах ѝ чантата, докато беше у дома, и ги свалих

на една флашка.

Емили изглеждаше ужасена.

— Откраднала си ѝ снимките?

— Трябваше — отвърна отбранително Спенсър. — Не разбираш ли какво означава това? Тя е била в Ямайка по същото време, когато и ние сме били там. Тя със сигурност е А. Знае какво сме направили в Ямайка и сега е тръгнала да отмъщава.

Емили се прокашля.

— Според мен Келси не е А. Онзи ден ѝ споменах, че те познавам и тя не се ядоса. Просто сви рамене. Не мисля, че знае нещо.

Очите на Спенсър проблеснаха.

— *Вижда*ла си се с нея отново?

Емили леко потрепери.

— Аз...

Ариа се обърна и я погледна.

— Чакай малко, ти познаваш Келси?

— Дълга история промърмори Емили. — Запознахме се на едно парти, преди да разбере какво ѝ е причинила Спенсър. Но тя наистина е много мила. Мисля, че Спенсър не е права за нея.

— Ем, трябва да стоиш далеч от нея! — изписка Спенсър. — Тя знае всичко за Ямайка! Тя има снимка на *Табита*!

— Но защо не те е заплашила още като сте се запознали в „Пен“? — Емили задъвка нокътя на палеца си. — Ако е знаела, че си направила нещо ужасно, защо не го е споменала?

— Не е трябвало да ме заплашва в „Пен“ — обясни Спенсър. — Все още не бях направила нищо, за да я предизвикам. Може би дори не е осъзнавала какво е видяла в Ямайка — но след това, по-късно, когато я прецаках, тя е свързала отделните парчета заедно. Може би през цялото време, докато е била в поправителното училище, е събирала информация за нас... и Табита.

— Това ми се струва твърде преувеличено. — Емили притисна колене към гърдите си. — Това, че е била в Ямайка, не означава, че е виновна *или* че знае нещо. Ноъл и Майк също бяха там, но ние не предполагахме, че *те* са видели нещо.

— Ноъл и Майк нямат причина да ни мразят — възрази Спенсър. — А Келси има.

Всички се спогледаха нервно. Отвън вятърът разлюля клоните на дърветата и къщата издаде няколко почти човешки писъци и стонове. Ариа погледна снимката на Табита. Едното ѝ око беше притворено в шеговито намигане, сякаш искаше да ѝ каже: „Пипнах ли те!“. Ариа затвори очи, припомняйки си изкривеното ѝ лице, когато я бутна от покрива. Вината я връхлетя като лавина.

— Според теб как трябва да постъпим, Спенсър? — прошепна Хана. — Ако Келси е А. и знае какво се е случило с Табита, защо не е отишла в полицията? Какво я спира?

Спенсър сви рамене.

— Може би не иска да замесва ченгетата. Може би иска да се разправи с нас по своя си начин.

Ариа усети как стомахът ѝ се свива. Мона Вандерваал се беше опитала да вземе нещата в свои ръце. Както и Истинската Али. И в двата случая четирите едва не загинаха.

— Ариа? — извика Мередит от долния етаж. — Вечерята е готова!

Ариа смутено погледна трите си стари приятелки.

— Искате ли да останете за вечеря?

Хана се изправи.

— Трябва да вървя.

— Имам домашно — отвърна Спенсър, а Емили измърмори някакво също толкова смотано оправдание. Трите слязоха по стълбите, облякоха якетата си и се изгубиха в дъждовната нощ. Ариа затвори вратата плътно и се облегна на нея, чувствайки се празна и уплашена. Не бяха постигнали нищо. Може би знаеха кой е А... но какво трябваше да направят по въпроса? Да си стоят в Роузууд и да чакат Келси да ги издаде? Да си стягат багажа за затвора?

Тя се послуша и чу как приятелките ѝ палят колите си, които бяха спрели до тротоара, и изведнъж я заля толкова силна омраза към Роузууд, че дори пръстите на краката ѝ се вцепениха. Имаше ли нещо хубаво в живота ѝ тук, освен появата на Езра? Ужасните тайни, които пазеше, моментите, които искаше да забрави, се бяха случили в Роузууд. Добре де, в Ямайка. И в Исландия, но тя побърза да изхвърли тази мисъл от главата си.

Върна се обратно във всекидневната. Майк го нямаше, сигурно се беше измъкнал навън, докато Ариа и останалите бяха в стаята ѝ.

Когато отвори лаптопа си, тя започна да пише имейл до Езра:

„Искаш ли да се преместя с теб в Ню Йорк още СЕГА? Бих могла да попълня гимназиалните си кредити онлайн. Не искам да чакам. Искам нашият живот заедно да започне“.

Тя натисна бутона за изпращане и отново затвори лаптопа. С този ход Ариа печелеше две неща: не само обичаше Езра, но и щеше да напусне Роузууд. Искаше да се махне оттук колкото се може по-скоро.

23.

ЕМИЛИ ПОЛУЧАВА ПОБУТВАНЕ

Следобед на следващия ден Емили спря на паркинга зад туристическата пътека Стокбридж и веднага забеляза черната тойота хечбег на Келси. Дъждът беше спрял и слънцето отново се беше показало, а лъчите му караха всички дървета да изглеждат още по-зелени и разлистени. Преди да излезе от колата, тя се обърна и с присвити очи огледа профучаващите по пътя автомобили. Когато край нея премина един мерцедес купе, тя внимателно го огледа. Дали това беше колата на Спенсър или беше малко по-наситено сребриста? Емили загриза нокътя си. Какво би казала Спенсър, ако види Емили и Келси заедно? Когато Келси ѝ беше пратила имейл, питайки я дали е съгласна да се поразходят заедно по туристическата пътека след училище, Емили се беше поколебала, спомняйки си за срещата със Спенсър и останалите предишната вечер. Но само след миг отговори утвърдително. Спенсър не може да ѝ казва с кого да дружи. Снимката на Табита в телефона на Келси я притесняваше, но само защото Келси беше отишла в Ямайка по същото време, когато там бяха Емили и приятелките ѝ, не означаваше, че тя е А. На всичкото отгоре днешната разходка с Келси даваше на Емили възможността да събере още информация и да докаже веднъж завинаги, че Спенсър греши.

Заклучи колата си и тръгна през паркинга към Келси. Тя носеше голямо шише с вода и беше облечена в панталони цвят каки, туристически обувки и черен суичър „Норт фейс“, който беше почти еднакъв с този, който бе облякла Емили. Имаше нещо изплашено в походката ѝ — тя стъпваше отсечено, тялото ѝ се поклащаше. Сякаш беше изпила десетина чаши кафе еспreso.

— Това е едно от любимите ми места — каза Келси. Гласът ѝ също беше твърде писклив. — Преди непрекъснато идвах тук.

— Пътеката е страхотна. — Емили последва Келси покрай големия знак с часовете, през които можеше да се използва пътеката, и няколко предупреждения за лаймската болест и кърлежите. — Когато

бях по-малка, не ме пускаха да идвам тук. Майка ми беше сигурна, че наоколо се крият разни хора, които отвлечат деца.

— И ти й вярваше? — подразни я Келси.

— Малко — призна си Емили.

— А пък аз си мислех, че си лошо момиче. — Келси я щипна по ръката. — Не се тревожи. Аз ще те пазя от големите лоши похитители.

Двете започнаха да се изкачват по тясната пътека. По пътя се разминаха с възрастна двойка, която разхождаше златист ретривър, а трима бегачи се скриха зад завоя. Емили внимаваше къде стъпва, за да не се спъне в някой от счупените клони, които бяха нападали по земята. Отнякъде се донесе кокосовият аромат на слънцезащитен крем и в съзнанието на Емили отново проблеснаха снимките, които Спенсър беше откраднала от телефона на Келси. Тя прочисти гърлото си.

— Обичам да ходя на къмпинг, но това не е представата ми за идеална ваканция. Предпочитам океана.

— *Обожавам* плажовете — въздъхна Келси.

— Била ли си някога на Карибите? — попита Емили. Сърцето й затупка учестено в очакване на отговора на Келси.

Келси заобиколи един грамаден камък.

— Няколко пъти. Миналото лято ходих в Ямайка.

— И аз бях там миналата година. — Емили се надяваше, че гласът ѝ е прозвучал достатъчно изненадано. — Ти през пролетната ваканция ли ходи?

— Аха. — Келси се обърна и устните ѝ се разтегнаха в заинтригувана усмивка. — И ти ли?

Емили кимна.

— Сега остава да сме били и в един и същи хотел — пошегува се тя. Или поне се надяваше, че е прозвучало като шега. — Аз бях отседнала в „Скалите“. Там има невероятни скали, от които човек може да скача в океана. И наистина страхотен ресторант.

Келси се спря на пътеката и примигна.

— Шегуваш се, нали?

Емили поклати глава, устата ѝ пресъхна. Тя огледа лицето на приятелката си в търсене на някакви признаци за смущение или лъжа, но Келси изглеждаше толкова невинна, наистина изненадана. „Ако видя катеричка на онова дърво, Келси е невинна“ — каза си тя и

погледна към големия дъб пред нея. И наистина на един от големите клони подскачаше катеричка.

— В коя седмица от ваканцията? — попита Келси.

Емили ѝ отговори и Келси възкликна, че тогава е била почивката и на „Сейнт Агнес“.

— Не мога да повярвам, че не съм те забелязала — каза след миг Келси. — Само си помисли. Още тогава сме можели да станем приятелки. — Тя докосна ръката на Емили. — Или дори *повече* от приятелки.

Всяко нервче в ръката на Емили се напрегна. Когато си пое дълбоко дъх, въздухът ухаеше на роса и плодородна почва, сякаш всички растения край пътеката разцъфтяваха. Тя се вгледа в ясните зелени очи на Келси. Приятелката ѝ беше или невероятно добра лъжкия, или наистина не знаеше нищо. Може би се беше запознала с Табита в „Скалите“, но изобщо не знаеше какво се бе случило с нея. Със сигурност нямаше никаква представа какво са сторили Емили и приятелките ѝ.

Изведнъж Емили забеляза познатото разклонение на пътеката.

— Може ли да се отклоним за малко? Искам да видя дали нещо е все още тук.

Келси кимна. Емили сви в разклонението и стигна до малък каменен фонтан, който се намираше до скосения кален склон. В цимента имаше два отпечатъка на длани. Над единия пишеше *Емили*. Над другия — *Али*.

Келси се наведе и докосна отпечатъка.

— Твоят ли е?

— Аха. — Емили преглътна тежко, вперила поглед в мъничката ръчичка на Али, запазена във вечността. — Веднъж двете с Али се промъкнахме до тук. Тъкмо бяха излези основите на фонтана и тя предложи да оставим отпечатъците си.

Емили си спомняше деня толкова ясно, сякаш беше вчера. Беше пролет, няколко месеца преди фаталната ѝ целувка с Али в къщичката на дървото. Докато се разхождаха по пътеката, Али изброяваше момчетата от техния клас и питаше Емили кой според нея е сладък.

— Трябва ти приятел, Ем — пропя тя. — Или може би се пазиш за някой специален?

А сега Келси поклати сериозно глава.

— Не мога да си представя как си се чувствала, след като си изгубила толкова близка приятелка.

По главната пътека премина група деца, които се смееха шумно.

— Липсва ми, но вече не съм сигурна кое може да ми липсва — рече тихо Емили.

— Какво имаш предвид?

— Ами вземи например боулинга онзи ден. Али заведе там мен и приятелките ми, когато за пръв път излязохме заедно. Искаше да останем сами известно време, за да се сбlijим. Тогава си мислех, че е готино, че тя наистина иска да ни опознае, но сега се чудя дали не го е направила, защото е била *Кортни*, която тъкмо е навлизола в живота на Али и се е преструвала на нея. Може би излизането е нямало нищо общо с приятелството ни, а тя просто се е нуждаела от време, за да се вземе в ръце, а не да се мотае с популярните в „Роузууд дей“ хлапета, които сестра ѝ е познавала толкова добре.

— Това е невероятна измама — каза Келси с ококорени очи.

— Знам. — Емили се загледа в короните на дърветата. — Липсват ми *старите* спомени за Али. Онези, в които си мислех, че е страхотна приятелка. Трябва да премисля отношенията си с нея. Всичко, което приемах за истина, се оказа лъжа.

— Това сигурно те побърква.

— Да. Най-вече защото... — Емили замълча, мислейки си за скорошните си сънища с Истинската Али. Всички проблясъци на руса коса, които беше виждала, всички обсебващи аромати на ванилов сапун, които беше усещала. Убедеността ѝ, че Али е все още жива и наблюдава всяко нейно движение. — Опитвам се да мисля само за хубавите неща в Али и да забравя онова, което се случи наистина. Така е по-лесно. Така че в главата ми Моятта Али е все още онова весело, опияняващо момиче, което можеше да върти всички на малкия си пръст.

— Сигурно това е един от начините да се справиш.

Емили отметна шава назад и се усмихна на Келси.

— Ти малко ми напомняш за нея.

— Така ли? — Келси притисна ръка към гърдите си. Изглеждаше леко пребледняла. Емили я докосна по рамото. — В добрия смисъл. Тя беше наистина... невероятна.

Келси прехапа долната си устна. После леко се приближи и Емили усети леката миризма на препаратата против комари върху кожата ѝ.

— Според мен *ти* си наистина невероятна.

Ръцете на Емили настръхнаха. Тя се наведе към нея. Очакваше Келси да се отдръпне, но момичето остана на мястото си, на сантиметри от лицето ѝ. Емили погледна към дългите ѝ, бледи мигли. Луничките по ушните ѝ миди. Златистите точки в зелените ѝ очи. Устните им се докоснаха. Сърцето на Емили биеше учестено.

След няколко секунди Келси се отдръпна, усмихвайки се смутено.

— Леле.

Те се наведоха една към друга, за да се целунат отново, но група момчета навлязоха в сечището и се запътиха към фонтана. Келси се извърна. Момчетата ги огледаха и изгрухтяха някакви поздрави. Келси ги погледна, а пръстите ѝ потрепераха. Лицето ѝ изглеждаше нервно, съвсем променено.

— Имаш ли нещо против да изчакаш тук за секунда? — прошепна тя в ухото на Емили. — Трябва да пишкам.

— Разбира се — отвърна Емили.

Докато Келси се отдалечаваше към храстите, Емили остана на мястото си и започна да разглежда съдържанието на телефона си, за да не се наложи да разговаря с момчетата. След като всички се напиха, те отново се шмугнаха в храстите и се отдалечиха към пътеката.

По склона се разнесоха стъпки, последвани от писъка на ястреб. След това настъпи тишина. Дърветата като че ли се сгъстиха около нея, причинявайки ѝ лек пристъп на клаустрофобия. Слънцето се скри зад облак, наоколо притъмня. Емили се взря в дърветата, питайки се къде се губи Келси.

Изведнъж тя чу шумолене, причинявано от движещо се сред храстите тяло. Секунда по-късно две силни ръце я блъснаха в гърба.

— Хей! — извика тя и залитна напред.

Краката ѝ се плъзнаха по меката кал. Преди да се усети, тя вече се търкаляше по стръмния кален склон и размахваше ръце, опитвайки се да се хване за нещо, което да спре падането ѝ. Пред нея се появиха клони и храсти и тя се вряза в тях. Острите съчки раздраха кожата ѝ. Тя се претърколи на една страна и силно удари лакътя си. Прониза я

остра болка и извика. Най-накрая заби нокти в пръстта и усети как скоростта ѝ се забавя. Спря се в дъното на хълма, уловена в мрежа от корени на изтравниче и сухи клони. Дънките и ръцете ѝ бяха покрити с кал. Усещаше вкуса на кръв в устата си, а по бузите ѝ имаше нещо мокро и лепкаво.

С разтуптяно сърце тя се обърна и погледна нагоре. На върха на хълма, до фонтана, стоеше някаква фигура, полускрита в сенките. Емили ахна, съзряла русата коса и фината фигура. Между дърветата се понесе познатото хихикане и тялото ѝ се разтрепери. *Али?*

— Емили!

Когато Емили примигна, русата фигура беше изчезнала. Миг покъсно на нейно място стоеше Келси, притиснала длан към устата си.

— О, Боже! — изпищя тя. После се спусна надолу по хълма, хващайки се за клоните на дърветата, за да запази равновесие, защото обувките ѝ се плъзгаха по калта. Когато стигна до Емили, тя вече се беше изправила и се проверяваше за счупени кости. Но всъщност беше само уплашена от случилото се... и от фигурата, която беше видяла току-що.

Келси огледа Емили от една ръка разстояние. Крайчетата на устата ѝ увиснаха разтревожено надолу, по челото ѝ се появиха капчици пот. Тя изглеждаше изплашена и ръцете ѝ трепереха.

— Добре ли си? Какво се случи?

Гърдите на Емили се надигаха и спускаха трескаво. Драскотините по кожата ѝ я изгаряха при всяко движение.

— Някой... ме *блъсна*.

Очите на Келси се разшириха.

— Някое от момчетата?

Емили поклати глава, все още неспособна да си поеме дълбоко дъх. Хихикането отекна в ушите ѝ. Тя усети нечие чуждо присъствие, някой, който се криеше наблизо и наблюдаваше. Тя инстинктивно бръкна в джоба си и извади телефона. И вътре естествено я очакваше ново съобщение. С треперещи пръсти тя натисна бутона за четене.

Понякога имаме нужда някой да ни побутне, Емили.
Ти и твоите приятелки сте наясно с това, нали?

А.

24.

ЖИВОТЪТ ИМИТИРА ИЗКУСТВОТО

Четвъртък следобед Спенсър преглеждаше вестника, когато една шарена реклама привлече вниманието ѝ.

„Тази вечер в двайсет часа само по CNN: в безопасност ли са вашите деца по време на пролетната ваканция? Три весели пролетни почивки с ужасен край“.

В ъгъла на екрана се появи снимка на Табита. Спенсър веднага обърна страницата, но после реши, че това не е достатъчно, нахвърля я на малки парченца и я хвърли в кофата. Но дори това ѝ се стори ненадеждно. Тя погледна към парченцата с крайчеца на окото си, после скочи от стола и погледна през прозореца. Между дърветата помръдна сянка. Като че беше някой с руса коса.

Убийца.

Спенсър се завъртя и притисна ръце към главата си. Кухнята беше празна. Беатрис и Руфъс дремеха на пода и лапите им потрепераха. Ако тук имаше някой, те щяха да се скъсат да лаят, нали? Какво ѝ *ставаше*, по дяволите?

Телефонът ѝ издаде силен лаещ звук и Спенсър подскочи. Взе го от масата и видя, че Емили ѝ беше пратила есемес.

„Направо откачам. А. Току-що ме блъсна по хълма при пътеката Стокбридж“.

Спенсър погледна към всекидневната, спомняйки си за проблясъците и гласа, който беше чула. Амилия и останалите от оркестъра не бяха тук, но смятаха да се съберат по-късно същата вечер.

„Келси не беше с теб, нали?“ — написа тя в отговор.

Настъпи продължителна пауза, след което отговорът на Емили цъфна на екрана:

„Не“.

„Вече не излизаш с нея, нали?“ — написа Спенсър.

Емили отново отговори с една дума:

„Не“.

„Добре“ — отвърна Спенсър.

* * *

— Значи тук се е случила онази история с Алисън, а?

Четирийсет минути по-късно Спенсър и Бо стояха в задния двор на семейство Хейстингс и се подготвяха за поредната репетиция на „Макбет“. Спенсър беше убедена, че ще е повече от готова след вчерашната репетиция. Бе се уговорила с училищния фотограф да обърне специално внимание на нейните изяви в съботното представление. Дори беше съчинила имейл до комитета по приемането, в който описваше пиесата; оставаше само да прикрепи към писмото видеофайл с брилянтното си изпълнение.

Бо се вгледа в изкривените, почернели, напукани дървета, които бяха останали след пожара, подпален от Истинската Али година по-рано. Вляво се виждаха останките от някогашния хамбар, превърнат от семейство Хейстингс в приятна къща за гости... която също бе изгорена от Истинската Али.

— Да — отвърна тихо Спенсър. — Вече идвам много рядко тук. Твърде е зловещо.

— Съгласен съм. Това място е като обитавано от духове. — Бо тупна с крак по мръсната, покрита с плочки пътека, която водеше към хамбара. Същата, на която преди почти пет години Спенсър и Тяхната Али се бяха сбили в последната нощ от седми клас. Бяха се скарали заради Иън Томас, в който и двете бяха влюбени. Спенсър беше блъснала Али, която падна на земята, но после бързо скочи на крака и изтича по пътеката. Дълго време след това Спенсър смяташе, че Али беше отишла на среща с Иън и той я беше убил. Но всъщност нейната

сестра-близначка я беше пресрецнала и беше сложила край на живота ѝ.

— Както и да е. — Бо се обърна и погледна Спенсър. — Готова ли си да се слееш с героинята си?

Спенсър сви рамене.

— По-готова не мога да бъда.

Бо се усмихна.

— Вчера се справи страхотно, но днес мисля, че трябва да опитаме още нещо. Нали ти казах, че свързвам побоите от детството ми с ролята ми на Макбет? Сега е твой ред да го направиш. Опитай се наистина да се превъплътиш в нея. Представи си как премахваш личността, която е застанала на пътя ти към успеха. Може би не си искала да го правиш, но така или иначе се е наложило.

Спенсър се втрени в него. Това ѝ напомни за случилото се с Табита... и Келси.

— Мисля, че бих могла да опитам — рече тихо тя.

— Застани там — посочи ѝ Бо. Повтори думите на лейди Макбет, когато е изпълнена с вина.

— „Излизай, проклето петно!“ — изрече Спенсър.

— Добре. Сега затвори очи и отново ги повтори.

— „Излизай, проклето петно!“ — повтори Спенсър, затворила очи. „Излизай, проклето петно!“ — Тя си представи лейди Макбет как броди в нощта и се опитва да изчисти окървавените си ръце от срама, от който никога не би могла да се спаси. „Излизай, проклето петно!“ — Отново изпита вината за случилото се с Табита. Отвори очи и се взря в дланите си, представяйки си, че са покрити с кръв — кръвта на Табита, която току-що бе паднала от покрива. Застави се да преживее отново онази ужасна нощ в Ямайка. Как Табита се хвърли към Хана. Как се сборичка с Ариа. Как Ариа я бутна през ръба. Как търсеха тялото ѝ по брега, но не намериха никаква следа. Как всяка следваща сутрин изпитваше ужас да отиде до океана, убедена, че тялото на момичето може да е било изхвърлено на брега през нощта. Как преди няколко седмици видя ужасяващата новина за откриването на Табита.

Но докато повтори репликата още няколко пъти, в съзнанието ѝ надделя един по-различен спомен. Тя се видя да стои в онази задушна, лошо осветена стая в полицията. Беше минал час след разговора ѝ с Хана. Спенсър не знаеше дали приятелката ѝ ще изпълни плана, но

отвън се чуваха шумове и звънене на телефони. Най-накрая един полицаи върхлетя в стаята и я погледна.

— Свободна си — каза сърдито той и ѝ посочи вратата.

— Т-така ли? — заекна Спенсър.

Той ѝ подаде телефона.

— Запомни съвета ми, госпожице Хейстингс. Завърши лятната си програма и се прибери у дома, в предградията. Бъди добро момиче. Не ти трябва да се забъркваш с хапчета.

— Ами Келси? — избъбри Спенсър, докато вървеше по коридора.

Устните на ченгето се изкривиха в грозна усмивка. В този момент се отвори друга врата. Двама полицаи изведоха Келси в коридора. Тя изпищя и размаха ръце.

— За какво говорите? — рече тя. — Какво съм направила?

— Знаеш много добре — изръмжаха ченгетата.

Очите им се срещнаха и Келси погледна умолително Спенсър. *За какво говорят те?* Но в изражението на лицето ѝ имаше нещо, за което Спенсър избягваше да мисли. Досега.

Това беше гняв. Сякаш тя знаеше точно какво е направила Спенсър.

— „Излизай, проклето петно!“ — повтори Спенсър за пореден път, вперила поглед в ръцете си, точно както лейди Макбет направи в пиесата. Внезапно шепите ѝ се напълниха с малки, бели кръгли хапчета. Това не бяха ли... „Лесно шест“?

Тя изпищя и ги хвърли във въздуха. Откъде се бяха взели? Спенсър се огледа за Бо, но той беше изчезнал. Дворът беше празен.

— Бо? — извика тя. Никакъв отговор. Навън притъмняваше. Колко време беше минало?

Дърветата шумоляха от вятъра. В далечината се обади бухал и слаба миризма на изгоряло подразни обонянието ѝ. Тя отново погледна към шепите си; незнайно как хапчетата отново се бяха появили.

— Махайте се! — Спенсър се опита да ги махне, стържейки по дланите си с нокти, докато те не се зачервиха и по кожата ѝ не се появиха червени линии. — Не мога да се покажа с тях! — изпищя тя. — Ще ме хванат!

Но хапчетата не се махаха от дланите ѝ. Спенсър задъхано се обърна и закрачи към малкото езерце зад хамбара.

— Махайте се, махайте се, *махайте се!* — изпищя тя и потопи ръцете си в застоялата, полузамръзнала вода. Почти не чувстваше студа. Известно време ръцете ѝ останаха във водата, след което тя ги извади. Хапчетата *още* бяха там. — Не! — изкрещя тя и прокара мокрите си ръце през косата си. Студена, зловонна вода потече по лицето ѝ, влезе в очите и устата ѝ.

Пропука клонка. Спенсър скочи на крака, от ръцете ѝ продължаваше да капе вода.

— Кой е там? — извика тя с разтуптяно сърце. Ченгетата ли бяха? За нея ли са дошли? Дали щяха да видят хапчетата в ръцете ѝ и да я отведат?

Някой иззад храста се изкиска. „Ш-ш-шт“, рече друг глас. Между дърветата се появиха две фигури. Едната беше Келси. Другата — Табита. Двете стояха, хванати за ръце, и гледаха Спенсър.

— Здравсти, Спенс — каза Келси, без да сваля очи от мокрите ѝ ръце. — Да не би да чувстваш вина, убийцо?

— Не можеш да избягаш от нас — прошепна Табита. — Знаем какво направи.

Тя се усмихна загадъчно и тръгна надолу по хълма. Спенсър се обърна рязко и кракът ѝ се закачи в някакъв дебел, усукан корен. След миг тя се озова на земята, а главата и дясното ѝ рамо цопнаха в ледената вода. Лицето ѝ веднага изтръпна от студа. Когато отвори очи, над нея се бяха навели Келси и Табита с протегнати ръце. Готови да я удавят. Готови да си отмъстят.

— Съжалявам! — избъбри Спенсър, докато шляпаше с ръце в ледената вода.

— Но не достатъчно — изръмжа Келси, натискайки гърдите ѝ надолу.

— Не съжаляваше, когато го направи! — извика Табита, стиснала я за шията.

— Но съжалявам сега! — Спенсър се опитваше да се освободи от момичетата, но те я държаха здраво. — Моля ви, недейте!

— Спенсър?

Някой я издърпа от потока. По гърба ѝ се стече ледена вода. Студеният въздух я защита по бузите. Когато отново отвори очи, Келси и Табита бяха изчезнали. Вместо това пред нея стоеше Бо и намяташе якето си на раменете ѝ.

— Всичко е наред — утеша я той. — Всичко е наред.

Спенсър почувства как Бо я отвежда по-далеч от гората. След миг тя отвори очи и се огледа, хълцаща и задъхана. Отново се намираше в задния двор на къщата им. Когато погледна дланите на ръцете си, те бяха празни. Но докато виденията за Келси и Табита бяха изчезнали, *истинската* Келси стоеше на няколко метра от нея заедно с Амилия и още няколко от музикантките, които бяха дошли за вечерната репетиция. Очите ѝ бяха широко отворени и на лицето ѝ се прокрадваше доволна усмивка.

— Какво ѝ става? — попита Амилия с отвращение в гласа.

— Всичко е наред — отвърна Бо и поведе Спенсър към къщата.
— Просто провеждахме упражнения по театрално майсторство.

— К-какво *стана*? — прошепна замаяно Спенсър, докато се изкачваха по стъпалата на верандата.

Бо се ухили.

— Беше невероятна. Тотално влезе в образа. *Буквално* се потопи в Метода. Повечето актьори учат години наред, за да постигнат подобна емоционална връзка. Утре направо ще ги разбиеш.

Той ѝ помогна да влезе през плъзгащите се врати. Спенсър се опита да се усмихне, сякаш през цялото време е знаела какво прави, но усещаше вътрешностите си омекнали и разкъсани, сякаш през тях беше минало торнадо. И когато се обърна, забеляза, че истинската Келси продължава да я гледа. Усмивката не беше изчезнала от лицето ѝ, сякаш беше наясно каква е причината за странното поведение на Спенсър.

Сякаш знаеше всичко.

25.

„НО СТОЙ, КАКВА Е ТАЗИ СВЕТЛИНА, КОЯТО ОТ ПРОЗОРЕЦА ИЗГРЯВА?“

Хана отвори очи. На екрана на електронния часовник грееха в червено цифрите 2:14. На стената висеше голям плаката на групата „Бийч хаус“, а прозорците бяха покрити със спуснати щори. Това не беше никоя от спалните ѝ. Къде се намираше, по дяволите?

Когато седна в леглото, пружината му изскърца. В огледалото на отсрещната страна се отрази бледата светлина от коридора. На вратата на гардероба висеше украсена с мъниста завеса. На абажура се полюляваше освежител за въздух във формата на четирилистна детелина. Върху бюрото Хана забеляза снимка на момиче с червена коса в сребърна рамка. До нея бяха струпани учебници.

Хана рязко си пое дъх. Това беше стаята на Келси в университетското общежитие — тя си спомняше някои подробности от миналото лято, когато се беше промъкнала вътре. Но сега се намираше тук... и защо?

Една ръка докосна рамото ѝ. Хана рязко се обърна и едва не изкрещя. Точно зад нея стоеше познато русокосо момиче със сърцевидно лице и запомняща се усмивка. Истинската Али. Тя беше облечена със синя оксфордска риза и бял блейзър, който носеше в деня, когато семейство Дилорентис бяха обявили завръщането си в Роузууд.

— Да не искаш да подхвърлиш нещо? — подигра ѝ се Али, цупейки устни.

— Разбира се, че не! — Хана скри шишенцето с хапчета зад гърба си. — А ти какво правиш тук? Нали трябва да си...

— Мъртва? — Али покри устата си с длан и се изкиска. — Ти знаеш, че не е така, нали, Хана? — След което се спусна към нея с протегнати ръце.

Хана се изправи рязко в леглото, дишайки тежко. Тя погали с ръка хладните чаршафи и зачака пулсът ѝ да се успокои. Отново се намираше в малката спалня в къщата на баща ѝ. Радиаторът тихо съскаше в ъгъла. Вратата ѝ беше затворена, а по телевизора вървеше късното повторение на „Последният ергенски запой“.

Но присъствието на Али се усещаше силно. Дори можеше да се подуши ваниловия ѝ сапун.

Бз-з-з. Хана извърна глава. Айфонът ѝ проблесна и на екрана се появи съобщение от Лиъм.

„Здрасти. Излез на балкона“.

Тя предпазливо се измъкна от леглото и отиде на пръсти до вратата, която водеше към балкончето на Жулиета. Дот се надигна от кучешкото си креватче и я последва. Бравата леко изскърца, когато я натисна. В стаята нахлу студен въздух, носещ със себе си смразяващия мирис на зима.

— Па!

Хана изпищя. Дот кратко излая.

— Леле! — Лиъм сграбчи Хана за раменете. — Спокойно! Аз съм!

— *Изплаши* ме! — извика Хана. Дот залая истерично.

— *Ш-ш-шт.* — Лиъм се наведе и погали кучето. — Това трябваше да е тайна среща, а не купон за всички съседи!

Хана погледна Лиъм. Той беше облякъл анорак „Джей Крю“, тъмни дънки и туристически боти. Тя погледна от балкона.

— Как разбра къде живея? И как успя да се качиш тук?

— Потърсих те в Гугъл — отвърна Лиъм. — И... се изкатерих. — Той посочи дървената рамка за увивни растения, която покриваше едната стена на къщата.

— Не можеш да идваш тук — прошепна Хана. — Баща ми е на долния етаж. И мисля, че доведената ми сестра ни е усетила!

Лиъм прибра кичур коса зад ухото на Хана.

— Помислих си, че мога да ти дойда на гости с преспиване.

— Да не си полудял? — Хана погледна към затворената врата на стаята си, почти очаквайки да види Кейт да наднича през вратата —

или още по-лошо, да се появят баща ѝ и Изабел. Какво щеше да прави с Лиъм тогава? Да го блъсне от балкона? Да го скрие под леглото?

Лиъм я хвана за ръцете.

— Кажи ми, че съм ти липсвал.

Хана впери поглед в бледите си крака, които се подаваха от крачолите на пижамата ѝ, след което погледна към плюшения Корнелиус Максимилиан, който лежеше на леглото. Ако позволише на Лиъм да остане, щеше да изгуби всичко. Но когато погледна топлите му, меки очи, дяволитата усмивка и очарователната трапчинка на дясната буза, сърцето ѝ се разтопи.

Без да каже нито дума, Хана го придърпа в спалнята. Двамата се стовариха в леглото. Ръцете му я галеха по цялото тяло, а устните му изпиваха кожата ѝ. Тя усети как засмуква шията ѝ; сигурно щеше да остане червена следа, но това не я интересуваше. След миг той се отпусна на леглото и я погледна.

— Толкова ми е добре с теб; мисля, че мога да споделя всичко и ти няма да ме осъждаш. Никое момиче не ме е карало да се чувствам така.

— И аз изпитвам същото към теб — прошепна Хана. — Невероятно е.

— *Вълшебно* — отвърна той. — Досега не вярвах в съществуването на сродни души, но вече мисля по съвсем различен начин.

Хана подпря брадичка на ръката си.

— Кажи ми нещо, което не си казвал на никой друг.

— Все едно признанието, че ме е страх от паяци, не е достатъчно? — Лиъм легна по гръб. Минаха няколко секунди, преди да заговори отново. — Когато бях малък, си имах въображаем приятел. Той беше вампир.

Хана сбърчи нос.

— Наистина ли?

— Аха. Казваше се Франк и приличаше на Дракула. Спеше в гардероба ми, с главата надолу, като прилеп. Карах майка ми да слага чиния за него на масата.

Хана се изкиска тихичко.

— Защо точно вампир?

Лиъм сви рамене.

— Не знам. Изглеждаше ми яко. Искрах Франк да ми е баща, вместо *истинския* ми баща. С него не се разбирахме особено. — Той погледна смутено Хана. — И все още е така.

Хана се размърда; не искаше да говорят за бащата на Лиъм.

— Аз също имах много въображаеми приятели. Всъщност двамата с баща ми ги измислихме заедно. Като един голям бухал на име Хортензия, който идваше да ме пази, докато спя — страхувах се от тъмното, страхувах се да бъда сама. Когато бях в четвърти клас и нямах *истински* приятели, баща ми рисуваше картинки на Хортензия върху пликите ми с обяда. Много беше мило. — Тя затвори очи и си представи грубите, недодялани рисунки на баща ѝ върху кафявата хартия. Беше ги събирала в училищната си папка и когато се чувстваше особено самотна, си ги разглеждаше. Но после, в пети клас, рисунките изведнъж секнаха. Горедолу по същото време, когато родителите ѝ започнаха да се карат.

— Страхотно е, че баща ти е до теб — каза тихо Лиъм.

Хана изсумтя.

— Всъщност беше.

— Какво се случи?

Дот тихо похъркваше в ъгъла, заспал отново дълбоко. Под вратата се забелязваше тясната жълта ивица светлина. Хана си представи баща си в голямото му легло заедно с Изабел. Представи си Кейт в нейното легло в съседната до тях стая, заспала с маска на очите. Бащата на Хана беше казал, че на техния стаж няма спални за гости, но когато Хана мина по коридора, забеляза, че до тяхната спалня има още една стая, пълна с принадлежностите за плетене на Изабел. Защо не беше настанил Хана в нея? Нима беше забравил колко се страхуваше от тъмното и как сънуваше кошмари? Ако го беше споменал, Хана щеше да се смути, но поне можеше да ѝ предложи.

Хубаво, че беше намерил Корнелиус, но беше ли достатъчно? Тя продължаваше да се чувства така, сякаш я държи на разстояние, далеч от *истинското* му семейство.

Хана погледна Лиъм, изпълнена с тъга.

— Двамата с баща ми бяхме много близки — каза тя, — но нещата се промениха. — Тя му разказа как се е сприятелила с Али по време на развода на родителите ѝ, но дори превръщането ѝ в най-популярното момиче в „Роузууд дей“ не успяло да компенсира

напускането на баща ѝ. Спомни си отново за смразяващия епизод в Анаполис, когато двете с Али срещнаха Кейт за пръв път.

— След като Кейт се появи, повече не можех да се чувствам добре — въздъхна тя. — Винаги съм смятала, че баща ми я харесва повече.

Лиъм кимаше и задаваше въпроси, хващайки Хана за ръката, когато на нея ѝ идваше да заплаче.

— Сега нещата са по-добре между нас и не трябва да се оплаквам — каза тя. — Но просто искам отново да се върна назад, когато двамата с баща ми бяхме много близки. Но работата е там, че във времето, когато искам да се върна... Тогава не бях щастлива. Може да съм била популярна, но пак си бях дебела и грозна и най-добрите ми приятели непрекъснато ми се подиграваха. Как мога *наистина* да искам да се върна в онова време? Сякаш копнея за някакво време, което не съществува.

Лиъм въздъхна.

— Аз копнея за времето, когато нашите се разбираха.

— Съжалявам за всичко, което се е случило между тях — прошепна Хана. — Сигурно ти е много трудно.

По лицето на Лиъм премина отнесено изражение. Той въздъхна дълбоко и хвана ръцете на Хана.

— В момента ти си единственото положително нещо в живота ми. Обещай ми, че няма да позволим на нищо да застава между нас. И обещай, че ще ми казваш всичко. Не искам да има тайни между нас.

— Разбира се. — Една досадна мисъл се настани в главата ѝ. Тя със сигурност не беше разказала всичко на Лиъм — все още не. Той не знаеше за Новия А. Нито за Келси. Или Табита.

В съзнанието ѝ отново се появи спалнята в общежитията. Почти не си спомняше пътуването от Роузууд до Филадельфия в нощта, когато Спенсър я изпрати в „Пен“. Хана паркира на мястото, където ѝ беше казала приятелката ѝ и без проблеми намери отключения вход. Никой не я спря, докато въвеждаше кода за стаята на Келси. Никой не каза нищо, когато бравата щракна и тя се вмъкна вътре. Хана измъкна хапчетата от джоба си и ги пхна под възглавницата на Келси, но после размисли, и вместо това ги сложи в чекмеджето на нощното шкафче. Минута по-късно вече беше излязла от стаята. Две минути след това

позвъни на полицията и им каза точно каквото ѝ беше наредила Спенсър.

Чувството за вина я връхлетя едва когато на път за дома подмина един полицаи, който тестваше за алкохол две момичета край магистралата. Едното от тях приличаше малко на Келси, с червеникава коса и слаби крака. Изведнъж Хана си представи какво ли преживява Келси, и то заради нея. Не ѝ ли стигаше, че се чувстваше виновна заради Ямайка? Трябваше ли да отбие, да се обади на ченгетата и да им каже, че е направила грешка?

Хана си пое рязко дъх. Ако беше казала на полицаите, че е направила грешка, щеше ли А. — Келси — да ги преследва сега? Може би си бяха заслужили гнева на Новия А. Може би сами си бяха виновни за това.

— За какво си мислиш?

Хана примигна, озовала се отново в стаята си. Лиъм беше спрял да ѝ разтрива раменете и внимателно се взираше в лицето ѝ. Тайната се завъртя около тях толкова осезаемо, почти като трети човек в леглото. Може би щеше да е по-добре да каже на Лиъм. Може би той щеше да ѝ помогне да реши какво да прави.

Но тогава отвън мина кола и двигателят ѝ изрева. Нещо погъделичка носа ѝ и тя леко кихна. Тези две елементарни действия промениха всичко. Тя *не можеше* да каже на Лиъм.

— Нищо — отвърна тихо Хана. — Просто съм щастлива, че съм с теб.

Той я прегърна силно.

— И аз се радвам, че съм с теб.

Гласът му звучеше спокойно и уверено. Но дори след като заспа в ръцете на Хана, тя продължи да се взира в тавана. Колкото и да се опитваше, имаше усещането, че нито една от тайните ѝ нямаше да остане скрита за дълго.

Не и ако зависеше от А.

26.

НАЛИ МАЙКАТА НА АРИА Й ЗАБРАНИ ДА ВОДИ МОМЧЕТА В СТАЯТА СИ?

Петък следобед Езра надникна в стаята на Ариа в къщата на Ила и се усмихна.

— Еха. Точно както си я представях.

— Наистина ли? — каза Ариа, поласкана, че той си е направил труда да си представи стаята ѝ.

Училищният автобус спря зад ъгъла и от него се изсипаха ученици. Ила беше в галерията, а Майк на лакрос, което означаваше, че в продължение на един час Ариа и Езра разполагаха с цялата къща. След това Ариа трябваше да се срещне с Клаудия да говорят за проекта по история на изкуството. Тя огледа стаята си, опитвайки се да я види през очите на Езра. Ето ги старите лавици за книги, които Байрън беше намерил на битака, натъпкани с книги и списания. Върху античната тоалетна масичка, която Ила беше започнала да реставрира, но бързо се отегчи, бяха струпани бижута, козметика, парфюми и шапки. Върху бюрото ѝ беше подредена колекцията ѝ от плюшени играчки, които тази сутрин трескаво беше събрала от леглото си, когато се досети, че следобед може да има посещение от Езра. Той нямаше нужда да разбира, че Ариа спи с Пигтуния, Господин Плетен котарак, Господин Плетен козел и Господин Плетеното квадратно нещо с гумените ръце, което Ноъл ѝ беше спечелил на един летен панаир. Всъщност Ариа не знаеше защо все още пази Господин Плетеното квадратно нещо. Ноъл може и да беше много сладък онзи ден, когато хвърляше стрелички по балоните, докато ѝ спечели точно играчката, която искаше, то тя беше сигурна, че ако му бъде дадена възможност, Езра ще бъде още по-сладък на панаира.

Той погали с пръсти плетения абажур, който Ариа беше открила в един антиквариат, усмихна се на нарисувания с писалка автопортрет,

който тя си беше направила в десети клас и се загледа през прозореца към канадските гъски, които плаваха в езерцето.

— Това е наистина страхотно убежище. Сигурна ли си, че искаш да го напуснеш?

— Искаш да кажеш, за да отида в Ню Йорк? — Ариа се тръшна върху леглото. — Все някога ще трябва да го напусна.

— Но... толкова скоро? Да завършиш училище онлайн? Говори ли с вашите за това?

Ариа настръхна, раздразнена, че Езра споменава родителите ѝ, сякаш тя е още малко дете.

— Те ще ме разберат. Вече са живели в Ню Йорк, когато са били млади. — Тя наклони главата си на една страна, внезапно изпаднала в паника. — Защо? Не искаш ли да се върна с теб? — Тя се сети за срещата с Клаудия. Макар че си беше обещала да не повдига въпроса за това, че той бе позволил на Клаудия да прочете ръкописа му, тя не можа да не почувства отровното жило на ревността.

— Разбира се, че искам да дойдеш. — Езра стисна здраво ръцете ѝ. — Просто... нали не идваш заради някоя друга причина? Вчера видях Ноъл Кан в „Макдоналдс“...

Ариа се засмя смутено.

— Не е заради Ноъл.

Какво друго би могла да каже? „Ами, има един човек на име А., който знае всички ужасни неща, които съм извършила. И, о, да, освен това иска да ме убие“. Предишната вечер Емили ѝ се беше обадила и ѝ беше казала, че А. я е блъснал по един стръмен склон до туристическата пътека Стокбридж. Ариа ужасно се изплаши. Трябваше да се махне от града, по-далеч от психопата А. и огромният, анонимен Ню Йорк ѝ се струваше идеалното скривалище.

Тя улови ръцете на Езра.

— Искам да отида там само заради теб. Разглеждах разни места в Бруклин — можем да си наемем чуден апартамент там. Можем да си вземем куче. Или котка, ако ги харесваш повече. Можем да си я разхождаме на каишка.

— Звучи страхотно — промърмори Езра и отметна кичур коса от очите на Ариа. — Ако наистина го мислиш сериозно, ще започна да подготвям нещата и можем да тръгнем след два дни.

Ариа се наведе към него и го целуна, а той ѝ отвърна. Но когато тя отвори очите си за миг, неговите също бяха отворени. Той гледаше към нещо в другия край на стаята.

— Това първото издание ли е? — Езра се отдръпна назад и посочи към една от книгите на рафта. На корицата със златисти печатни букви пишеше: „И изгрява слънце“. — Изглежда ми много стара.

— Не, баща ми я открадна от библиотеката на „Холис“. — Ариа се изправи, издърпа книгата и му я подаде. Когато той я отвори на първата страница, от нея се разнесе миризмата на стара хартия. — Но ми е една от любимите.

Езра я смушка в коляното.

— Мислех, че *моята* книга ти е любимата.

Тонът му беше шеговит, но той изглеждаше сериозен. Наистина ли очакваше от нея да го сравнява с Хемингуей?

— Все пак „И изгрява слънце“ е литературен шедевър — изтърси тя. — Но твоята също е хубава. *Наистина*.

Езра издърпа ръцете си от нейните и ги отпусна в скута си.

— А може би не е.

Ариа потисна едно изпъшкване. Дали тази несигурност беше част от него, или просто се беше появила във връзка с книгата?

— Книгата ти е невероятна — отвърна тя и го целуна по носа. — Ела да легнеш до мен.

Той неохотно се отпусна върху възглавницата ѝ. Тя започна да го гали по косата. Секунди по-късно вратата на долния етаж се затръшна.

— Ариа? — разнесе се гласът на Ила.

Ариа скочи в леглото и сърцето ѝ се качи в гърлото.

— *По дяволите*.

— Какво? — Езра също седна.

— Това е мама. Не трябваше да се връща поне още няколко часа. — Ариа скочи от леглото и бързо нахлузи обувките си. После подаде на Езра половинките му. — Трябва да се махаме оттук.

Тъглчетата на устните на Езра увиснаха.

— Няма ли да ме запознаеш с нея?

Токчетата на Ила затракаха по дървения под на долния етаж. В главата на Ариа жужаха най-различни мисли.

— Аз... Нямах време да я подготвя. — Тя погледна към безизразното изражение на Езра. — Ти ми беше *учител* миналата година. Мама ходи на учителска среща с теб. Не мислиш ли, че ще се получи доста неловка ситуация?

Езра повдигна рамене.

— Всъщност не.

Ариа го зяпна, изненадана. Но сега не беше моментът да спори с него.

— Хайде — каза тя, хвана го за ръката и го повлече надолу по стълбите тъкмо когато Ила влезе в тоалетната. Ариа грабна палтото му от гардероба в коридора, пхна го в ръцете му и го избута през вратата.

Навън светът миришеше на нагрети от слънцето тротоари и пушеци комини. Ариа тръгна по каменната алея към фолксвагена на Езра, който беше паркиран край тротоара.

— Скоро ще поговорим за Ню Йорк, нали? — избъбри тя. — Имам да ти показвам цял куц апартаменти.

— Ариа, почакай.

Ариа се обърна. Езра беше спрял до вратата с ръце в джобовете.

— Да не би да се *притесняваш* да те виждат с мен?

— Разбира се, че не. — Тя се приближи до него. — Но все още не съм готова да обясня на майка ми какво се случва. Предпочитам да го направя сама, когато си събера мислите.

Езра се взря в нея с потъмнели очи, но после кимна.

— Добре. Ще се видим ли утре?

— Да. Или... чакай. — Ариа стисна очи. — Утре имам ангажименти в училище. — Тогава беше представлението на „Макбет“. Двете с Ила щяха да гледат Майк, а после да ходят на следпремиерно парти. Ариа в никакъв случай нямаше намерение да води Езра на нещо в „Роузууд дей“. — Какво ще кажеш за неделя?

— Неделя да бъде. — Езра я целуна по бузата, качи се в колата и потегли.

Ариа го изпрати с поглед, притиснала ръце към гърдите си. От лявата ѝ страна се появи някаква сянка и тя се обърна. Нещо помръдна в гъстите храсти, които разделяха тяхната къща от съседната. Ариа мерна проблясък на руса коса. Мокрите листа пропукаха под нечи стъпки.

— Ехо? — извика тя.

Но гората изведнъж застина. Ариа здраво стисна очи. Колкото по-скоро двамата с Езра се махнеха от Роузууд, толкова по-добре.

Час по-късно Ариа влетя в „Биксби“, кафенето в сградата на „Холис“, и видя Клаудия да седи на една от задните маси, облечена в тесен черен пуловер и още по-тясна дънкова пола, и черни боти с токчета. Платиненорусата ѝ коса сияеше, кожата ѝ бе безупречна като на порцеланова кукла и всички момчета в кафенето ѝ хвърляха крадешком погледи.

— Доста се забави — рече превзето Клаудия, когато забеляза Ариа, и идеално очертаните ѝ устни се изкривиха в гримаса. — Чаках почти петнайсет минути!

— Извинявай. — Ариа пусна учебника си по история на изкуството на масата и отиде до бара да си вземе кафе, което накара Клаудия да изписка недоволно. Опашката беше дълга, всички си поръчваха лате и мока, и когато Ариа се върна на масата, по бузите на Клаудия имаше червени петна.

— Имам планове, знаеш! — тросна ѝ се тя. — Ще се срещам с Ноъл!

„Разбрах, де — искаше да отвърне Ариа. — Ти ми открадна Ноъл. Печелиш“. Тя се наведе напред.

— Виж какво, би ли говорила с мен като нормален човек? Знаем, че можеш.

Устните на Клаудия се разтегнаха в мазна усмивка.

— Както искаш — отвърна тя с равен глас, изгубила смотания си акцент. След това потупа по своя учебник по история на изкуството с розовия си химикал. — И тъй като сме откровени една с друга, чудех се дали не можеш да направиш и моята част от проекта. Глезенът все още *много* ме боли.

Ариа впери поглед в глезена на Клаудия, който почиваше на съседния стол. Той дори вече не беше бинтован.

— Не можеш цял живот да се извиняваш с това — отвърна тя. — Аз си правя моята част от проекта и край. Можем да работим заедно, но нямам намерение да работя вместо теб.

Клаудия се надигна в стола си и присви очи.

— Тогава може би ще кажа на Ноъл какво ми причини.

Ариа затвори очи. Беше ѝ омръзнало да я изнудват и заплашват.

— Знаеш ли какво? Кажи му. И без това вече не сме заедно. — Щом изрече това, изведнъж се почувства лека и свободна. Скоро завинаги щеше да напусне Роузууд. Какво значение имаше?

Клаудия се облегна назад и устните ѝ оформиха едно малко „о“.

— Ще кажа и на новия ти приятел. Господин Писател. Колко мило от негова страна, че ми позволи да прочета романа му, нали? И колко е тъжно, че главният герой умира накрая.

Ариа потръпна при споменаването на книгата на Езра — нямаше никакво намерение да си играе на критика с Клаудия.

— Ако издрънкаш какво направих, аз ще им разкрия какво ми каза ти, докато бяхме на лифта, и че цялото ти поведение на невинна блондинка е просто игра. Помниш ли когато ми каза, че искаш да спиш с Ноъл? Помниш ли как ме *заплаши*?

Клаудия сбърчи вежди. Тя пхна учебника в чантата си и се изправи.

— Препоръчвам ти да си помислиш за моята част от проекта. Не ми се иска да съсипвам отношенията ти с новия ти приятел, поета.

— Вече го обмислих — отвърна твърдо Ариа. — И няма да направя твоята част.

Клаудия праметна чантата си през рамо и се понесе ядосано между масите, като едва не събори един колежанин с кафе и кифличка в ръка.

— Чао! — извика триумфиращо Ариа след нея.

Когато Клаудия изскочи навън, фолк изпълнителят пред прозореца подкара кавър на Рей Ламонтан. Ариа отвори учебника си, изпълнена с огромно облекчение. Много по-добре щеше да се чувства, ако работеше сама. Тя разгледа съдържанието, намери частта за Караваджо и се прехвърли на страницата, където беше описан животът му.

После се зачете.

„През 1606 при шумна кавга Караваджо убил един младеж. Но успял да избегне наказанието, като напуснал Рим, а за главата му била обявена награда“.

Гадост. Ариа обърна на следващата страница. Още три абзаца описваха колко буен и ужасен е бил Караваджо. Изведнъж тя забеляза, че някой беше прикрепил жълто листче хартия към долния ъгъл на страницата. Една нарисувана стрелка сочеше към думата „убиец“ в текста. Освен това имаше и съобщение.

Май двамата с Караваджо имате много общо, Ариа!
Не си мисли, че гневът ми ще те отмине, убийцо. Ти си
най-виновната от всички.

А.

27.

КЪСМЕТ, ЛЕЙДИ МАКБЕТ

Събота вечерта ученици, родители и граждани на Роузууд се тълпяха в аудиторията на „Роузууд дей“, за да гледат единственото представление на „Макбет“. Въздухът беше наелектризиран, изпълнен с очакване, и само минути по-късно лампите угаснаха, тълпата утихна, трите вещици заеха местата си за първото действие и завесата се вдигна. Над сцената се изви пушек, вещиците се кискаха и пророкуваха. За публиката всичко изглеждаше безупречно, но зад кулисите цареше пълен хаос.

— Пиер, трябва ми грим! — изсъска Кирстен Калън, приближавайки се до Пиер с униформата на прислужничка в ръце.

— Пиер, къде държим броните? — попита тихо Райън Шифър.

Секунда по-късно се появи и Скот Чин.

— Пиер, този меч изглежда ужасно смотан. — Той протегна ръката си, в която държеше тъпа, обвита във фолио шпага, артпроект, изработен в часовете по трудово в девети клас, и лицето му се изкриви в гримаса.

Пиер ги изгледа страшно и бузите му пламнаха. Косата му стърчеше на кичури, ризата му не беше запасана, а в едната си ръка държеше дамска обувка с висок ток; Спенсър не проумяваше какво търси тя там. Може би беше поредното суеверие, свързано с „Макбет“?

— Хора, тези неща не се търсят *пет минути преди началото на действието!* — изрева Пиер.

Спенсър седна на сандъка с реквизит и приглади ръба на кадифената си рокля. Обикновено обожаваше да прекарва време зад кулисите в нощта на премиерата, но днес, докато слушаше вещиците на сцената, тя за пръв път се почувства нервна преди излизането си на сцената, което щеше да стане след няколко минути. „Те ме срещнаха в деня на победата“, не спираше да повтаря първата си реплика. Но какво следваше след това?

Тя стана от сандъка и надникна зад завесата. Отегчените вече по-малки братя и сестри се въртяха по седалките си. Децата хапваха пуканки от „Стийм“, училищното кафене, преоборудвано в бар с освежаващи напитки и снаксове за вечерта на премиерата. Зърна училищния фотограф, който гледаше в камерата, застопорена върху тризъбец. Ако тази вечер всичко минеше добре, заснетото изпълнение на Спенсър щеше да убеди „Принстън“ да избере Спенсър Х. вместо Спенсър Ф.

Ами ако *не минеше* добре?

Една руса глава сред публиката привлече вниманието на Спенсър. Госпожа Хейстингс седеше на четвъртия ред и диамантените ѝ обеци проблясваха на светлината. На седалките до нея седяха Мелиса и Дарън Уайлдън, вперили погледи във вещиците на сцената. За нейно огромно удивление от другата страна на Уайлдън седеше Амилия, която отегчено разглеждаше програмата. А от другата страна на майка ѝ седеше господин Пенитисъл, облечен в сив костюм с вратовръзка. Сърцето на Спенсър омекна. Колко мило, че се беше докарал така за премиерата.

Две редици отзад тя забеляза друго лице. Червенокосо момиче гледаше сцената и нервно дъвчеше дъвка. Спенсър затисна устата си с длан.

Това беше Келси.

Краката ѝ омекнаха. А когато видя кой седеше до нея, едва не падна. Пред очите ѝ грейна откритото, миловидно лице на Емили. Двете бяха дошли *заедно*.

Погледът на Келси срещна нейния. Очите ѝ се присвиха. Тя вдигна ръка ѝ помахаша с три пръста. Усмивката ѝ беше широка и неестествена. Спенсър спусна завесата и отстъпи назад, спъвайки се в купчина захвърлени рокли.

— Хей.

Тя изписка и рязко се обърна. Бо отстъпи назад и покри лицето си с ръце. Беше си сложил бронята, която прилепваше идеално към тялото му.

— Добре ли си? Нали не си прекалено нервна?

— Разбира се, че не. — Но сърцето ѝ биеше ускорено като неконтролируема игра на шевна машина. Защо Келси беше тук? Дали

не се надяваше, че Спенсър ще повтори снощното представление в гората с Бо и ще избъбри всичките си тайни на сцената?

— Спенсър! — Пиер дотича и я огледа от глава до пети. — Заеми мястото си за първата си сцена!

За миг краката ѝ отказаха да помръднат. Искаше ѝ се да изтича през задната врата и да не спре да бяга, докато не стигне до дома си. Не можеше да излезе там — не и когато Келси беше сред публиката. Но след това всичко се разви със светлинна скорост. Пиер я отведе до страничните кулиси и я избута на сцената. Светлините на прожекторите падаха върху кожата ѝ като тежки железни пръти. Лицата на публиката се обърнаха към нея; усмивките им изглеждаха криви и жестоки. Спенсър веднага забеляза Келси. Тя гледаше право в нея, със същата вманиачена усмивка на лицето.

„Да не би да се чувстваш виновна за нещо, убийцо?“ — прозвуча в ухото ѝ гласът на Келси.

„Знаем какво направи!“ — изграчи Табита.

Тълпата мълчеше и чакаше. Някой се изкашля — Спенсър знаеше, че трябва да произнесе първата си реплика, но не можеше да си я спомни. Зад кулисите Пиер ръкомахаше бясно. Тогава иззад завесата се разнесе шепот.

— „Те ме срещнаха в деня на победата“. — Това беше Едит, помощничка на режисьора и суфльорка, която ѝ подаваше първата реплика. Досега Спенсър *никога* не бе използвала суфльор.

Устата ѝ се отвори беззвучно като на риба. От гърлото ѝ се откъсна тих писък, усилен от многото микрофони, разположени край сцената. Някой от публиката се изкиска.

Едит отново прошепна репликата ѝ. Най-накрая Спенсър отвори уста и започна да говори. Изрецитира първата си реплика, но произнасяше всяка дума с огромно усилие. Чувстваше се така, сякаш газите из лепкава кал, сякаш се издига от дъното на много дълбок кладенец.

Фелисити Макдауъл, която играеше прислужничката ѝ, излезе на сцената. Спенсър избъбри репликата си, после следващата. Погледна отчаяно в окото на камерата, която записваше всичко. Нервността ѝ се оказа заразна; Фелисити също пропусна реплика, после се спъна в някакъв декор. Когато Бо излезе на сцената и обяви, че кралят ще ги посети тази вечер, Спенсър беше на ръба да избухне в сълзи. В края на

сцената тя се скри със залитане зад кулисите, чувствайки се така, сякаш бе участвала в триатлона на Железния човек.

Пред нея се изправи Пиер с ръце на хълбоците.

— Какво беше *това*, по дяволите?

Спенсър стоеше с наведена глава.

— Ще се оправя. Обещавам.

— *Обещаваш?* Това е недопустимо!

Пиер щракна с пръсти и Фай Темпълтън притича до него като нетърпеливо кученце. Тя беше облечена в подобна на роклята на Спенсър. В ръката си държеше сценария на „Макбет“, в който бяха подчертани репликите на лейди Макбет.

— Защо тя е облечена като мен? — възкликна Спенсър.

— Слава Богу, че я накарах да се облече — сопна ѝ се Пиер. — Страхувах се, че нещо подобно ще се случи, затова ѝ казах да бъде готова да поеме ролята.

Спенсър зяпна от изненада.

— Не можеш да сменяш актрисите по средата на пиесата!

Пиер отново сложи ръце на хълбоците си.

— Само ме гледай. Давам ти още един шанс. Ако отново се запънеш, Фай влиза.

Пиер бързо се отдалечи, а Спенсър приседна замаяна върху една ниска масичка, чудейки се дали да не предаде още сега ролята на Фай. В никакъв случай не можеше да изпрати в „Принстън“ сцената, която току-що беше изиграла. През целия път от Ню Джърси щеше да чува смеха им.

— Хей.

Спенсър вдигна глава и видя Бо да стои изправен до нея. Погледът му беше стоманен и той стискаше силно зъби.

— Не го слушай този задник — прошепна той. — Уплашила си се. Случва се на всички от време на време. Все още можеш да оправиш нещата. Просто трябва да отидеш на мястото от вчера. Да влезеш в огъня.

— *Не мога* да вляза в онзи огън. — Очите на Спенсър се напълниха със сълзи. — От него полудявам.

— Не, не полудяваш. — Бо хвана ръцете ѝ и здраво ги стисна. — Ставаш *много* добра. Каквито и проблеми да имаш, използвай ги. Победи ги. Не им позволявай да те спрат.

Спенсър го погледна. Бо се беше навел толкова близо до нея, сякаш всеки момент щеше да я целуне. Но в този миг Пиер отново се появи зад кулисите и двамата се отдръпнаха един от друг.

— Лейди М., скоро е твой ред. Готова ли си вече, или искаш да си спестиш унижението?

Спенсър погледна отчаяно Бо. Толкова ѝ се искаше той да може да вземе решение вместо нея.

— Ако се чувстваш нервна, потърси ме край сцената, чу ли? — прошепна ѝ той.

Спенсър кимна.

— Мога да го направя — каза тя на Пиер.

Настъпи моментът да излезе на сцената. Светлината от прожекторите я изгаряше. Актьорите се обърнаха към нея и Сет Кардиф, който играеше Дънкан, каза първата си реплика.

Когато дойде нейният ред да говори, тя отново се вцепени. За части от секундата изпита страх, че ще се задави. Актьорите се размърдаха смутено. Тълпата покри очи. Пиер размаха ядосано юмруци. И внезапно Спенсър осъзна, че точно *това* е искала А. — Келси. Да я провали. Да ѝ попречи да отиде в „Принстън“.

Спенсър погледа към кулисите и видя окуражаващото лице на Бо. В този миг по вените ѝ потече огън. Тя беше работила твърде упорито, за да позволи на Келси да я провали. Кучката нямаше да спечели.

— „Всичките ти грижи, стократно умножени“ — рече високо тя и се потопи в ролята. Думите излизаха с лекота от устата ѝ, жестовете ѝ бяха прецизни и енергични. Останалите актьори и публиката си отдъхнаха. Когато Бо излезе на сцената и двамата започнаха да спорят дали убийството на краля е добра идея, Спенсър почти се чувстваше като старото си аз. Когато напусна сцената, зад гърба ѝ дори се чуха колебливи ръкопляскания.

Пиер се появи до страничните кулиси, потупвайки устните си с химикал.

— Да речем, че това беше *по-добре*.

Спенсър мина покрай него, без повече да се интересува от мнението му.

Тогава Бо я улови за ръката и я завъртя към себе си.

— Беше невероятна.

В първия миг тя си помисли, че ще я прегърне, но той я целуна страстно и продължително. Спенсър толкова се изненада, че остана няколко секунди неподвижна на мястото си. После отвърна на целувката му. Въпреки че беше облечена с тежка кадифена рокля, усети тръпки.

Наблизо някой ахна. Спенсър се обърна и видя Наоми, Райли и Кейт да я зяпат изненадано. Изпълнена с триумф, тя се наведе напред и целуна Бо още по-силно. Дълбоко в себе си копнееше завесата да се вдигне и публиката също да ги види — за да може Келси да разбере, че планът ѝ се е провалил.

28.

ИСТИНАТА ЩЕ ИЗЛЕЗЕ НАЯВЕ

След края на пиесата Емили влезе през двойната врата на „Ото“, луксозния италиански ресторант, където се провеждаше партито по случай премиерата на „Макбет“. Познатата миризма на розмарин, зехтин и топла моцарела погъделичка ноздрите ѝ и тя разпозна прошарената строга жена, която посрещаше гостите на заведението. Емили беше идвала в „Ото“ след дипломирането на Карълайн, Бет и Джейк. Всеки път сядаха в някое от големите сепарета и си поръчваха големи порции спагети „пене“ с водка и скариди и салата „Капрезе“. По случай дипломирането на Бет, когато Емили беше още в шести клас, тя доведе със себе си и Нейната Али. Двете си бяха разменяли глупави есемеси, а след това се измъкнаха на верандата, за да флиртуват с група абитуриенти от баскетболния отбор. Всъщност, ако трябваше да бъде по-точна, Али флиртуваше с тях. Емили просто се мотаеше наоколо и се чувстваше адски неудобно.

Тази вечер „Ото“ изглеждаше много по-различно от онези ученически вечери. Театралният клуб беше декорирал залите с комично-трагически театрални маски и големи плакати от различни представления на „Макбет“. Заведението беше пълно с народ, а в единия му край беше разположен голям бюфет, който предлагаше милион различни видове спагети, огромни купи със салата, осем различни вида хляб и изобилие от десерти.

— Училището ти е точно като моето — промърмори добросърдечно Келси, когато се вмъкна в залата след Емили и се огледа. — Това е просто някаква си училищна пиеса, но те се държат така, сякаш е премиера на Бродуей.

— Така си е — изкиска се Емили, огледа се и се усмихна несигурно на Келси. Притесняваше се да я доведе тук, но когато тя я беше попитала какво смята да прави тази вечер и Емили ѝ каза, Келси толкова се развълнува.

— Обожавам „Макбет“ — каза тя. — Може ли да дойда?

— Ами, да — отвърна колебливо Емили, след което побърза да добави: — Трябва да знаеш, че Спенсър играе главната роля. Няма ли да е притеснително? — Келси отвърна, че няма проблем, а Емили нямаше никаква представа как да ѝ обясни, че ще бъде притеснително за *Спенсър*. Какво трябваше да ѝ каже? „Спенсър смята, че ти си новият психопат, който ни изпраща съобщения?“.

Те минаха покрай хостесата и Емили забеляза Спенсър в другия край на залата. Тя се усмихваше срамежливо на госпожа Екълс, учителката им по английски от девети клас. Емили усети как стомахът ѝ се свива от притеснение, но се стегна и си пое дълбоко дъх.

— Ей сега се връщам — подхвърли тя през рамо на Келси. Трябваше да обясни на Спенсър защо я е довела, преди старата ѝ приятелка да ги види и да откачи. Може би ако успееше да ѝ обясни, Спенсър щеше да я разбере. А може би ако всички поговорят разумно, Спенсър щеше да разбере, че Келси не е А.

Емили се промъкна през тълпата и потупа Спенсър по рамото. Тя я погледна кисело.

— О.

Емили изтръпна.

— Мога да обясня — избъбри тя. Спенсър я придърпа в малката ниша, където стоеше количката с приборите. Лицето ѝ беше зачервено и ядосано.

— Ти ми каза, че повече не се занимаваш с Келси.

— Знам, но...

— А сега си я довела на *моята* пиеса?

Емили стисна зъби.

— Келси е много мила, Спенсър. Тя дори каза, че иска да види изпълнението ти.

— Искаш да кажеш да *съсипе* изпълнението ми.

— Тя не е А. — настоя Емили.

— Разбира се, че е! — Спенсър удари е юмрук по количката и всички прибори подскочиха. — Колко пъти трябва да ти го обяснявам? Нима думите ми нямат никакво *значение*? Нима си станала като онези, които на всеки въпрос отговарят с лъжи?

— Извинявай, че те излъгах, когато ти казах, че не се виждам с Келси — отвърна тихо Емили. Тя беше изпаднала в паника, докато си

разменяше есемеси със Спенсър след инцидента до пътеката. По-лесно ѝ беше да каже, че Келси не е била там.

— Но ти не виждаш ясно нещата. Келси не иска да ни нарани. Всъщност тя няма представа какво си ѝ причинила. А онзи ден, когато някой ме блъсна от хълма, Келси беше там. Но тя се спусна по хълма, за да ми помогне.

Спенсър я зяпна.

— Да не си се надрусала? Сигурно тя те е блъснала!

Емили огледа залата; изведнъж осъзна, че всичко ѝ е омръзнало. Няколко от статистите надуваха хартиени свирки и рецитираха репликите на вещиците от началото на пиесата.

— Келси не е А. — каза тя. — Али е. Мисля, че я видях на хълма, а и не спирам да виждам руси проблясъци навсякъде.

Спенсър изпъшка.

— Ще престанеш ли с тази Али? Нея вече я няма.

— Напротив.

— Защо си толкова сигурна?

Емили усети в устата си кисел вкус. „Кажки ѝ — помисли си тя. — Кажки ѝ какво направи“. Но устата ѝ отказваше да помръдне. В този момент една от сервитьорките се промуши покрай тях и грабна няколко вилици и ножове.

— Келси е А. — повтори Спенсър. — Тя има идеалния мотив. Аз я пратих в изправително училище, Емили. Провалих шансовете ѝ да влезе в университета — завинаги. И това е начинът ѝ да си отмъсти.

— Тя *не* знае какво си ѝ причинила — възрази Емили. — Но като стана дума за това, не чувстваш ли угризения? Не мислиш ли, че трябва да ѝ обясниш и да се извиниш?

Спенсър отстъпи назад и се блъсна в количката с приборите.

— Господи, ти на чия страна си?

Група родители, застанали наблизко, се разсмяха, отпивайки от чашите си с червено вино. Трима второкурсници отмъкнаха незабелязано няколко халби бира от бара и скришом отпиха по няколко глътки.

— Тук не става въпрос за вземането на страни — каза предпазливо Емили. — Просто смятам, че трябва да кажеш нещо. Тя е ей там. — Емили посочи към мястото, където беше оставила Келси, но не можа да я види сред гъстата тълпа.

— Тя е *тук*? — Спенсър се надигна на пръсти и също огледа тълпата. — Да не искаш всички да умрем?

— Спенсър, ти си...

Спенсър я хвана за ръката и я прекъсна. На лицето ѝ се изписа разбиране.

— О, Боже. Да не си влюбена в нея?

Емили заби поглед в теракотения под.

— Не.

Спенсър плесна с ръце.

— Напротив! Лапнала си по нея, точно както се случи с Али! Затова се държиш така! — По лицето ѝ пробяга отчаяние. — Келси не си пада по момичета, Емили. Миналото лято излизаше с милион момчета.

Болка проряза Емили.

— Хората се променят.

Спенсър се облегна на стената ѝ я погледна скептично.

— Както се промени Али? Защото тя *наистина* те обичаше, Емили. Ти беше нейното момиче-мечта.

Сълзи опариха очите на Емили.

— Вземи си думите назад!

— На Али не ѝ пукаше за теб — продължи Спенсър с равен тон. — Тя те *използваше*. Също както Келси те използва сега.

Емили замига бързо-бързо. В гърдите ѝ се надигаше гняв, по-жесток и по-истински от всичко, което бе чувствала досега. Как смееше Спенсър да говори така?

Тя рязко се обърна и си тръгна.

— Емили! — извика Спенсър. Но Емили не се обърна. Носът ѝ сърбеше, както ставаше винаги, когато се канеше да заплаче.

Тя влезе в дамската тоалетна и се облегна на умивалника. Лицето ѝ пламтеше. В огледалото зърна Келси, която бързо пхна нещо бяло в чантата си.

— Ъ-ъ-ъ, здрасти — рече нервно тя.

Емили изпелтечи някакъв отговор. Келси се обърна и забеляза насълзените ѝ очи и изкривената от гняв уста. Тя се приближи до нея.

— Добре ли си?

Емили гледаше отраженията им в огледалото и чувствата се бореха в гърдите ѝ. Думите на Спенсър прогаряха мозъка ѝ: *На Али не*

й пукаше за теб. Тя те използваше. Също както Келси те използва сега.

Внезапно Емили разбра какво трябва да направи и вдигна глава.

— Трябва да ти кажа нещо — рече тя с ясен, твърд глас. — За миналото лято.

Келси се отдръпна предпазливо.

— Какво?

— Спенсър Хейстингс те накисна в нощта, когато ви арестуваха. Тя уреди да подхвърлят хапчетата в стаята ти. Накарала е някой да се обади на ченгетата и да им каже.

Келси се вцепени.

— *Какво?* — Тя отстъпи назад със смутено изражение на лицето. Емили беше права през цялото време. Келси със сигурност не знаеше нищо.

— Съжалявам — каза Емили. — Научих го наскоро, но реших, че трябва да ти го кажа. Заслужаваш да знаеш истината.

Тя пристъпи към Келси, за да я прегърне, но Келси праметна чантата си през рамо.

— Трябва да вървя. — После се обърна и с наведена глава излезе от помещението.

29.

ТЯ ТЕ ПРЕДУПРЕДИ, АРИА...

На партито след представлението Ариа се озова притисната между джаз групата, която свиреше много силен кавър на „Момичето от Ипанема“ и един огромен постер на „Макбет“, който представляваше черно-бял релеф на профилите на Спенсър и момчето, което играеше Макбет, обърнати един към друг. До нея стояха Ила, приятелят ѝ Тадеуш, Майк и Колийн.

— Ти беше превъзходен лекар, Микеланджело. — Ила трябваше да се надвиква с музиката. Дългите ѝ мънистени обеци се поклащаха ритмично. — Ако знаех, че толкова се интересуваш от актьорската игра, щях да те запиша заедно с Ариа в дневния лагер „Хип-ура“ на „Холис“.

Ариа се изсмя.

— На Майк изобщо нямаше да му хареса. — На дневния лагер „Хип-ура“ се представяха много пиеси, но от лагерниците се изискваше и да изнасят много куклени представления. Когато беше по-малък, Майк се боеше до смърт от куклите.

— Мисля, че догодина трябва да се яви на прослушване за по-голяма роля — пропя Колийн, наведе се към Майк и го клъвна по бузата. Всички се ухилиха до уши. Майк се вцепени, но после се насили да се усмихне.

Ариа огледа препълнената зала. По-рано се беше обадила на Хана и Емили, за да ги попита дали ще идват. И двете бяха отговорили утвърдително — бащата на Хана я беше накарал, защото Кейт участваше в пиесата, а Емили щеше да подкрепя Спенсър. Но Ариа не ги виждаше никъде. Симпатягата, който играеше Макбет, седеше на бара заедно с режисьора. Наоми, Райли и Клаудия танцуваха на малкия дървен подиум близо до входа на ресторанта. Кейт се опитваше да накара Шон Ейкърд да се присъедини към тях, но той не спираше да клати отрицателно глава.

Някой я потупа по рамото и тя се обърна. Зад нея стоеше Езра, облечен със сако, чиста синя риза и изгладени панталони цвят каки.

— Изненада-а!

Ариа едва не изпусна джинджифиловата бира, която държеше.

— Какво правиш тук?

Езра се наведе към нея.

— Искях да те видя. Обадох се в къщата на баща ти и мащехата ти ми каза, че си на партито. — Той огледа одобрително лилавата плетена рокля, която беше облякла специално за купона.

Ариа отстъпи назад. Всички можеха да ги *видят*. Тя рязко се обърна, усещайки погледите на семейството. Майк изглеждаше възмутен.

— Господин... Фиц? — примигна Ила.

Ариа хвана Езра за ръката и го повлече през стаята. Двамата се промъкнаха покрай господин Джонсън, един от учителите по английски, който реагира със закъснение. Господин Макадам, учителят по икономика, повдигна подозрително вежди. Като че ли изведнъж всички в ресторанта започнаха да ги обсъждат.

— Моментът не е подходящ — изсъска тя, когато най-накрая се озоваха в тесния коридор, който водеше до тоалетните.

— Защо не? — Езра отстъпи встрани и пропусна група ученици. Това бяха Девън Арлис, Джеймс Фрийд и Мейсън Байърс. Тримата се ококориха при вида на Ариа и Езра — всички те бяха в нейния клас по английски предишната година и със сигурност бяха чули слуховете.

— Сега е идеалният момент да кажеш на майка си за нас — рече Езра. — И да поговорим с нея за Ню Йорк. — Той я хвана за ръката и я потегли в посока към Ила. — Хайде. От какво се страхуваш толкова?

Джаз-групата засвири някакво бавно парче. Ариа запъна крака. Нещо до входа привлече погледа ѝ. Ноъл Кан и брат му тъкмо влизаха. Ноъл зяпаше Ариа и Езра с отворена уста.

Тя се обърна към Езра.

— Виж какво, сега не мога да говоря с майка ми за това. И не обичам да ме причакват.

Езра пъкна ръце в джобовете си.

— Нима не ме искаш тук?

— Не че не те *искам*. Но не смяташ ли, че е доста смущаващо?
— Тя махна с ръка към залата. — Тук са всичките ти някогашни

колеги. Аз все още уча при тези хора. Сега всички ще започнат да говорят.

Езра присви очи.

— Ти *наистина* се срамуваш от мен.

— Не е вярно! — извика Ариа. — Но не виждаш ли как ни гледат? Това не те ли кара да се чувстваш неудобно?

— Откога ти пука какво мислят хората? — Езра погледна към залата. В същия миг всички завъртяха глави на другата страна.

— Не ме интересува какво мислят хората — настоя Ариа. Въпреки че в този случай може би се интересуваше.

— Освен това ти си на осемнайсет — продължи Езра. — Всичко, което правим, е законно. Няма за какво да се притесняваш. Да не би да е защото не съм дал всичко от себе си? Защото романът ми не струва?

Ариа едва не изпищя.

— Това няма нищо общо с романа ти!

— Тогава какъв е проблемът?

На близката маса един от сервитьорите подпали куполообразния десерт и сините пламъци се извисиха към небето. Масата избухна в аплодисменти. Погледът на Ариа несъзнателно се насочи отново към вратата. Ноъл не беше помръднал. Сините му очи бяха впити в Ариа и той дори не примигваше.

Езра проследи погледа ѝ.

— Знаех си. Между вас все още има нещо, нали?

— Не. Кълна се. — Ариа затвори очи. — Аз просто... Просто не мога да го направя точно сега. Не мога да се появя пред всички с теб. Не и пред тези хора. В Ню Йорк всичко ще бъде различно.

Но Езра гневно се отдръпна от нея.

— Потърси ме, когато пораснеш и бъдеш наясно с чувствата си, Ариа. — След това ядосано се шмугна в тълпата. Ариа се чувстваше твърде изморена, за да го последва. Изпълни я отчаяние. Любовта винаги ли беше толкова сложна? Със сигурност не беше така с Ноъл. Ако наистина обичаше Езра, дали нямаше да обръща никакво внимание на обърканите и любопитни погледи?

Тя тръгна към бюфета и изяде някакъв сладкиш, без да усети вкуса му. Една ръка докосна рамото ѝ. Беше госпожа Китингер, учителката ѝ по история на изкуството, облечена с кариран мъжки потник, торбести черни панталони и бомбе на главата.

— Ариа! Точно теб исках да видя. — Госпожа Китингер измъкна наполовина от кожената си чанта разпечатано на принтер есе. — Исках да ти благодаря, че предаде по-рано проекта си за Караваджо и да ти кажа, че си свършила страхотна работа. Прочетох го, преди да започне представлението.

— О. — Ариа леко се усмихна. Тя беше завършила своята част от задачата и сутринта я беше изпратила по имейла на госпожа Китингер, добавяйки, че се е опитала да накара Клаудия да ѝ помогне с проекта, но тя не проявила интерес. Добре, беше се представила малко като клюкарка, но нямаше никакво намерение да помага на Клаудия да се измъкне.

— За съжаление, все още не съм получила нищо от партньорката ти — додаде госпожа Китингер, сякаш четеше мислите на Ариа. — Да се надяваме, че ще предаде нещо в понеделник, защото иначе ще трябва да ѝ пиша двойка. — Тя изглеждаше така, сякаш искаше да каже още нещо, но просто се усмихна тъжно на Ариа, пъкна листа обратно в чантата си и се отдалечи.

Групата засвири „Около полунощ“, една от любимите ѝ песни. Във въздуха се носеше успокояващият мирис на зехтин. Когато Ариа погледна към колекцията от фигурки, подредени на рафтовете на стената, тя забеляза познатия бюст на Шекспир, същия, който Езра ѝ беше подарил миналата година, преди да си тръгне. Тя го пазеше до сърцето си, често си играеше с него и копнееше Езра да ѝ изпрати писмо и отново да се съберат. След известно време реши, че той отдавна е забравил връзката им, а се оказа, че през цялото време той е писал роман — за същата тази връзка.

Пред очите ѝ като че ли просветля малко. Може би наистина се държеше детински. Откога я интересуваше какво мислят останалите? Тя беше Шантавата Ариа, момичето с розови кичури в косата, което танцуваше в часа по физическо. Роузууд не я беше променил чак толкова.

Тя изпъкна рамене и тръгна през тълпата. Надяваше се Езра да е още тук. Щеше да го намери, да го заведе при Ила и да ѝ разкаже за плановете им. Щеше да танцува с него на малкия дансинг, да ги вземат мътните всички погледи. Толкова дълго бе копняла за него. Не можеше да му позволи точно сега да ѝ се изплъзне.

— Езра? — извика Ариа, надниквайки в мъжката тоалетна. Никакъв отговор. — Езра? — извика отново тя и надникна през задната врата, но там имаше само няколко зелени контейнера за отпадъци и няколко готвачи, които пушеха цигари. Тя погледна и в задната зала, дори на паркинга. За щастие синият му фолксваген още беше паркиран там до един джип чероки. Сигурно беше някъде вътре.

Докато Ариа вървеше към ресторанта, отнякъде се чу слаб, познат смях. Тя рязко спря, побиха я ледени тръпки.

Смехът идваше откъм гардеробната. Тя отиде на пръсти до нея. Някаква фигура се размърда в дъното, скрита зад палтата и кожените якета.

— Ехо? — прошепна Ариа с разтуптяно сърце.

Тя чу въздишка, а после мокрите звуци на хора, които се целуват. *Опа*. Ариа отстъпи назад, но глезенът ѝ се подви и тя залитна на една страна, блъсвайки се в няколко празни закачалки. Те се удариха шумно една в друга.

— Какво беше това? — разнесе се нечий глас. Ариа се спря, разпознавайки го на мига. След секунди една фигура излезе на светло. — О, Господи!

Очите на Ариа се разшириха. Езра впери поглед в нея. Устните му се разтвориха, но от устата му не излезе нито звук.

— Господин поет? — пропя втори глас. От сенките се появи русокосо момиче и прегърна Езра през кръста. Косата ѝ беше разрошена, яркото ѝ червило беше размазано и презрамките на изрязаната ѝ рокля висяха на раменете ѝ. Когато видя Ариа, устните ѝ се разтеглиха в триумфална усмивка. — О, здрасти! — подразни я тя и притисна Езра още по-силно.

Клаудия.

Ариа отстъпи назад и се блъсна в други закачалки. След това се обърна и побягна.

30.

УБИЙ Я, ПРЕДИ ТЯ ДА УБИЕ ТЕБ

— Трябва да кажа, че съм впечатлен. — Господин Пенитисъл разклати мартинито си и се усмихна на Спенсър. — Твоето изпълнение на лейди Макбет може да се сравнява с Кралската шекспирова трупа.

Мелиса пристъпи напред и прегърна сестра си.

— Беше невероятна. — Тя смушка Уайлдън, който също кимна.

— Изглеждаше напълно преобразена! Особено в сцената, когато тя не може да измие кръвта от ръцете си!

Спенсър се усмихна несигурно и отметна тежката си, напръскана с лак коса, през рамо. След като представлението свърши, при нея бяха дошли десетки хора, които ѝ казваха каква страхотна работа е свършила, забравили за първоначалното ѝ стъписване. Когато стигна до сцената с „Излизай, проклето петно!“, тя вече напълно се беше потопила в ролята и беше вкарала цялата енергия на вината си в героинята.

Накрая я изпратиха с гръмки аплодисменти, дори повече, отколкото аплодисментите за Бо. Беше успяла да поговори с фотографа и да го помоли да изреже първата провалена сцена. Останалата част от представлението щеше да е идеална за „Принстън“.

Но сега тя отново не се чувстваше добре, и то само заради разговора с Емили. Не беше имала намерение да се нахвърля върху нея, но Емили трябваше да разбере. Тя умираше от желание да ѝ се извини, но приятелката ѝ не се виждаше никъде. Спенсър не забелязваше и Келси.

До Спенсър застана една жена с тъмна коса и издължено фино лице.

— Лейди Макбет? — Тя протегна ръка. — Аз съм Дженифър Уилямс от „Филаделфия сентинъл“. Може ли да взема интервю и да направим няколко снимки?

Очите на госпожа Хейстингс грейнаха.

— Колко вълнуващо, Спенс! — Дори Амилия изглеждаше впечатлена.

Спенсър каза довиждане на семейството си, дори непохватно прегърна господин Пенитисъл. Докато се носеше сред тълпата, всички от трупата, момичетата, които познаваше от хокея на трева, дори Наоми, Райли и Кейт я потупваха по гърба и ѝ казваха, че е свършила страхотна работа. Тя отново огледа залата за Емили, но не я откри.

Репортерката отведе Спенсър до едно сепаре отзад. Бо вече чакаше там с малка чаша еспreso в ръка. Той беше свалил бронята си и се беше преоблякъл в черен кашмирен пуловер и възможно най-сексапилните прилепнали джинси, които Спенсър беше виждала на момче. Тя седна до него и Бо стисна ръката ѝ.

— Какво ще кажеш след интервюто да се измъкнем от купона?

На Спенсър ѝ бе достатъчно да усети ръката на Бо в нейната, за да се успокои. Тя повдигна вежди в подигравателно неодобрение.

— Нима господин Йейл ще се осмели да зареже собственото си парти? Човек би си помислил, че ще искаш да се мотаеш наоколо и да слушаш подмазваческите гласове на хората.

— Аз съм пълен с изненади — намигна ѝ Бо.

Дженифър се настани от другата страна на масата и отгърна бележника си на нов лист. Когато погледна Бо и му зададе първия въпрос, телефонът на Спенсър изпиука. Тя бръкна в джоба си. Папката с есемеси беше пълна със съобщения, в които най-различни хора я поздравяваха. Изпращач на последното, обаче, беше някаква смесица от букви и цифри.

Спенсър преглътна тежко, сви се на седалката, прикри екрана с ръка и натисна бутона за четене.

Ти нарани и двете ни. Сега аз ще нараня теб.

А.

Към съобщението беше прикрепена фотография на русокосо момиче със златиста плажна рокля, което лежеше по корем на брега през нощта. Главата ѝ беше извита на една страна, а на слепоочието ѝ имаше голяма рана. По брадичката ѝ се стичаше кръв и капеше върху

пясъка. Вълните се разбиваха зловещо край главата ѝ, опитвайки се да я отнесат.

Спенсър изпусна телефона в скута си. Това беше снимка на Табита, точно след като Ариа я беше блъснала от покрива. Нито Спенсър, нито някоя от другите момичета я бяха видели на земята — нощта беше толкова тъмна, а докато стигнат до брега, тялото вече беше изчезнало.

Но някой я беше видял. И я беше снимал. *Келси.*

От гърлото ѝ се откъсна измъчен стон. Дженифър Уилямс вдигна глава от бележника си.

— Добре ли си?

— Аз... — Спенсър се измъкна от сепарето, замаяна. Трябваше да се махне оттук. Трябваше да се скрие. Журналистката я извика, но тя не се обърна. Тръгна, олюлявайки се, към изхода. Всички лица, които виждаше по пътя си, изглеждаха изкривени, дори заплашителни. Тя блъсна задната врата и се озова на пуста улица. Покрай стената бяха наредени метални контейнери за отпадъци. Стомахът ѝ се преобърна от тежката воня на развалени зеленчуци и месо. Цареше зловеща тишина, в поразяващ контраст с оживената атмосфера в ресторанта.

— Хей.

Спенсър се обърна и видя Келси, застанала до задната врата. Тя я гледаше с присвити очи. Устата ѝ изглеждаше като права линия. Спенсър ахна изненадано. Искаше ѝ се да побегне, но крайниците ѝ отказваха да помръднат.

Келси сложи ръце на хълбоците си.

— Получи ли съобщението ми?

Спенсър тихо изписка. Пред очите ѝ изплува образът на Табита, просната мъртва на пясъка.

— Ти си болна — изсъска Келси. — Наистина си смяташе, че ще ти се размине?

Сърцето на Спенсър се качи в гърлото ѝ.

— Аз...

— Ти какво? — Келси наклони глава на една страна. — Съжаляваш? Съжалението не е достатъчно, Спенсър.

Тя здраво я стисна за лакътя. Спенсър се дръпна в отчаян опит да се освободи, но Келси изсумтя раздражено и я блъсна към тухлената стена. Спенсър извика и гласът ѝ отекна в уличката. Изведнъж в

главата ѝ се завъртяха всички образи, които я бяха връхлитали през последните няколко дни. Тя видя Табита да ѝ се хили зловещо на сцената в „Роузууд дей“. Видя Келси да се приближава към нея в потока с намерението да я удави.

— Не можеш да избягаш от мен — каза Келси от виденията ѝ. А може би това беше истинската Келси, която стоеше пред нея. — Трябва да си платиш за стореното.

— Не! — изпищя Спенсър и силно я удари.

Келси залитна назад, но после отново се хвърли към нея. Изпаднала в паника, Спенсър протегна ръце, хвана Келси за шията и започна да стиска все по-силно и по-силно. Тя почувства как сухожилията поддават, как въздухът спира да навлиза, как деликатните костици се чупят. Това бе единственият изход. Спенсър трябваше да спре Келси, преди тя да я нарани.

— Господи! — чу се нечий глас. Спенсър усети удар в гърба. Краката ѝ се подхлъзнаха и тя размаха ръце. Изведнъж се озова паднала по гръб на земята. Около нея стояха актьорите от групата с изкривени от шока лица. Зад тях друга група хора се беше струпала край хлипащо момиче. Келси се беше навела напред, опитвайки се да си поеме дъх.

Спенсър се надигна.

— Не ѝ позволявайте да се измъкне! — изграчи тя. — Опитва се да ме убие!

Всички впериха погледи в нея.

— За какво говори тя? — извика някой.

— Аз я видях как се хвърли към това момиче без никаква причина! — каза някой друг.

— Пиесата е виновна — разнесе се гласът на Пиер. — Тя е обсебила съзнанието ѝ.

— Тя е луда! — разнесе се познат дрезгав глас. Гласът на Келси.

Тълпата се раздели и лицето ѝ се появи пред Спенсър. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Гръдният ѝ кош се повдигаше тежко, опитвайки се да си поеме въздух. Един от сервитьорите ѝ помагаше да се изправи. Няколко други я поведоха по уличката към паркинга.

— Почакайте! — извика Спенсър със слаб глас. — Не я оставяйте да си отиде. Тя е А.!

Бо се наведе към нея.

— Нощта беше доста дълга — рече малко грубо той. — Може би е по-добре да си вървиш, преди да направиш още някоя сцена.

Спенсър трескаво поклати глава. Как така не можеше да схване ситуацията? Но когато погледна отново към изкривеното му лице, разбра: незнайно защо всички си мислеха, че *тя* е виновна за случилото се. Според тях бе нападнала невинно момиче.

— *Откачалка* — прошепна някой.

— Трябва да я приберат в някое психиатрично заведение — обади се друг.

Една жена изтича след Келси и я докосна по рамото.

— Трябва да повдигнеш обвинения. Тя те *нападна*.

Хората бавно започнаха да се отдръпват от Спенсър. След миг до нея остана само наведеният Бо, който се взираше в нея така, сякаш нямаше представа коя е тя.

— Това момиче е опасно — прошепна му Спенсър. — Вярваш ми, нали?

Бо примигна. Искаше й се да й помогне да се изправи, да я прегърне силно и да й каже, че ще я защити. Но вместо това той се отдръпна назад заедно с останалите.

— Аз подкрепям сливането с героя, Спенсър, но ти стигна твърде далеч.

Бо се обърна и изчезна зад ъгъла. Спенсър искаше да му извика, но се чувстваше прекалено дезориентирана. После извърна глава към Келси, която се отдалечаваше с накуцване по улицата. Миг по-късно тя се обърна и отново погледна Спенсър. После вдигна ръка, прокара показалец по гърлото си и го насочи към нея. Устните й оформиха отчетливо няколко думи, съвсем бавно, за да може Спенсър да я разбере.

Мъртва си.

31.

ЕМИЛИ СЛЕДВА СЪРЦЕТО СИ

— Келси? — Емили се промуши през тълпата, която беше станала още по-гъста, откакто бе започнало партито час по-рано. Когато зави зад ъгъла и се озова в една от по-малките зали, тя се оказа пред група хора, които мърмореха и поклащаха глави, сякаш току-що се беше случило нещо. Наоми, Райли, Кейт и Клаудия оживено си шепнеха нещо. До тях стоеше симпатичен тъмнокос мъж, при вида на който Емили се изненада. Това не беше ли господин Фиц, предишният им учител по литература?

Емили беше изгубила Келси от погледа си в мига, в който излезе от тоалетната и оттогава не можеше да я открие. Дали не ѝ беше ядосана за това, че Емили знаеше какво е направила Спенсър, но досега не ѝ беше казала?

Емили профуча покрай големия плакат на Бо и Спенсър в ролите на Макбет и лейди Макбет и усети как я жилва чувство за вина. *Спенсър.*

Някога Емили беше изключително вярна на приятелките си — по тази причина Нейната Али ѝ беше дала прякора „Убиец“. Спенсър беше казала някои ужасни неща, но беше ли това достатъчна причина Емили да издаде тайната ѝ на нейния враг? Внезапно в съзнанието ѝ се появи спомен: една късна лятна вечер, след като смяната ѝ в „При Посейдон“ приключи, тя се отправи към метрото и забеляза Спенсър на улицата да разговаря с високо момче с черна плетена шапка.

— Финиъс, трябва да ми дадеш още — умоляваше го тя.

Момчето, Финиъс, просто сви рамене. Емили се опита да го огледа добре — Спенсър беше споменала името му няколко пъти, — но той стоеше прегърбен в сенките. После каза нещо, което Емили не успя да чуе.

— Ще ми се въобще да не ме беше зарибявал — каза Спенсър. — Направо ме съсипва.

Финиъс разпери безпомощно ръце. Когато раменете на Спенсър потръпнаха, той не я утеши.

Емили се скри зад ъгъла, изпълнена с удивление. Спенсър изглеждаше толкова... слаба. Смазана. В беда. Емили знаеше, че трябва да направи нещо, да разкрие присъствието си, да прегърне Спенсър и да я утеши, но единственото, за което можеше да мисли в момента, беше скандално големия ѝ корем. Тя не искаше Спенсър да го види. Беше твърде ужасяващо.

Сега тази реакция ѝ се струваше глупава. В края на краищата Спенсър беше разбрала за състоянието на Емили — тя, заедно с останалите ѝ приятелки, ѝ беше помогнала, когато беше в нужда. Ако Емили беше отишла при нея в онзи момент, дали приятелката ѝ изобщо щеше да бъде арестувана? Щеше ли Келси да отиде в поправително училище? Щеше ли Емили да предотврати вълната от ужасни събития?

Внезапно пред нея изникна Ариа и откъсна Емили от мислите ѝ.

— Търсих те. Къде беше?

Емили махна с ръка.

— Мотях се наоколо. Виждала ли си... — Тя щеше да каже *Келси*, но се спря. — ... Спенсър?

По лицето на Ариа премина странно изражение.

— Не *видя* ли какво се случи?

Емили отново погледна към разтревожените хора.

— Не...

— Аз успях да *видя* края. — Очите на Ариа бяха огромни. — Спенсър *откачи*. Нападна някого. Мисля, че е онова момиче, за което е убедена, че е А. — Келси. Тя е *тук*.

— О, Господи. — Емили беше убедена, че знае причината за това. — Някой пострада ли?

Ариа поклати глава.

— Трябва да намерим Спенсър. Сигурно тя има достатъчно основателна причина, за да ѝ се *нахвърли* така.

Емили се огледа. Внезапно *видя* едно червенокосо момиче до вратата, да взема палтото си от гардеробната. *Келси*. Тя докосна Ариа по ръката.

— Ей сега се *връщам*.

Ариа се *намръщи*.

— Къде отиваш?

— Само за секунда. — Емили си проправи път през тълпата от ученици. Но когато стигна до Келси, тя вече беше хванала дръжката на вратата.

— Тръгваш ли си? — попита задъхано Емили.

Келси се обърна и погледна изморено, почти озадачено Емили, сякаш не можеше да си спомни коя е тя. Устните ѝ бяха изкривени, а очите ѝ блестяха неестествено.

— Ами, да. Май премиерните партита не са моята стихия.

— Да не се е случило нещо? — Гласът на Емили прозвуча пискливо. — Говори ли със Спенсър? Нали не си ми сърдита? За това, че съм знаела? Че не съм ти казала нищо досега? Не знаех как да ти го кажа, иначе щях да го направя!

Устните на Келси леко се отвориха. На бузата ѝ играеше мускулче. Макар във фоайето да беше студено, по челото ѝ бяха избили капчици пот. Без да каже нито дума, тя се обърна и излезе през вратата към паркинга.

— Къде отиваш? — Емили тръгна след нея.

— По-далеч оттук. — Келси се спря при колата си и я отключи с дистанционното. После посочи пасажерската седалка. — Ако искаш да дойдеш с мен, влизай.

Емили въздъхна с облекчение. Тя погледна към ресторанта, чудейки се дали трябва да каже на Ариа къде отива. Но Ариа търсеше Спенсър, а Емили се съмняваше, че точно сега тя умира да я види. Самата Емили не беше сигурна дали иска да я вижда.

— Идвам — каза тя. После отвори вратата и се настани на пасажерската седалка.

Келси я стрелна с усмивка.

— Добре — прошепна тя и подкара колата в тъмната нощ.

32.

ЕДИН СЪВСЕМ НЕТИПИЧЕН ФЛАЕР

Когато Хана и Лиъм спряха на паркинга на „Ото“, часовникът на таблото на приуса показваше 21:08. Хана превключи на паркиране и Лиъм отметна кичур коса от лицето ѝ.

— Сигурна ли си, че искаш да отидеш там?

— Сигурна съм. — Хана разтри врата си. — Достатъчно лошо е, че не отидох на самото представление. Сега ще трябва да лъжа и да кажа на баща ми, че съм седнала отзад или нещо такова. Какво правят вещиците, всъщност? Просто в случай, че баща ми ме попита.

— Те разкриват пророчеството на Макбет. — Лиъм погали с пръст голата ръка на Хана. За тайната им среща тази вечер тя беше облякла чисто нова копринена рокличка от „Отър“, която разкриваше доста кожа. Двата бяха отишли на колежански театър в „Холис“ и се натискаха на задните седалки. — Казват му, че ще стане крал и му отправят всякакви страховити предупреждения — продължи Лиъм. — Освен това се кискат зловещо.

Хана докосна върха на носа му.

— Много си секси, когато говориш за Шекспир.

— А аз обичам *всичко* в теб — отвърна Лиъм и я целуна по устните. Хана изтръпна. Нима той току-що ѝ беше казал, че я обича?

След още няколко целувки за довиждане Хана прогони Лиъм от колата си — неговата беше паркирана няколко часа по-рано пред църквата от другата страна на улицата. Тя го проследи с поглед, докато прекосяваше Ланкастър авеню, потръпвайки от удоволствие. После слезе от колата си и се запъти през паркинга към ресторанта. Към нея се засили една тойота хечбег, без да забелязва, че тя е там.

— Хей! — извика Хана, отскачайки от пътя ѝ. На пасажерската седалка тя забеляза познато лице. — Емили? — До Емили седеше червенокосо момиче, което също ѝ беше познато. Но откъде?

Колата изхвърча от паркинга, преди Хана да успее да се сети. Тя се обърна и тръгна към ресторанта, който беше пълен с народ и

миришеше на пържен чесън и пресни хлебчета. Входът беше претъпкана от хора и Хана едва не се блъсна в някакъв човек, докато вървеше към гардеробната.

— *Внимавай!* — сопна ѝ се той, когато Хана случайно го сръга с лакът.

— Ти внимавай — отвърна му Хана. Тогава човекът се обърна. Беше Майк.

Хана отстъпи назад.

— О. Здравей.

— Здравсти. — Майк примигна изненадано. Двамата от седмици не се бяха приближавали толкова близо един до друг. Той все още миришеше на краставичния лосион за ръце „Кийл“, който му беше купила за Коледа. — Ти... как си?

Хана повдигна вежди.

— Значи пак ми говориш?

Майк се размърда смутено.

— Аз постъпих доста... глупаво. — Той я погледна умолително и я хвана за ръката. — Липсваш ми.

Хана погледна към дългите му, фини пръсти и изведнъж почувства раздразнение. Защо Майк не беше стигнал до този извод няколко седмици по-рано, когато Хана му изпращаше толкова много съобщения? Дали проявяваше интерес към нея само защото съобщенията спряха? Това беше типично за момчетата.

Тя отдръпна ръката си.

— Всъщност, Майк, аз се виждам с един човек.

Очите на Майк потъмняха.

— О. Добре. Браво на теб. И аз си имам приятелка.

Хана трепна. *Нима?*

— Браво и на теб — рече вдървено тя.

Те се погледнаха предпазливо. Тогава някой я побутна. Хана се обърна и видя Ариа и Спенсър. Бяха пребледнели.

— Трябва да поговорим с теб — каза Ариа. Двете отново я поведоха към паркинга. Тя погледна през рамо към Майк, но той вече разговаряше с Мейсън Байърс и Джеймс Фрийд.

— Трябва да видиш това — каза Спенсър, когато трите стигнаха до едно уединено местенце в края на паркинга. Тя извади айфона си и го размаха пред лицето на Хана.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да фокусира погледа си. На екрана се виждаше снимка на момиче, което лежи на пясъка. Около главата ѝ имаше локва кръв.

— Това да не е...? — ахна Хана, твърде уплашена, за да произнесе името на Табита.

— Да. От А. От *Келси*.

Спенсър разказа на Хана как Келси беше отишла при нея и я беше попитала дали е получила съобщението ѝ — *това* съобщение.

— Тя знае какво сме направили — каза Спенсър. — Знае всичко. Нападна ме и аз се опитах да се защитя, но хората ме дръпнаха от нея и казаха, че аз съм я нападнала. А когато всичко свърши, Келси ме погледна още веднъж и произнесе безмълвно: „Мъртва си“.

Хана рязко си пое дъх.

— Сигурна ли си?

Спенсър кимна.

— Трябва да я намерим и да я спрем, преди да направи нещо ужасно. Но нямам представа къде е отишла. Не мога да я намеря никъде.

По улицата изръмжа двигател, който напомни на Хана за колата, която едва не я беше блъснала малко по-рано. Внезапно тя направи връзката.

— Мисля, че видях Келси. Но не се досетих, че е тя.

— Къде? — изписка Ариа.

Хана преглътна тежко и махна към изхода на ресторанта.

— В колата ѝ. Тръгваше си. И не беше сама.

Спенсър се ококори.

— Беше с Емили, нали?

Ариа бръкна в чантата си и извади ключовете от колата си.

— Трябва да ги намерим. *Веднага*.

Тя тръгна по паркинга и Хана я последва. Но след няколко крачки се обърна и забеляза, че Спенсър стои на тротоара и смутено пристъпва от крак на крак.

— Какво има? — попита Хана.

Спенсър прехапа горната си устна.

— Аз... се скарах с Емили в ресторанта. Казах ѝ някои ужасни неща. Може би няма да иска да ме вижда.

— Ще иска. — Хана я хвана за ръката. — Това е *Емили* — и тя е в опасност. Всички заедно сме замесени в това, нали?

Спенсър кимна, закопча палтото си и тръгна към колата. Ариа отключи с дистанционното и всички се качиха вътре. Когато Ариа запали двигателя, Хана посочи някакъв лист хартия, който беше нанизан на антената.

— Какво е това?

Спенсър изскочи навън и дръпна хартията. После седна отново вътре и разгъна листа върху коленете си. Всички се възряха едновременно в него и едновременно въздъхнаха нервно.

Побързайте, мацки! Преди да е станало твърде късно!

А.

33.

ПАДНАЛИЯТ ИДОЛ

Емили и Келси профучаха покрай старомодните магазинчета по главната улица, часовниковата кула на „Холис“, покрития мост, луксозния козметичен салон, където Тяхната Али беше завела Емили и приятелките им да си направят кола маска по случай завършването на седми клас. Али се беше опитала да убеди Емили да направи и на триъгълника си, но тя беше отказала.

Келси не говореше, а само шофираше, вперила поглед напред. От време на време тялото ѝ потръпваше в спазми, както правеше Емили, когато се събуждаше от кошмар.

— Всичко наред ли е? — попита колебливо тя.

— Всичко е наред — отвърна Келси. — Никога не е било по-добре! Върхът е! Защо питаш?

Леле. Тя беше избъбрила всичко това за няколко секунди. Емили се облегна назад, усещайки болката от врязалия се в гърдите ѝ предпазен колан.

— Ти се скара със Спенсър заради онова, което се е случило, нали? Как мина? Много ли си разстроена?

Келси пусна волана, обърна се към нея и я потупа по рамото.

— Много си сладка. Винаги ли се притесняваш така за хората, или аз съм нещо специално?

— Ъ-ъ-ъ, ще гледаш ли пътя? — предупреди я Емили, когато колата прекоси жълтата пресечена линия. Друга кола се засили срещу тях, наду клаксона си и сви встрани.

— *Надявам* се да съм специална. — Келси отново се обърна напред. — Защото ти си специална за мен.

— Добре — отвърна Емили, но продължаваше да се чувства нервна. Къде отиваха? Тя рядко посещаваше тази част от Роузууд. Пред очите им изникна старата разнебитена квакерска църква и малко след нея Келси направи рязък завой. Колата профуча край дървена

табела, върху която с разкривени печатни букви беше написано: „Каменоломна Плаващият човек“.

— 3-защо отиваме там? — заекна Емили.

— Била ли си някога тук? — Келси посочи стръмния хълм. — Страхотно е. Не съм идвала от векове. Отпреди да отида в поправителното училище.

Емили надникна през прозореца. Тя също не беше идвала отдавна тук: последния път беше, когато откриха, че Мона Вандерваал е първият А. Мона се канеше да блъсне Спенсър от скалата върху назъбените камънаци отдолу, но сама се плъзна към смъртта си.

— Има и по-интересни места от това, нали знаеш? — попита Емили с разтреперан глас. — От едно място до влаковата линия може да се види цялата Мейн лайн.

— Не, тук ми харесва. — Келси спря на празния паркинг до един голям варел с боклуци. — Хайде, излизай! — Тя изтича от другата страна и издърпа Емили навън. — Трябва да видиш гледката!

— Няма нужда. — Емили освободи ръката си от хватката на Келси. Токовете на обувките ѝ потънаха в мократа трева. — Височините не ми понасят.

— Но тук е толкова красиво, Емили! — Келси махна към ръба на клисурата. Очите ѝ бяха изпъкнали и леко кривогледи, и тя не спираше да потреперва. — Това трябва да го има в списъка ти! Не си живяла истински, докато не си стояла на ръба на пропаст!

След последната дума Кел си леко се изкиска. Емили настръхна. Спомни си предупрежденията на Спенсър. Странното съвпадение на почивките им в Ямайка. Двете ръце, които блъснаха Емили по хълма и Келси, която се появява на върха няколко секунди по-късно. Внезапното ѝ странно поведение.

— Келси, какво става тук? — прошепна Емили.

Келси се разсмя неуравновесено.

— Нищо! Защо питаш такива работи?

— Изглеждаш ми... *различна*. Все едно си... не знам... пияна или нещо такова.

— Просто съм опиянена от живота! — Келси разпери ръце. — Готова съм да направя нещо голямо! Мислех, че си смела, Емили. Не искаш ли да застанеш на скалата с мен?

Келси изтича до ръба на дерето, оставяйки чантата си отворена на седалката. Лампичките на таблото все още светеха и Емили можеше да види съдържанието ѝ. Най-отгоре стърчеше голямо шише с хапчета. На етикета не се виждаше име.

В главата ѝ се включи аларма. Бавно, без да издаде нито звук, тя потърси телефона в джоба си. Когато го намери, бързо изпрати есемес на Ариа.

„Помощ. При Плаващия мъж. Моля, ела!“.

После натисна бутона за изпращане и зачака потвърждение, че Ариа е получила съобщението. Но точно тогава Келси се обърна.

— На кого се обаждаш?

— На никого. — Емили пхна телефона в джоба си.

Келси отпусна ръцете си.

— Не ти се идваше тук, нали? Не искаш да излизаш с мен.

— Разбира се, че искам. Но се тревожа за теб тази вечер. Изглеждаш ми... разстроена. Държиш се странно. Заради това, което ти казах ли е? Трябваше отдавна да ти призная. Съжалявам.

Келси изсумтя.

— И аз трябваше отдавна да призная.

Емили надигна глава.

— Какво имаш предвид?

— И аз съм лъжкиня, също като теб. — Келси се изкиска, приближавайки се към Емили. — Нали знаеш, когато ти казах, че не съм се досещала, че двете със Спенсър сте най-добри приятелки? Или че си преминала през всичко онова с Алисън? Знаех през цялото време, Емили. Просто се преструвах, че не знам.

Емили притисна длан към челото си, опитвайки се да приеме думите ѝ.

— Защо?

— Защото се опитвах да бъда мила. — Вятърът разроши косата на Келси. — А не да те зяпам като някой изрод. Какво е *твое* извинение, Емили? Искала ли си да се смееш зад гърба ми? Двете със Спенсър присмивахте ли ми се?

— Разбира се, че не! — извика Емили. — Разбрах за това едва след като се запознахме!

Очите на Келси проблеснаха.

— Криела си всевъзможни тайни в ръкава си, нали? — Тя поклати отвратено глава. — Не мога да повярвам, че си го направила. Ти си ужасен човек, Емили. *Ужасен.*

Емили притисна ръка към сърцето си и почувства как бие през роклята. Чертите на Келси се бяха променили. Сега тя се взираше в Емили с чиста омраза, същата ненавист, каквато изпитваше към себе си Емили, откакто останките на Табита бяха изхвърлени на брега. Изведнъж всички теории, които Спенсър беше изрекла за това момиче, ѝ се сториха напълно вероятни. Повече от вероятни — точни. Тя се сети за снимката на Табита в телефона на Келси. И за лицето на Табита, когато Ариа я блъсна от покрива. Мекото *туп*, когато падна на земята. Курортът изглеждаше толкова пуст, сякаш всички гости бяха напуснали острова за през нощта. Но някой ги беше наблюдавал. Келси.

Как не го беше усетила досега? Права ли беше Спенсър? Беше ли заслепена Емили от увлечението си?

Във всеки случай Келси беше права: Емили беше ужасен човек. Най-ужасният човек на света.

— Не исках това да се случи — прошепна тя. — Ти не разбираш. Келси поклати отвратено глава.

— Но *позволи* да се случи. И не каза нищо.

Емили покри лицето си с ръце, спомняйки си паметните страници за Табита, опечалените ѝ семейство и приятели.

— Знам. А трябваше. Това е ужасно.

В далечината се чу пропукването на автомобилни думи върху чакъла и Емили се обърна. Над хълма се появи светлина от автомобилни фарове, последвана от субаруто на Ариа.

Тя се беше вкопчила във волана. До нея седеше Хана, която вдигна ръка и посочи Емили.

Емили вдигна ръце над главата си и ги размаха, но Келси я улови за китката.

— Ти идваш с мен. — После я задърпа към ръба на скалата.

— Не! — Емили се опита да се измъкне, но Келси я стисна здраво и я дръпна толкова силно, че отлепи краката ѝ от земята.

— Искам да ти покажа нещо — каза Келси, избутвайки я към клисурата. Глезените на Емили се изкълчиха няколко пъти заради неудобните ѝ обувки. Накрая едната се събу и тя продължи да върви по чорап. По лицето ѝ се стичаха сълзи и тя едва дишаше от страх.

— Толкова съжалявам — изхлипа тя. Гласът ѝ трепереше толкова силно, че думите ѝ едва се чуваха. — Мислех, че сме приятелки. *Повече* от приятелки.

— *Бяхме*. — Келси блъсна Емили към купчина камъни. — Но от това мен ще ме заболи повече, отколкото теб.

Двете стигнаха до ръба на каменоломната. По дългото ѝ каменно лице беше пръснат чакъл. Когато Емили погледна надолу, тя видя само дълбока, безкрайна тъмнина. После хвърли един поглед през рамо и зърна Ариа да излиза от колата си.

— Емили! — извика тя. — О, Боже!

Келси побутна Емили по-близо до ръба и Емили изпищя. Келси щеше да направи с нея точно онова, което Мона се опита да направи със Спенсър, което Табита се опита да направи с Хана, което Али се опита да направи с всички тях. Само че този път А. щеше да остане жив, а жертвата му щеше да умре.

— Моля те! — Емили погледна умолително Келси. — Не го прави. Може би първо трябва да поговорим. Да го обсъдим.

— Няма какво да обсъждаме — отвърна Келси с равен глас. — Така трябва да бъде.

— Емили! — изпищя Ариа и хукна към тях.

Но тя се намираше твърде далеч. Ръцете на Келси се вкопчиха в раменете на Емили. Дъхът ѝ изгаряше ухото ѝ. Цялото ѝ тяло като че ли се вдърви, сякаш се приготвяше да блъсне Емили през ръба. Емили затвори очи, осъзнавайки, че това са последните секунди от живота ѝ.

— Моля те — прошепна тя за пореден път.

Тогавя Келси изведнъж пусна ръката ѝ. Тя се обърна тъкмо навреме, за да види как Келси се приближава до ръба на пропастта. Тя погледна Емили в очите, но лудият, опасен блясък в тях беше изчезнал. Тя изглеждаше изморена и невероятно тъжна.

— Сбогом — каза Келси с най-тъжния глас, който Емили беше чувала някога. В очите ѝ блеснаха сълзи. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че се удряха в гърдите ѝ. От носа ѝ потече тънка струйка кръв. Тя погледна през ръба и си пое дълбоко дъх.

— Келси! — На Емили ѝ трябваха секунди, за да осъзнае какво ще се случи. — Не скачай!

Келси не ѝ обърна никакво внимание и продължи да се навежда напред, докато единствено пръстите на краката ѝ останаха стъпили на ръба. В пропастта се посипаха камъни.

— Късно е. Писна ми от този гаден живот. — Тя заваляше думите толкова силно, че Емили едва я разбираше. — Писна ми от *всичко*. — Тя затвори очи и пристъпи в тъмнината.

— Не! — Емили обви ръце около кръста ѝ. Келси се опита да я отблъсне с лакът, но Емили вложи всичката си сила и я дръпна назад. Двете се запрепъваха в тревата. Келси изпъшка и се опита да се освободи. Емили я стисна още по-здраво. Глезенът ѝ отново се усука и тя изведнъж се озова на земята, затисната под тялото на Келси. Болка прониза главата и опашната ѝ кост. Студът на скалите проникна през палтото ѝ и стигна до кожата.

Тя изгуби съзнание за няколко секунди — чуваше единствено хълцане и слаби стъпки. Когато дойде на себе си, над нея се беше надвесила Хана.

— Емили? *Емили!* О, Господи!

Емили примигна бързо. Келси вече не лежеше върху нея. Тя се огледа трескаво, уплашена, че е скочила в пропастта, но момичето лежеше на няколко крачки от нея, свито на кълбо.

— Добре ли си? — Ариа също се надвеси над Емили.

— Н-не знам — отвърна замаяно тя. И тогава изведнъж си спомни *всичко*. Страх. Увереността, че ще умре. Как Келси знаеше *всичко*. По бузите ѝ потекоха сълзи. Тялото ѝ се затресе. Риданията ѝ прозвучаха накъсано и грозно.

Хана и Ариа коленичиха до нея и я прегърнаха силно.

— Всичко е наред — прошепнаха те. — Вече си в безопасност. Обещаваме.

— Хей — разнесе се нечий глас отстрани. Емили отвори очи и забеляза трета фигура да клечи до Келси. — Събудете се.

Емили зяпна от изненада. Това беше Спенсър. Тя се беше усъмнила в нея и я беше предала, но приятелката ѝ отново беше дошла за нея.

— Мацки, *погледнете!* — Спенсър вдигна глава към тях и отметна рус кичур от лицето си.

После се отмести встрани, за да могат да видят. Гърбът на Келси се беше извил в дъга, главата ѝ беше отметната настрани, ръцете ѝ краката ѝ танцуваха така, сякаш по тях беше пуснат ток. На устните ѝ изби жлъчка. Жилите на шията ѝ изпъкнаха.

— Какво ѝ става? — изпищя Хана.

— Ще се обадя на 911. — Ариа измъкна телефона си.

— Мисля, че е взела свръхдоза. — Спенсър коленичи до главата на Келси. — Сигурно е изпила нещо.

Емили се изправи и отиде със залитане до чантата на Келси, която все още лежеше на седалката в колата ѝ. Вътре имаше шишенце с хапчета, пълно наполовина.

— Това. — Тя го показва на останалите.

Спенсър погледна и кимна с глава.

— „Лесно шест“.

Няколко минути след обаждането на Ариа към тях с вой се приближи линейка. Парамедиците заобиколиха Келси и веднага се заеха с нея, като казаха на момичетата да се отдръпнат назад. Емили притисна ръце към гърдите си, изтръпнала от студ и безчувствена. Ариа наблюдаваше действията на парамедиците, притиснала ръка към устата си. Хана не спираше да поклаща глава и да повтаря:

— О, Боже.

Спенсър изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне.

След известно време шофьорът на линейката, атлетична жена с дълга до раменете кестенява коса, се приближи до момичетата.

— Какво се случи?

— Мисля, че се опита да се самоубие — отвърна Емили със слаб глас. — Предполагам, че е изпила твърде много хапчета... и се канеше да скочи в пропастта.

Парамедикът прегледа Емили за наранявания, но освен няколкото натъртвания и синини тя си беше наред. Мъжете натовариха Келси в линейката и отпътуваха. Емили мълчаливо наблюдаваше как червения буркан се спуска по хълма. Не спираше да се вслушва в сирените, докато звукът не изчезна окончателно.

Настъпи оглушителна тишина. Емили се приближи до Спенсър, която стоеше край огромната клисура. Същата гледка се беше разкрила пред очите ѝ година по-рано, когато Мона се канеше да я убие. Това, че

отново се бяха озовали тук, борейки се с А., изобщо не им се струваше като съвпадение.

— Съжалявам — каза тихо Емили. — Не трябваше да се съмнявам в теб.

— Няма нищо — отвърна Спенсър.

— Но аз ѝ казах всичко. — Емили затвори очи. — Казах на Келси какво си направила в „Пен“. Как си я изпратила в поправителното училище.

Спенсър рязко се обърна към нея. По лицето ѝ преминаха различни емоции.

— *Така ли?*

Емили се намръщи.

— Тя не го ли спомена, докато разговаряше с теб?

Спенсър поклати глава.

— Всичко стана толкова бързо. Двете просто си крещяхме една на друга.

Емили хвана главата си с ръце.

— Толкова съжалявам. Въобще не трябваше да... — Тя замълча, задавена от ридания. Всичко ѝ се струваше сбъркано. — Аз съм ужасна приятелка. Не застанах до теб. — И тя нямаше предвид само този случай.

— Хей, всичко е наред. — Спенсър я докосна по рамото. — Разбирам те. И онова, което направих аз, също беше ужасно. Може би съм си го заслужила, след всичко, което изрекох.

Вятърът нададе вой. Сирените все още се чуваха в далечината. Хана и Ариа тръгнаха по чакъла, мълчаливи и тъжни.

— Келси ще разкаже на всички какво сме причинили на Табита — каза Хана.

— Но никой няма да ѝ повярва — отвърна Спенсър. — Тя е наркоманка. Ще решат, че е халюцинирала.

— Но тя има доказателство — възрази Хана. — Има снимка на Табита мъртва, на брега.

— Каква снимка? — изпищя Емили.

Спенсър извади телефона си, но после сви рамене, променила намеренията си.

— Дълга история. Честно казано, би трябвало да я изтрия. Да се престоря, че никога не съм я получавала. Но дори снимката на Табита

не може да докаже, че *ние* сме го направили. Може дори да направи така, че *тя* да изглежда виновна. Кой прави снимки на трупове и не съобщава на полицията? Всички ще решат, че тя просто е... луда.

Над главите им прелетя самолет; червените му светлини примигваха. Някъде в клисурата птица нададе продължителен, кънтящ писък. Всички тръгнаха към колата на Ариа, разтърсени, но все пак изпълнени с облекчение. Но изведнъж думите на Келси отекнаха отново в съзнанието на Емили. *Ти позволи да се случи. Ти си ужасен човек.*

Само защото никой нямаше да повярва на Келси не означаваше, че нищо не се е случило.

Емили *наистина* беше ужасен човек. И вината ѝ никога нямаше да изчезне.

34.

СЕМЕЙСТВОТО СЕ ДЪРЖИ ЗАЕДНО

На следващата сутрин Хана се събуди от звука на ноктите на Дот, които драскаха по вратата на спалнята ѝ.

— Ей сега идвам, сладурче — изпъшка тя и се надигна.

Слънчевите лъчи нахлуваха през прозорците на балкона на Жулиета. Птички чуруликаха по дърветата. Сутринта изглеждаше великолепно... докато Хана не си спомни какво се бе случило предишната вечер. Келси. „Плаващият човек“. Линейката, която се отдалечава с нея. Тя изглеждаше толкова крехка. Толкова безпомощна. Те отново се бяха измъкнали на косъм от опита на А. да съсипе живота им. Но вече всичко свърши. Тя грабна айфона и прегледа съобщенията си. Странно, че Лиъм не ѝ беше писал тази сутрин — за пръв път се случваше. Дали се беше прибрал успешно? Беше 9:23 часа, малко рано, но тя можеше да му се обади, нали? Хана набра номера му, но веднага беше прехвърлена на гласова поща.

— Събуди се, сънчо — изгука Хана след сигнала. — Надявам се да се видим днес. Вече ми липсваш. Обади се, като чуеш това съобщение.

След като облече чифт тесни дънки и тениска „Пти Бато“, тя слезе в кухнята, понесла Дот на ръце. Баща ѝ седеше до кухненския плот и разглеждаше купчина електронни таблици. Кейт се беше навела над половин грейпфрут на масата и четеше вестника. Когато видя Хана, тя я изгледа странно. Кейт сигурно беше разбрала, че Хана е пропуснала пиесата и беше ядосана, но последното нещо, което ѝ се искаше в момента, бе да се карат.

Но Кейт не отмести поглед от нея дори след като Хана пусна Дот, наля си чаша кафе и я допълни със соево мляко.

— *Какво?* — сопна ѝ се най-накрая Хана. Господи, все едно това беше дебютът на Кейт на Бродуей.

— Ами... — Кейт погледна към секцията „Стил“ във вестника и я побутна с показалец към Хана. Тя погледна надолу. Когато видя

снимката на първа страница, тя стреснато изплю глътката си кафе на земята.

— Добре ли си? — Господин Мерин се обърна и стана от стола.

— Чудно. — Хана попи кафето със салфетка. — Просто чудно.

Но това не беше така. Тя отново погледна снимката във вестника, надявайки се, че се е объркала. В нея се визираха три снимки на красивото, усмихнато лице на Лиъм. На първата той беше прегърнал слабо русокосо момиче с чип нос. На втората целуваше тъмнокоса девойка с жарсена рокля. А на третата вървеше по оживена улица във Филадельфия, хванал за ръка късо подстригано момиче с големи слънчеви очила и палто „Бърбери“. „Ромео в истинския живот, влюбен в любовта“, гласеше надписът до монтажа. „Лиъм Уилкинсън е един от най-желаните ергени на Филадельфия... и той обича да се хвърля в действие“.

Хана усети как някаква твърда буца засяда на гърлото ѝ. Надписите под снимките съдържаха имената на всяко едно от момичетата и кога е бил забелязан с тях. Едната снимка беше направена малко по-рано през седмицата, в деня, когато Лиъм и Хана не се бяха виждали. А късо подстриганото момиче, чието име беше Хейзъл, бе описано като „Дългогодишната приятелка на Лиъм, за която той се надява един ден да се ожени“.

Погледът на Хана се насочи към един цитат в текста. „Той определено е голям чаровник — казва Люси Ричардс, една от миналогодишните приятелки на Лиъм. — Караше ме да се чувствам като единственото момиче във вселената. И не спираше да говори, че иска да избяга с мен, да ме отведе в някое от фамилните имения във Франция или Италия. Определено ме караше да се чувствам специална... докато не осъзнах, че казва това на всяко момиче, с което излиза“.

Хана протегна ръка към средата на масата, грабна една препечена филийка от купчината и я пъхна в устата си. След това грабна още една, както и парче бекон, макар да не беше яла бекон от години. Лиъм ѝ беше казал същите неща. Беше дал същите обещания. Значи всичко е било... рутина? Уловка? И тя се беше хванала. Беше му позволила да остане през нощта в къщата на баща ѝ. Беше застрашила кариерата му.

Краката ѝ омекнаха. Стаята се завъртя и разлюля така, сякаш цялата къща се намираще в развълнуван океан. Пред очите ѝ се появи влюбеното лице на Лиъм. В ушите ѝ прозвучаха романтичните му клетви. Страстта, която се беше породила между тях. *Господи*.

Тя излезе, залитайки, от кухнята и отиде в дневната. Когато набра номера на Лиъм, телефонът му иззвъня само веднъж, преди да се включи гласова поща.

— Много интересна статия прочетох за теб в „Сентинъл“ — каза Хана, след като чу сигнала. — Не ми се обаждай. *Никога*.

След това затвори и телефонът се изплъзна от пръстите ѝ и падна върху дивана. Хана седна до него и притисна една възглавничка към гърдите си, хапейки устни, за да не заплаче. Слава Богу, че не беше казала на Лиъм нищо важно за баща ѝ. Слава Богу, че не му беше казала за Табита.

— *Кхъм*.

Хана се обърна. Кейт стоеше на вратата. На лицето ѝ беше изписано смутено изражение. Тя влезе в дневната, седна на ръба на фотьойла точно срещу Хана и зачака. Кейт *знаеше*. Нали тя беше побутнала вестника към Хана.

— Как разбра? — каза Хана с нисък, изпълнен с омраза глас.

Кейт се заигра с перлената си огърлица.

— Видях ви заедно на флашмоба. А след това ви чух онази нощ, в стаята ти. Знаех, че той е тук.

Хана потрепери.

— Ще кажеш на татко, нали? — Тя погледна към кухнята. Баща ѝ крачеше напред-назад покрай плота, притиснал телефона към ухото си.

Кейт се извърна.

— Не е нужно да знае.

Хана примигна невярващо. Това бе идеалната възможност Кейт отново да стане любимката на татко. Баща ѝ никога нямаше да прости на Хана за това.

— И мен са ме лъгали — рече тихо Кейт.

Хана я погледна изненадано.

— Шон ли?

Кейт поклати глава.

— Не той. Едно момче, с което излизах в Анаполис, преди да дойдем тук. Казваше се Джефри. Но после открих чрез Фейсбук, че си има друга приятелка.

Хана се размърда смутено.

— Съжалявам. — Струваше й се невероятно, че перфектната Кейт е била зарязвана някога, но тя изглеждаше толкова смирена. Почти човек.

Кейт сви рамене. После погледна Хана със зелените си очи.

— Мисля, че трябва да ги съсипем. Това семейство не само се заяде с Том, а и с теб.

След тези думи Кейт стана и се запъти към изхода на стаята с изпънати рамене. Хана бавно преброи до десет, очаквайки Кейт да се обърне и да каже: „Шегичка! Веднага ще те изпея, кучко!“. Но миг покъсно Хана чу как вратата на спалнята й тихо се затваря. Ха.

— След малко ще ти се обадя — долетя гласът на господин Мерин от кухнята и Хана чу равния сигнал на свободната линия. Тя се изправи. Върховете на пръстите я сърбяха. Кейт беше права. Може би Хана наистина *трябваше* да съсипе семейството на Лиъм. Тя не беше казала нищо важно за баща си, с изключение на типичните бракоразводни работи, от които страда всяко семейство, и доста смущаващи истории за някогашното си тегло — но Лиъм беше споделил една ужасна тайна за своето семейство. Нещо, което щеше да изрита завинаги Тъкър Уилкинсън от кампанията.

— Татко. — Хана влезе в кухнята. Баща й стоеше — до умивалника и миеше чиниите. — Трябва да ти кажа нещо. За Тъкър Уилкинсън.

Баща й се обърна и веждите му се повдигнаха. И Хана изпя всичко, което Лиъм й беше казал: за аферата на баща му, за нежеланата бременност на жената, за аборта. С всяка следваща дума очите на баща й изпъкваха все повече. Устата му зяпна от изненада. Хана се чувстваше така, сякаш от устата й се лееше отрова, по-ужасна от всяка друга клюка, която бе изричала през живота си, но снимките от вестника отново проблеснаха в съзнанието й. Те я накараха да се сети за един цитат от Шекспировата епоха, който господин Фиц им беше прочел предишната година:

И в ада ярост няма като тази на отхвърлена жена!

Лиъм напълно си го заслужаваше.

35.

ЧЕ КОЙ ИСКА ДА Е ИДЕАЛЕН?

— Майк, корнфлейкът е направен да се яде с лъжица — каза Ила същата сутрин, докато тя, Ариа и Майк закусуваха в огряната от слънце кухня. Стаята ухаеше на органично кафе, прясно изцеден портокалов сок и леко повехналите цветя, които Тадеуш беше изпратил на Ила предишния ден.

Майк недоволно грабна една сребърна лъжица от чекмеджето и седна обратно на стола си. След това Ила се обърна към Ариа.

— Какво стана с теб снощи, на партито? Докато се обърна, и беше изчезнала.

Ариа побутна нагоре големите си слънчеви очила „Рей Бан“. Носеше ги, за да скрие зачервените си, подпухнали очи. Цяла нощ беше плакала за Езра, Келси, А. и всичко останало.

— Трябваше да се погрижа за някои неща — избъбри тя.

— Трябваше да останеш. — Майк дъвчеше шумно закуската си. — Режисьорът яко се напи. Хората казаха, че точно затова е дошъл да работи в някакво си частно училище в предградията — бил алкохолик. А Спенсър Хейстингс се нахвърли върху някакво момиче. Психарка! — Той пропя последната дума и се ококори.

— Не е психарка. — Ариа взе една вафла „Фреш фийлдс“ и събитията от предишната нощ се завъртяха в спомените ѝ. Спенсър наистина беше откачила, но имаше много добра причина за това.

Значи Келси бе Новия А. От една страна, това беше добре: поне знаеха откъде идват посланията. От друга страна, ами ако хората вземат, че повярват на онова, което Келси знае за Табита? Тази сутрин в интернет се бяха появили три нови статии: едната за някаква нова следователска процедура, която учените са използвали, за да докажат веднъж и завинаги, че това са останките на Табита, другата за благотворително събитие в нейна памет и третата за пиенето сред тийнейджърите и смъртта на Табита се споменаваха като най-пресен пример.

Табита ставаше все по-популярна в нейната общност, както Али беше в Роузууд. Ако в малкото градче в Ню Джърси се разчуеше, че Табита е била убита, дали някой щеше да се интересува, че момичето, което го е казало, е наркоманка? Ами ако Келси имаше още снимки на тялото на Табита? Ариа се сети за последното съобщение на А.:

„Нима смяташ, че гневът ми ще те пощади, убийца?
Ти си най-виновна от всички“.

Сякаш Келси знаеше дори, че Ариа е блъснала момичето.

Телефонът на Майк иззвъня, той скочи и излезе от стаята. Ила смачка салфетката си и се облегна на лакти.

— Скъпа, има ли нещо, за което да поговорим?

Ариа отпи от кафето си.

— Всъщност, не.

Ила се прокашля.

— Сигурна ли си? Не можах да не забележа, че снощи разговаряше с един твой бивш учител.

Ариа сви рамене.

— Няма нищо за казване.

Наистина нямаше. След като Ариа го хвана с Клаудия, Езра не й се беше обаждал. В телефона й нямаше никакъв есемес „Много съжалявам“, нито кутия с бонбони и картичка с надпис „Моля те, не ме отхвърляй“ на прага й. Нямаше да има какво ходене в Ню Йорк. Нямаше никаква любовна история. Сякаш всичко това беше сън.

Ариа въздъхна и вдигна глава.

— Помниш ли как преди да отида в Исландия миналото лято, всички не спираха да ми повтарят колко ще е хубаво да се върна там?

— Разбира се. — Ила сипа още кафява захар в кафето си.

— Но после ти казах, че просто... не е било същото? — Ариа завъртя в ръцете си солницата във форма на джудже. — Все едно дълго време си сънувала нещо, а после се оказва, че действителността е съвсем различна.

Ила цъкна с език.

— Знаеш ли, някой ден ти ще направиш някого много щастлив — каза тя след миг. — И някой ще направи *теб* щастлива. Сама ще

разбереш, когато това стане.

— Как? — попита тихо Ариа.

— Просто ще разбереш. Повярвай ми.

Ила я потупа по ръцете, може би очаквайки Ариа да каже още нещо. Но тъй като дъщеря ѝ продължи да мълчи, Ила стана да почисти масата. Ариа седеше на стола си, потънала в мисли. Тя беше усетила нещо различно в Езра в мига, в който се появи, но не искаше да си го признае. Същото усещане я беше изпълнило и в Рейкявик, когато летищният автобус ги откара в града. Искаше ѝ се да го обича по същия начин, както преди, но просто мястото беше съвсем различно. Барът, в който продаваха супа в огромни купи от хляб, вече не работеше. Старата къща на Ариа беше боядисана в крещящо розово и върху нея имаше огромна сателитна чиния, която заемаше половината покрив.

А после и онова, което се случи по време на пътуването, и което повече или по-малко съсипа всички хубави спомени на Ариа от тази страна. Тази тайна знаеха само най-добрите ѝ приятелки, тайна, която тя щеше да отнесе в гроба.

Когато на вратата се позвъни, Ариа се сепна. Възможно ли бе да е Езра? *Искаше* ли изобщо да е Езра? Както около него, така и около Исландия част от старата магия беше изчезнала.

Тя стана от масата, завърза колана на халата си и отвори вратата. На верандата стоеше Ноъл и кършеше ръце.

— Здравсти.

— О. Здравей — рече предпазливо Ариа. — Майк ли търсиш?

— Не.

Минаха няколко секунди, изпълнени с неловко мълчание. Водата в кухнята потече, после спря. Ариа пристъпи от крак на крак.

— Липсваше ми — изгърси изведнъж Ноъл. — Не спирам да мисля за теб. Такова съм магаре. Онова, което ти казах в коридора, са пълни глупости. Всъщност, изобщо не го мисля.

Ариа се загледа в дупката на пода, която беше направила като дете с нож за глина, представяйки си, че е скулптор.

— Но ти си прав. Ние сме съвсем различни. Ти заслужаваш някой по... роузуудски. Някой като Клаудия.

Ноъл потръпна.

— О, Боже. *Не* и Клаудия. Това момиче е лудо.

Сърцето на Ариа трепна радостно.

— След нараняването на глезена ѝ тя ме накара да работя като кон — каза Ноъл. — Освен това открих, че е абсолютна клептоманка. Тя крадеше разни неща от стаята ми! Бельо, дискове, страници от тетрадките ми... после разбрах, че е отмъкнала коженото ми яке, онова, дядовото.

Ариа се намръщи.

— Тя дойде облечена с него в училище. Реших, че си ѝ го дал.

Ноъл изглеждаше ужасен.

— В никакъв случай! И когато ѝ направих забележка, тя откачи. Започна да крещи разни неща за теб, каза, че разпространяваш лъжи за нея — казала си на всички, че те е заплашвала, казвайки ти, че е решена да спи с мен и че не бива да ти вярвам. Но аз някак си съм сигурен, че *наистина* иска да спи с мен. Преди две нощи се събудих, а тя стоеше на прага, облечена... — Той замълча със смутено изражение на лицето. — Казах на мама, че искам да я изгони от къщи.

— Леле — каза Ариа. Част от нея искаше да ликува, но другата част беше просто изморена. — Значи... не си спал с нея? — не можа да се сдържи и попита тя. Някак си не можеше да повярва, че Ноъл е устоял на прекрасната Клаудия.

Той поклати глава.

— Не си падам по нея по този начин, Ариа. Аз харесвам някой друг.

Тя потръпна. Не посмя да го погледне от страх, че лицето ѝ ще разкрие твърде много.

Той се облегна на рамката на вратата.

— Трябваше да те послушам. За *всичко*. Ще разбере, ако не искаш да ме приемеш обратно, но... Липсваш ми. Не може ли поне да бъдем приятели? Иначе с кого ще ходя на курсовете по готварско майсторство?

Ариа вдигна глава.

— Харесват ли ти?

— Малко са момичешки, но пък са забавни. — Ноъл се усмихна срамежливо. — Пък и накрая на семестъра трябва да участваме в битката на *Железния готвач*.

Ароматът на портокаловия му сапун погъделичка обонянието ѝ. Какво искаше той? Другарче за готварските курсове... или Ариа

отново да му бъде приятелка? Може би беше късно да се съберат отново. Може би наистина *нямаха* много общо. Ариа никога нямаше да бъде типичната роузуудчанка. Дори нямаше смисъл да опитва.

Сигурно мълчанието ѝ беше продължило твърде дълго, защото Ноъл рязко си пое дъх.

— Нали няма да се събереш с онзи учител? Когато ви видях снощи заедно...

— Не — отвърна бързо Ариа. — Той... — Тя здраво стисна очи. — Всъщност той си пада по Клаудия.

Абсурдността на тази мисъл изведнъж я порази. Тя се преви на две и се смя дълго и силно, докато от очите ѝ не потекоха сълзи.

Ноъл се засмя смутено, без да схваща шегата. Миг по-късно Ариа го погледна. Той изглеждаше толкова сладък, застанал на верандата, облечен в торбести дънки и широка тениска, нахлул гумени чехли върху чорапите, вид, който Ариа ужасно мразеше. Ноъл никога нямаше да напише роман. Никога нямаше да завърти очи пред пошлостта на предградията, нито щеше да се оплаква, че тук всичко е толкова изкуствено и претенциозно. Но тя се сети как на Коледа Ноъл се беше появил пред вратата ѝ облечен като Дядо Коледа с торба с подаръци за нея, само защото тя му беше казала, че като малка семейството ѝ никога не е „правило“ дядо Коледа у дома си. И как когато го беше замъкнала в крилото за модерно изкуство на музея във Филадельфия, той търпеливо бе обиколил всички зали заедно с нея и дори си купи една книга за синия период на Пикасо от магазина за подаръци, защото реши, че е готина. Освен това караше Ариа да се смее: на курса по готварско майсторство и двамата бяха хванали по един нож, надвесени над камбите, когато Ноъл отбеляза, че приличат на целулитни дупета. Останалите курсисти — предимно възрастни дами или тъжни ергени, които сигурно се бяха записали, за да могат да се срещат с жени — свиха неодобрително устни, което ги разсмя още повече.

Тя пристъпи към Ноъл. Сърцето ѝ се разтуптя, когато той се наведе към нея и топлият му дъх опари лицето ѝ. Бяха скъсали едва преди две седмици, но в момента, когато устните им се докоснаха, усещането бе като от първа целувка. В гърдите ѝ избухнаха фойерверки. Устните ѝ пламнаха. Ноъл я привлече към себе си и я притисна толкова силно, че тя се почувства така, сякаш всеки момент

ще избухне. Да, навън ръмеше и Ариа знаеше, че устата ѝ сигурно има вкус на кафе, а чехлите на Ноъл сигурно бяха подгизнали в кал. Но моментът беше идеален и нищо от това нямаше значение.

Всичко ѝ се струваше... просто на място. Може би беше точно онова усещане, за което говореше Ила. А за Ариа беше просто перфектно.

36.

ИСТИНСКИЯТ СПЕНСЪР Ф.

— Извинявай, че мирише на хлор — каза Спенсър и вдигна капака на джакузито в задния им двор, което беше покрито още от миналата есен. Тя завъртя връзките на банския си около пръста си.

— Свикнала съм — каза Емили. Беше облякла един от целите бански, които използваше за тренировки — презрамките, както и емблемата на „Спидо“ бяха доста изтъркани.

— Не ми пука, стига да е топло — обади се и Хана, която съблече тениската си и отдолу се показва новичък бански „Мисони“. Ариа просто сви рамене, разкопча ципа на блузката си с качулка и разкри дамски бански костюм на точки, който изглеждаше като изваден от Капсула на времето от петдесетте.

От джакузито се надигаше пара. Водата бълбукаше подканящо. Пърсивал, старото жълто гумено пате на Спенсър, останало вътре от последния път, когато се беше потапяла тук, се поклащаше във водата. Вкарването му в джакузито ѝ беше станало ритуал от времето, когато още беше малка и родителите ѝ позволяваха да остава вътре само по няколко минути. Тяхната Али винаги я подиграваше за това, твърдеше, че е също толкова зле, колкото и спасителен пояс, но Спенсър обожаваше да гледа как ухиленото патешко лице се поклаща над мехурчетата.

Момичетата влязоха една по една в топлата вода. Спенсър ги беше поканила да обсъдят случилото се с Келси, но щом видя господин Пенитисъл — наистина трябваше да започне да го нарича Никълъс — да се занимава с капака на джакузито, тя си помисли, че няма да е зле да се поотпуснат малко.

— Страхотно е — промърмори Ариа.

— Много добра идея — съгласи се Емили. Бледите ѝ бузи и чело вече се бяха зачервили от топлината.

— Помните ли последния път, когато влизахме заедно в джакузи? — попита Хана. — В Поконос?

Всички закимаха, загледани в парата. Али беше изтичала под верандата, за да включи нагревателите, и остави момичетата сами на верандата. Те се бяха прегърнали и си казаха колко е хубаво, че отново са приятелки.

— Помня, че бях много щастлива — въздъхна Емили.

— А след това всичко се промени толкова бързо — каза Хана напрегнато.

Спенсър се обърна назад и се загледа в сивите облаци. Сякаш онази нощ в Поконос се беше случила едновременно вчера и преди милион години. Щяха ли да я забравят, или споменът за нея щеше да ги навестява до края на живота им?

— Научих в коя клиника се намира Келси — каза тя след минутка. — „Убежището в Адисън-Стивънс“.

Всички я погледнаха изненадано. Точно там А. беше изпратил Хана предишната година... и там Истинската Али беше прекарала всичките тези години.

— Обадох се и сестрата ми каза, че от утре може да приема посетители — продължи Спенсър. — Мисля, че трябва да отидем.

— Сериозно ли говориш? — попита Хана с ококорени очи. — Не мислиш ли, че трябва да стоим далеч от нея?

— Трябва да разберем какво наистина знае — натърти Спенсър. — Как се е превърнала в А. Какво иска от нас.

— Иска същото, което и останалите А. — Хана откъсна една кожичка до нокътя си. — Отмъщение.

— Но тогава защо се опита да се самоубие? — Предишната вечер Спенсър дълго обмисля този проблем. — Мона и Али не постъпиха така. Нормално е да си помислим, че ще иска да убие нас.

— Може би е искала да разберем, че сме я докарали до самоубийство — допусна Ариа. — Това е идеалният начин за насаждане на вина. Цял живот ще ни гризе съвестта.

Силната миризма на хлор подразни обонянието на Спенсър. Тя никога не беше предполагала, че Келси е склонна към самоубийство — в „Пен“ винаги бе изглеждала весела и безгрижна, дори докато вземаше „Лесно шест“. Дали поправителното училище не я беше променило? Или пристрастеността към дрогата? Това беше най-голямата изненада: в спомените на Спенсър Келси се отнесе с неохота към вземането на наркотици, като очевидно се отвърщаваше от

миналото си на наркоманка. Не можеше да повярва, че след поправителното училище Келси отново ще се завърне към тях. След ареста ѝ, Спенсър беше отказала „Лесно шест“ от раз. Беше ѝ много трудно, особено след всичкото зубрене, което я очакваше, но тя залегна над уроците и изкара шестици по всички предмети. Сега вече дори не се сецаше за хапчетата. Но пък животът на Келси се беше развил по съвсем различен начин от нейния. Макар че не беше успяла да скочи от скалата, Спенсър едва успяваше да приеме факта, че се бе опитала. Вината за това сигурно беше нейна — и за връщането ѝ към наркотиците, и за изпращането в поправително училище. Искаше ѝ се да вярва, че сънищата с Келси и Табита се дължат просто на стреса в училище. Но вината за онова, което беше извършила, я изяждаше отвътре. Добре, че сблъсъкът ѝ с Келси на партито беше останал незабелязан от Уайлдън, майка ѝ или някой от учителите в „Роузууд дей“ — Пиер беше там, но се носеше слух, че е бил много пиян. Спенсър се страхуваше от онова, което можеше да ѝ се привиди — или да извърши, — ако не успееше скоро да открие здравословен отдушник за вината си.

— Може би Спенсър е права — наруши тишината Емили. — Може би трябва да посетим Келси в „Убежището“. Да се опитаме да разберем какво става.

Хана загриза нокътя на кутрето си.

— Нещо не ми се връща там. Това е едно ужасно място.

— Ние ще бъдем с теб — каза Ариа. — И ако ти дойде в повече, аз ще те откарам у дома. — След това тя погледна към Спенсър. — Мисля, че всички трябва да отидем. Заедно.

— Щом се приберем вътре, ще се обадя да уредя среща — каза Спенсър.

Едри дъждовни капки започнаха да падат в джакузито, първо бавно, а после все по-бързо и по-силно. В далечината прогърмя. Спенсър погледна към стоманеносивото небе.

— Дотук с идеята за горещо джакузи.

Тя излезе от ваната, уви се в оранжевата си кърпа и подаде три други кърпи на приятелките си. Докато се връщаха в кухнята, всички мълчаха. Хана и Ариа влязоха вътре, но Спенсър хвана Емили за ръката.

— Добре ли си?

Емили кимна и впери поглед в дъските на верандата.

— Много съжалявам. — Тя въздъхна. — Не трябваше да казвам на Келси. Не трябваше да ѝ се доверявам.

— И аз не трябваше да ти казвам онези неща. Не знам какво ми стана.

— Може би си го заслужих — отвърна тъжно Емили.

— Не си. — Горката Емили, винаги си мислеше, че заслужава най-лошото. Спенсър се наведе към нея. — След Ямайка всички се държим ужасно. Досега трябваше да сме разбрали, че трябва да се подкрепяме една друга, а не да се караме.

— Знам. — Емили леко се усмихна. След това пристъпи напред и прегърна Спенсър. Тя отвърна на прегръдката и усети как очите ѝ се напълват със сълзи. В този момент Ариа и Хана се появиха и ги погледнаха. Спенсър не беше сигурна дали са чули разговора им, но двете се приближиха до тях и също ги прегърнаха, превръщайки се в момичешкия сандвич, който толкова обичаха да правят в шести и седми клас. Едно момиче го нямаше, но Спенсър изобщо не усещаше липсата ѝ.

Час по-късно, след като приятелките ѝ се бяха прибрали по домовете си, тя се обади, за да уговори посещението при Келси на следващия ден. След това седна на дивана във всекидневната и започна да гали Беатрис по гръбчето. За пръв път в къщата цареше мъртвешка тишина. Оркестърът на Амилия нямаше репетиции днес. Спенсър се зачуди как ли ще звучат песните, когато едната им цигуларка липсва.

Когато домашният им телефон иззвъня, Спенсър подскочи. На екрана беше изписано „Принстън“. Тя го погледна стреснато; беше я страх да отговори. Това беше краят. Голямото решение за Спенсър беше взето.

— Госпожице Хейстингс? — чу се жив глас от другата страна, след като Спенсър отговори. — Не сме се срещали, но името ми е Джорджия Прайс. Аз съм член на приемния борд на университета „Принстън“.

— А-ха. — Ръцете на Спенсър трепереха толкова силно, че тя едва успяваше да държи телефона. Можеше да си представи следващото изречение. *Със съжаление ви уведомяваме, че Спенсър Ф. е предпочетеният кандидат...*

— Питам се дали все още планирате да присъствате на срещата следващата седмица — дочу Спенсър чуруликация глас на Джорджия. Тя се намръщи.

— Моля?

Джорджия повтори думите си. Спенсър се засмя объркано.

— Аз си мислех, че все още разглеждате кандидатурата ми.

От другата страна се разнесе шумолене от разлистване на папки.

— Ами... не. Не мисля. Тук е написано, че сме ви приели още преди шест седмици. Моите поздравления, отново. Тази година изпитите бяха тежки.

— Ами другият Спенсър Хейстингс? — рече Спенсър. — Момчето с моето име, което също е кандидатствало? Получих писмо, че някои от членовете на борда са ни сметнали за един и същ човек и...

— Получили сте писмо от нас? — Джорджия звучеше ужасено. — Госпожице Хейстингс, никога не бихме направили нещо такова. Вашата кандидатура е разглеждана на пет различни тура. Обсъждана е от комитетите. Одобрена е от самия декан. Уверявам ви, че ние не правим грешки с хората, които приемаме. Наистина сме много, *много* внимателни.

Спенсър погледна отражението си в огледалото. Косата ѝ беше разрошена. Дълбока бръчка прорязваше челото ѝ — получаваше я винаги, когато бе объркана.

Джорджия съобщи на Спенсър подробностите за срещата, след което затвори. Спенсър седна отново на дивана и замига често-често. Какво се беше случило току-що, по дяволите?

След миг го осъзна. Тя се изправи и отиде в някогашния кабинет на баща си, в който все още имаше компютър и офис оборудване. Трябваша ѝ само пет секунди, за да влезе в интернет и още пет да влезе във Фейсбук. С треперещи ръце написа името на Спенсър Ф. в търсачката. Появиха се няколко профила „Спенсър Хейстингс“, но нито един от тях не бе на златното момче от Дариън, Кънектикът, който Спенсър бе преглаждала няколко дни по-рано.

Тя си представи писмото от „Принстън“ в ръцете ѝ. Като се замисли, печатът наистина изглеждаше малко изкривен. И беше много подозрително, че Келси знаеше за приемането ѝ в „Принстън“...

Но *разбира се*. Келси беше написала писмото. Беше създала профила на Спенсър Ф., за да я побърка. Спенсър Ф. не съществуваше.

Всичко бе игра.

Спенсър затвори очи, ядосана, че е проявила такава наивност.

— Това беше много добро, Келси — изрече тя в тихата стая. Трябваше да ѝ го признае: това беше класически номер на А. от началото до края.

37.

ЛИЦЕ В ЛИЦЕ С ВРАГА

Когато в понеделник след училище Хана влезе в лъскавото фойе на „Убежището в Адисън-Стивънс“, тя усети как я изпълва ужас. В съзнанието ѝ внезапно изникнаха събитията от предишната година: как баща ѝ я беше бутнал през въртящите се врати, убеден, че тя има нужда от лечение за паническите ѝ пристъпи. Как Майк я беше съпроводил през фойето и беше казал: „Не изглежда чак толкова зле!“. Да, фойето въобще не изглеждаше зле. Останалата част от това място беше кошмарната.

Вървящата до нея Ариа погледна с присвити очи засадения в саксия кактус в ъгъла. Някой беше залепил две очички, нос и уста на продълговатото зелено тяло.

— Къде съм го виждала това?

Спенсър погледна и поклати глава. Хана сви рамене. Както и Емили, която се беше облякла за случая с плисирана сива пола и тесен бял пуловер. Тя се обърна и съгледа семейство с нервни лица и слабо момче с хлътнали очи, които се бяха облегли на регистратурата.

— Толкова странно ми се струва, че Али е била *тук* — прошепна тя.

— Не говориш сериозно — отвърна Хана. Семейството на Али я беше оставило в продължение на години *тук*, като почти не я бяха навестявали. Бяха я смятали за лудата близначка и не бяха обръщали никакво внимание на твърденията ѝ, че тя е Истинската Али. Това сигурно беше достатъчно за всеки да се побърка.

Спенсър се приближи до регистратурата и каза на служителя, че са дошли на посещение при Келси Пиърс.

— Оттук — каза той бързо, оглеждайки ги внимателно. — Защо ми изглеждате познати?

Момичетата се спогледаха. „Защото една ваша пациентка се опита да ни убие“, искаше да каже Хана. Всъщност истинско чудо бе, че психиатричното заведение не беше затворено досега — те бяха

пуснали Истинската Али, защото бяха решили, че е излекувана, а тя изби толкова невинни хора.

Момичетата влязоха в просторна стая с кръгли маси. В единия ъгъл имаше диспенсър с вода, а на един рафт се мъдреше кафе машина. По стените бяха закачени приповдигнати лозунги, целящи да повдигнат самочувствието: „ТИ СИ УНИКАЛЕН! ЗВЕЗДИТЕ СА ТВОИ!“. Лъжа.

Хана разпозна черно-бялата снимка на витата стълба; очевидно е била направена от някой от пациентите на „Убежището“, след като се е излекувал. Стаята имаше изглед към болничния коридор и тя не можа да се сдържи да не погледне към някои от пациентите, които минаваха оттам; като че ли очакваше да разпознае някои от тях. Като Алексис, която не ядеше нищо. Или Тара, която имаше огромни гърди. Или Айрис, която Хана смяташе за А. — и която е била в една стая с Истинската Али. Но дори сестрите ѝ бяха непознати. Бетси, която разпределяше лекарствата, я нямаше. Доктор Фелиша, която водеше мъчителните групови сеанси, също не се виждаше никъде.

Миг по-късно вратата към коридора се отвори и една пълна сестра с космата бенка на брадичката въведе слабо момиче, облечено в розова болнична пижама. То имаше яркочервена коса и дребничко личице, но въпреки това Хана не можа веднага да познае, че това е същата личност, която бе срещнала за кратко на партито на Ноъл миналата година... или че това е побърканата фигура, която бе зърнала на скалата две нощи по-рано. Под очите на Келси имаше тъмни кръгове. Косата ѝ беше изгубила блясъка си. Раменете ѝ се бяха изгърбили и ръцете висяха безжизнено край тялото ѝ.

Всички я гледаха вцепенени как издърпва един стол и тихо сяда. Тя ги погледна с безизразен поглед.

— Радвам се да ви видя тук.

— Здравей — отвърна Спенсър. После махна ръка към останалите. — Помниш ги, нали? Това са Хана и Ариа... а Емили познаваш.

— А-ха — отвърна навъсено Келси.

Настъпи продължителна, мъчителна тишина. Хана гледаше ръцете си, който лежах в скута ѝ, като отчаяно искаше да ги ангажира с нещо, пиличка или цигара. Момичетата не бяха обсъждали какво точно да кажат на Келси, щом пристигнат тук. Досега не се бяха

озовавали в такава ситуация: лице в лице с А., получили възможността да я попитат защо ги е измъчвала така.

Най-накрая Келси въздъхна.

— Терапевтката ми каза, че трябва да се извиня.

Хана стрелна с поглед Ариа. Да се *извини*?

— Не трябваше да те водя при каменоломната. — Келси погледна към Емили. — Терапевтката ми каза, че съм те поставила в опасно положение.

Емили преглътна звучно. „Не беше ли това целта ти?“ искаше да каже Хана.

— Освен това би трябвало да ви благодаря. — Келси впери поглед в ноктите си и продължи с раздразнение в гласа: — За това, че ми спасихте живота в събота. Така че... *грасиас*.

Емили примигна.

— Ами, пак заповядай.

Келси тикна едно писмо в ръцете на Емили.

— Това е за теб. Написах го тази сутрин и то обяснява... всичко. Тук нямаме достъп до телефони или компютри, така че психиатрите ни карат да пишем писма, за да излеем чувствата си. — Тя завъртя очи.

— Благодаря — отвърна Емили, без да отмества очи от сгънатия лист хартия.

Келси сви рамене.

— Радвам се, че ме издърпахте от скалата, но не трябваше да викате линейка.

Емили зяпна от изненада.

— Та ти се гърчеше на земята! Как очакваше да постъпим?

— Да ме оставите. Щях да се оправя. И преди ми се е случвало.

Келси започна да къса на парченца салфетката, която лежеше на масата. По шията ѝ плъзна червенина.

— Заради досието ми ченгетата не проявиха никаква милост. Това ми е трети път, затова автоматично отивам в рехабилитационна клиника. А след това в поправително.

Емили поклати глава.

— Нямах представа.

— Никой от нас не знаеше — додаде Спенсър.

Келси не каза нищо, но по лицето ѝ си личеше, че не им вярва.

Всички се размърдаха смутено. След това Спенсър се наведе напред.

— Виж, ужасно съжалявам. За... онова, което се случи през лятото. Което направих в полицейското управление.

Келси гледеше втренчено масата и продължаваше да мълчи.

— И аз съжалявам — додаде Хана. В никакъв случай нямаше да си мълчи повече за това. — За хапчетата, които подхвърлих в стаята ти. И защото се обадих на ченгетата и те издадох.

Келси се изсмя накъсано.

— Стаята ми и без това беше тъпкана с хапчета, но е наистина гадно, че си се обадила на ченгетата. Та аз дори не те *познавам*.

Хана примигна. Значи... въпреки всичко Келси си е заслужила затвора?

Спенсър също изглеждаше изненадана.

— Защо не ми каза онази нощ, че имаш хапчета? Нямаше да се налага да ходим при онзи човек. Нямаше да се забъркаме в неприятности!

Устните на Келси се разтеглиха в усмивка.

— Това бяха тайните ми запаси, Спенсър. *Моят* билет към университетите от Айви лигата — не твоят. Никога не бих предположила, че ще намериш кураж да отидеш в Северна Филадельфия, за да си купиш наркотици. Я се *погледни*! — Тя изгледа с присвити очи туниката ѝ „Елизабет и Джеймс“ и дънковите панталони „Джей Бранд“, които Хана бе видяла в „Отър“ за почти триста долара.

Ариа се наведе напред.

— Защо ни причини това?

— Кое? — попита равнодушно Келси и ги погледна с натежалите си очи.

„Да ни измъчваш като А.!“, искаше да изкрещи Хана.

— Всичко е заради Табита, нали? — попита Ариа.

— Коя е Табита? — В гласа на Келси се промъкна отегчение.

— Знаеш много добре! — настоя Спенсър. — Ти знаеш всичко!

Келси се обърна за миг към тях, след което здраво стисна очи.

— Главата много ме боли. Тук ме тъпчат с какви ли не хапчета. — Тя избута стола си назад и се изправи. — Честно казано, чувствам се доста странно. В смисъл, благодаря за извиненията. И... ето. — Тя бръкна в джоба на панталоните си и извади сгънато листче хартия. —

Написах това за теб, Спенсър. — Келси пхна писмото в ръцете ѝ. — Пожелавам ви хубав живот, мацки. — След тези думи тя излезе, тътрейки крака, от стаята, а крачолите на пижамата ѝ забърсаха пода. Една сестра я спря в коридора и я отведе в малък офис със стъклени стени. Момичетата я видяха как сяда в един пластмасов стол. Сестрата ѝ каза нещо и Келси кимна леко, без да променя изражението на лицето си.

Хана се облегна на масата.

— Какво беше това, по дяволите?

— Тя изглеждаше толкова... различна. — Емили погледна към Келси. — Толкова отчаяна.

Спенсър завъртя сребърния пръстен около пръста си.

— Защо каза, че не познава Табита? Сигурно я познава. Имаше нейни снимки в телефона си. Тя ми изпрати онзи есемес!

— Просто излъга — каза Ариа с равен глас. Няма как да е иначе.

Тогава Спенсър разгъна писмото, което Келси ѝ беше дала и го приглади върху масата. Всички протегнаха глави от местата си, за да го прочетат. Единственият абзац беше написан с черен химикал.

Скъпа Спенсър,

Очевидно един от методите човек да се излекува в клиниката е да се отърве от лошите си чувства към хората, затова предполагам, че трябва да започна с теб. Вече не съм ти ядосана. Бях ти бясна през месеците, които прекарах в поправителното училище, чудех се дали имаш нещо общо с кашата, в която се забърках, но не знаех със сигурност, докато Емили не ми го каза в петък. Значи успя да се отървеш; браво на теб. Предполагам, че не мога да те виня за това. Когато ти изпратих онова съобщение в петък, че искам да поговорим, мислех, че ще успея да запазя спокойствие, но когато те видях, направо побеснях. Но пък и ти беше адски ядосана. Все пак ти прощавам, че ме нарани. Не знам какъв ти е проблемът, но определено имаш нужда от помощ.

Успех във всичко. Мисли си за мен, докато си в „Принстън“ — как ли пък не.

— Леле — каза Хана, когато свърши с четенето.

— Не разбирам. — Спенсър погледна към Емили. — Тя *не* е знаела, докато не си й казала? Как е възможно, щом е А.?

— Когато ѝ го казах на партито, тя изглеждаше наистина изненадана — промърмори Емили. — Но пък при каменоломната реших, че лъже — че през цялото време е знаела.

Хана посочи писмото на Емили.

— А там какво пише?

Емили ги погледна нервно, защото предпочиташе да си го прочете насаме, но после сви рамене и разгъна листа.

Скъпа Емили,

Предполагам, че трябва да ти обясня някои неща. Тотално се прецаках и въвлякох и теб в това, за което съжалявам. Но на теб също съм ти ядосана. Ти скри голяма тайна от мен.

Когато се запознахме, бях напълно чиста. Щастлива. Развълнувана, че съм си намерила нова приятелка. Но после направих връзката коя си и кого познаваш. Така се сетих за Спенсър и всичките ми лоши спомени се завърнаха. Започнах отново да пия хапчета. Глътвах едно преди да се срещнем в залата за боулинг и преди да тръгнем по пътеката. Глътнах едно и преди пиесата. Ти ме попита какво не е наред, но аз предпочетох да не ти казвам. Знаех, че ще направиш всичко по силите си, за да ме спреш, а аз не исках да спирам. Щом ми каза какво е направила Спенсър, реших да потуша мъката си, като погълна колкото се може повече хапчета. Когато стигнахме до каменоломната, вече си бях изгубила ума и съжалявам, че застраших живота ти. Не знам как да ти благодаря, че успя да ме дръпнеш от ръба, и макар клиниката да ме дразни адски много, терапевтката ми казва, че с времето наистина ще се оправя. Човек никога не знае.

Работата е там, че аз също съм лъжкиня. Направила съм доста неща, с които не се гордея, неща, които никое лошо момиче не би вписало в списъка си. Измамих на изпита SAT. Във втори курс подкупих един учител да ми пише шестлица, като спях с него в склада. А когато бях в Ямайка, през пролетната ваканция, срещнах едно момче още първия ден и заминах с него към другия край на острова, като оставих приятелите си без пари и кола.

Така че виждаш ли, не си само ти. Прощавам ти и се надявам и ти да ми простиш. Може би някой ден отново ще бъдем приятелки.

А може би животът е гаден и после умираш.

Келси

Когато всички свършиха да четат, Емили отново сгъна писмото си с насълзени очи.

— Горката Келси.

— Горката *Келси* ли? — избухна Спенсър. — Горката *ти*!

— Момичета, ами Ямайка? — Ариа посочи към края на страницата. — Онази част, в която казва, че е заминала с момчето още първия ден. Възможно ли е да е *истина*?

Хана отново погледна към коридора. Келси все още седеше в кабинета на сестрата и си играеше с връзките на панталоните си.

— Ако е вярно, то тя не ни е видяла да общуваме с Табита. Тогава няма как да е видяла... какво се случи.

— Може би не е излъгала, когато каза, че не знае коя е Табита — прошепна Емили.

Спенсър поклати глава и висулките на обещите ѝ зазвъняха.

— Не е възможно. Ами снимката, която ми изпрати с Табита на брега... мъртва?

Изведнъж на Хана ѝ просветна нещо.

— Дай да видя телефона ти.

Спенсър я изгледа странно, но после ѝ го даде. Хана отвори съхранените съобщения и прегледа списъка. Съобщението на А. все още беше там:

„Ти нарани и двете ни. Сега аз ще нараня теб“.

Но Спенсър имаше още поне двацет неотворени съобщения от петък, след пиесата. Голяма част от тях бяха от семейството и приятели или от онова момче, което играеше Макбет, но имаше и едно от непознат номер, с код 484.

Хана го отвори. *„Емили ми каза какво си направила, кучко — пишеше в него. — Трябва да поговорим. Келси“.*

— Господи — прошепна Хана и го показа на Спенсър. — Ами ако *това* е съобщението, за което говори в писмото? Есемесът от петък вечер?

Кръвта се отдръпна от лицето на Спенсър.

— Н-но аз не го видях в петък. Видях само онова от А., а после Келси се появи, аз събрах две и две и...

Тя остави телефона си на масата. Погледът ѝ обходи стаята, очевидно търсейки нещо стабилно и солидно.

— Келси сигурно е изпратила и двете съобщения.

— Ами ако не е? — прошепна Хана. — Ами ако второто е от някой друг?

Момичетата се спогледаха с ококорени очи. После Хана се обърна и погледна към кабинета на сестрата от другата страна на коридора. Трябваше да разгадаят този случай. Трябваше да попитат Келси какво става. Но кабинетът беше празен. Сестрата беше изчезнала... Келси също.

38.

НЕЩО ЗЛО СЕ ЗАДАВА

— Часовете за посещение приключиха — каза една сестра с бяла медицинска манта, когато надникна в залата. — Ако искате да си уговорите друго посещение за утре, можете да заповядате между дванайсет и два следобед.

Емили ухапа бузата си отвътре. На следващия ден бяха на училище.

— Има ли някакъв начин да се обадим на Келси? — попита тя. — Трябва само да я питаме нещо. Важно е.

Жената зачопли емблемата, която беше пришита на сакото ѝ.

— Съжалявам, но телефонните разговори са забранени за пациентите. Искаме от тях да се концентрират върху работата тук, а не да се занимават с външния свят. Както обаче вече казах, ако искате отново да я посетите... — Тя отвори вратата към коридора, който водеше до фойето.

Не им оставаше нищо друго, освен да се подчинят. Емили тръгна след Спенсър, Ариа и Хана по коридора, но в главата ѝ бушуваше буря. Писмото на Келси до Спенсър беше озадачаващо, а до Емили — сърцераздирателно. Келси наистина ли не беше видяла какво са сторили с Табита... или това беше просто поредната игра на А.? Ако Келси не знаеше нищо, какво бе имала предвид при каменоломната, когато беше казала на Емили, че е ужасен човек? Може би *просто* ставаше въпрос за това, че Емили е премълчала за стореното от Спенсър. Все пак Келси ѝ се беше доверила.

— И какво ще правим сега? — прошепна тя. — Ще я посетим ли отново?

— Сигурно — отвърна Спенсър. — Ако изобщо поиска да ни види.

Момичетата вървяха бавно по коридора и поредицата от плътно затворени врати.

— Погледнете — изсъска Ариа и спря пред малка ниша с шадраванче. От вътрешната страна бяха изписани дузина имена с различни цветове. Петра. Юлисис. Дженифър. Джъстин.

— Това беше съквартирантката ми — прошепна Хана и посочи написаното с розов маркер АЙРИС. — Онази, която мислех за А.

Изведнъж Емили забеляза нещо в ъгъла, един толкова познат почерк, че усети как коленете ѝ омекват. Със сребристи, заоблени букви там пишеше КОРТНИ. Същия почерк като на училищния стенопис, където всички бяха написали по нещо за себе си. Почеркът приличаше ужасно на този на *истинската* Кортни, момичето, което Емили цял живот бе познавала като Али. Емили си представи как Нейната Али пише името си на лист, като буквата „и“ в Дилорентис е също толкова заоблена като „и“ в Кортни, и буквите са леко наклонени напред. Кортни искаше да прилича на Али и в най-дребните детайли — и наистина го беше постигнала.

Останалите проследиха погледа на Емили.

— Значи наистина е била тук — рече тихо Спенсър.

Хана кимна.

— Сега, като го виждам, ми се струва толкова реално.

Емили отново погледна към подписа, после се обърна към безрадостния, лъскав коридор на „Убежището“. Как ли се е чувствала Истинската Али тук, където в продължение на четири дълги, нещастни години никой не е вярвал на думите ѝ коя е в действителност? Сигурно е изгаряла от омраза към сестра си заради това, че се е разменила с нея. Сигурно е трупала гняв към Емили, Ариа, Спенсър и Хана за това, че са били на погрешното място в правилното време. Докато е била затворена между тези стени, тя е планирала завръщането си, организирала е убийството на сестра си, градила е плановете си като А. и дори е замислила пожара в Поконос.

И ако предчувствието на Емили беше вярно, тя все още бродеше някъде отвън. Жива. Емили се обърна към трите си най-стари и най-добри приятелки, чудейки се дали да им каже тайната, която пазеше повече от година. Ако искаха да започнат отначало и да бъдат наистина близки, все някога трябваше да сподели, нали?

Но тогава Хана въздъхна и бутна входната врата в края на коридора. Спенсър я последва, после Ариа. Емили огледа за последен

път вътрешността на клиниката. В ушите ѝ отекна слаб, писклив кикот. Тя подскочи и рязко се обърна. Но разбира се, там нямаше никой.

Момичетата тръгнаха през поляната към паркинга. Един градинар беше коленичил наблизо и почистваше изсъхналите плевели от цветната леха. Знамето на щата Пенсилвания плющеше на пилоната си. За пръв път от доста време, докато вървяха мълчаливо в редица, Емили не чувстваше неудобство да бъде със старите си приятелки. Даже ѝ беше приятно. Тя се прокашля.

— Може би трябва да излезем заедно през седмицата — каза тихо тя. — Да прием кафе или нещо друго.

Ариа я погледни.

— С удоволствие.

— Аз също — обади се Хана. Спенсър се усмихна и побутни Емили с хълбок. Топло чувство на удовлетворение я обгърна като дебело одеяло. Поне едно добро нещо да излезе от цялата тази работа. Едва сега осъзна колко силно ѝ бяха липсвали старите ѝ приятелки.

Момичетата минаха през желязната порта до пилоната. Сигурно го бяха монтирали наскоро; бетоновата му основа изглеждаше като наскоро отлята. Пред пейката се виждаше лъскава медна плоча, до която лежеше букет лилии. Емили разсеяно погледна към плочата, очите ѝ се плъзнаха по буквите, но без да влага мисъл в това. После изведнъж се закова и отново ги прочете.

— Мацки!

Останалите, които вървяха няколко крачки напред, се спряха. Емили им посочи табелата на земята.

Всички се втренчиха в наскоро изсечените букви.

ТАЗИ ПЕЙКА Е ПОСВЕТЕНА НА ТАБИТА КЛАРК, БИВШ ПАЦИЕНТ НА „УБЕЖИЩЕТО“.

ПОЧИВАЙ В МИР.

Точно под посланието бяха написани годината на раждането и на смъртта ѝ — същите като на Истинската Али.

— О, господи — прошепна Спенсър. Ариа притисна ръка към устата си. Хана отстъпи, залитайки назад.

— Табита е била *тук*? — каза Спенсър.

— Защо това не го съобщиха в новините? — поклати глава Ариа.

Емили огледа приятелките си и направи смразяващата връзка.

— Смятате ли, че е познавала... *Али*?

Момичетата се спогледаха ужасено. Вятърът подухна, подмятайки мъртви листа върху името на Табита. Тогава телефонът на Ариа изпиука. Секунди по-късно се обади и телефонът на Спенсър. Ханиният издаде змийско съскане, а този на Емили изжува в джоба ѝ, карайки я да подскочи.

Емили знаеше от кого е есемесът още преди да го е видяла. Тя погледна объркано приятелките си.

— Мацки, Келси не може да се обажда от „Убежището“. Тя няма телефон.

— Значи... — Хана погледна телефона си. — Кой тогава е написал *това*?

С треперещи ръце Емили натисна бутона за четене. После затвори очи със съзнанието, че това не е краят. Никак даже.

Ровете колкото искате, кучки. Но НИКОГА няма да ме намерите.

А.

КАКВО СЛЕДВА

Тези сладки малки лъжкини просто не могат да бъдат добри момичета, а аз не мога да се спра да ги тормозя. На това му викат симбиоза, нали? Спенсър ще знае — освен ако не е била надрусана в час. Опа!

Горката малка Емили тъкмо реши, че си е намерила нова най-добра приятелка и Келси хукна да я убива. Продължаваш да си падаш по лошите момичета, а, Ем?

Хана си мислеше, че е Жулиета в истинска любовна история. Колко романтично. Може би трябваше да ме послуша, когато ѝ казах как е завършило всичко. А Ариа — о, Ариа. Старите навици умират трудно. Онези, които не се учат от миналите си грешки, са обречени да ги повтарят. Стискам палци тя никога да не си научи урока.

Смея да заявя, че тези мацки заслужават почивка, но като се има предвид какво направиха през последната, това май не е много добра идея. Пък и да гледам отстрани как се развива драмата, това си е истинска почивка за *toi!*

До следващия път, кучки.

Мляс.

А.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.